

DOTEK VIATÁRU

Kristina Waagnerová

KAPITOLA PRVNÍ

KARADHEI

Andreil Smrtihlav, nenápadný mládenec se světle hnědými vlasy, krutýma očima a úzkými bledými rty, se opíral o zeď a mimoděk si pohrával s karneolovou dýkou. Přehazoval si ji z ruky do ruky, točil s ní mezi prsty a šťouchal se rukojetí do dlaně.

Zíral na druhého mladíka, štíhlého a velmi pohledného. Malakai stál nad obrovským černým vejcem a zlehka se ho dotýkal. Cítil, jak pulsuje. Pod silnou zvrásněnou krustou se tu a tam ozývalo škrábání. A něco se v něm hýbalo.

Vejce leželo na karneolových krystalech. Neustále jej střežil některý ze sarreiských akolytů a udržoval jeho energii aktivní. Jeden z nich se právě teď kroutil opodál, viditelně už značně vysílený. Andreil s Malakaiem si ho vůbec nevšímal.

„Tenhle bude silný, silnější než ti ostatní,“ řekl po chvíli Malakai Daaen. „Vodní zdroj, který jsme při jeho zrození otevřeli, dosud hoří plnou silou.“

Andreil Smrtihlav ledabylo zastrčil dýku do pouzdra a odhodil si z čela vlasy. „Taky záleží na tom, co ulovíme do duelů, ne?“ opáčil. „Ta skvadra, kterou teď máme dole v díře, by mi nestála ani za námahu.“

„Jsi moc náročný, Andreili,“ odvětil Malakai, aniž by se od předmětu svého zájmu odvrátil. V ten moment na tvrdé skořápce krátce zazářily zlaté runy. Chlapec slastně přivřel oči, jako by si s tvorem uvnitř vyměňoval životní sílu.

Andreil mladíka ještě nějakou dobu sledoval, ale očividně ho to už přestávalo bavit. „Měli bychom se zvednout. Blíží se rozbřesk. A mistr nerad čeká.“

Malakai neochotně odtáhl ruku a kývl. „Jdeme.“ Ještě se otočil na sarreiského akolytu a tvrdým, řezavým hlasem pravil: „Je to pořád málo. Jestli ze sebe nevytáhneš víc, nechá tě mistr pálit železem!“

Akolyta zasyčel, ale neřekl ani slovo. Andreil se spokojeně ušklíbl – nedalo mu moc práce naučit Malakaie svým způsobům. Bohužel na tu zubatou sebranku nic jiného neplatilo.

Když odcházeli, cítili za zády stoupající magii Chribdy.

Rudosor vyčerpaně visel na svém kříži. S hlubokým stenem se pokusil změnit těžiště a ulevit přetíženým bedrům.

Jorreiskému rytíři už táhlo na čtyřicítku, přesto byl ve vynikající kondici. Vlastně stále ještě doufal, že získá poslední dva Velké znaky a dosáhne konfirmace. I to sehrálo roli v jeho rozhodování, když se ujal obtížné mise, vypsané před několika týdny. Vedl svou družinu stínovou zemí skoro dva týdny, než narazil na stopu, kterou měl sledovat. Držel se jí dalších několik dní. Cestou se střetnul s podezřele odbojnými divochy a dvakrát musel odehnat sarreiskou loveckou bandu.

Určitě udělala svoje jak únava, tak zoufalá touha dokončit misi a vrátit se domů. Nenapadlo ho, že je ta stopa falešná. Opustili označenou stezku a nechali se vést do záhuby jako husy na provázku.

Samotná past byla tak nečekaná, že doteď nedokázal určit, kde udělal chybu.

Poté co jim Lovci přehodili řetězy kolem hrdel a s posměšným hýkáním, syčením a vytím je vlekli na temné území, pokusil se meditoval a odevzdat se osudu. Jeho vírou poněkud otřásl, když překročili temnou hranici a on naráz oslepl. Opakoval si v duchu jednotlivé verše Jorr´Saage a šeptem se snažil druhům dodat odvalu, pokud zrovna sám nepropadal beznaději a depresím.

Vydrželo mu to až do chvíle, kdy ho zakovali do řetězů a vyšponovali do kříže, načež mu bez varování do pravého oka zarazili cosi žhavého.

Rudosor podstoupil tvrdý jorreiský výcvik. Za svůj život musel snést hodně nepohodlí a přemoci mnohou bolest. V ten okamžik ale řval, že si málem strhnul hlasivky. Ta bolest nepřestávala, trvala celé dny. Podle zmučeného křiku a následného nepřetržitého sténání poznal, že jeho druhy stihl stejný osud.

Po několika hodinách si uvědomil, že i přes tu neskutečnou trýzeň na pravé oko vidí. Rozhlédl se kolem sebe. Zjistil, že je přikován zády ke kříži v jakési bojové aréně obehnané silným mřížovím – vypadalo to jako předimenzovaná klec. Za mříží se zvedaly prosté stupňovité tribuny ze dřeva, v horních patrech byly vidět honosnější terasy a lóže. Podlahu tvořil broušený, tmavě rudý kámen; Rudosor předpokládal, že jde o karneol, magický protipól alabastru. V zemi byly vyryty nějaké symboly a od nich vybíhaly drážky ústící do odtoku. Působilo to dojmem obrovského obětiště.

Jeho druhové byli pověšeni k dalším křížům ve tvaru X. Zdecimovaně viseli v okovech, zranění z předchozího prohraného boje. Všichni měli v jednom oku zaražený černý kámen, což Rudosora nutilo odvracet zrak. Domyslel si, že se jedná o krystal Chribdy.

To bylo před devíti dny. Nikdy nezažil takovou trýzeň, jako za onen poslední týden a půl. Přestože ho krmili i napájeli, viset tolik dní v okovech, bez možnosti změnit polohu, protáhnout svaly, do nichž chytal každou chvíli křeče, beze spánku – prakticky jen upadal do přechodného bezvědomí, z něhož ho budila další křeč – s nechutnou nutností ulevovat si pod sebe... to vše, zastíněné všudypřítomnou bolestí, z nichž tu nejkrutější způsobovalo vytrvalé pulzování ve zraněném oku, odřené a oteklé ruce či na první pohled zanedbatelné opruzeniny v oblasti rozkroku a hýždí, ho přivádělo do stavu hraničícího se šílenstvím.

Fyzická trýzeň byla zajisté brutální. Ovšem to, co se odehrávalo každý den v hodinu Chribdy, tedy za rozbřesku, v době, kdy zapadají šarlatové hvězdy a vycházejí stříbrné, ho definitivně připravovalo o rozum.

Pocítil na krku teplý dech. První den by sebou cukl; dnes ani neotevřel oči.

„Tvé utrpení brzy skončí, stříbrný vojáčku,“ zašeptal mu do uší podmanivý hlas. Jindy by ho onen letmý dotyk rudých rtů možná probral, avšak teď všechno pohlcovala jen bolest a únava.

„Táhni ode mě, ty zubatá couro,“ zachrčel Rudosor.

Odpověděl mu tichý smích. Ucítil na hrdle zašimrání ostrých špičáků. Pokusil se uhnout, ale sarrei už se k němu přisála. Horce dýchala a tiskla mu jazyk ke kůži na krku.

„Širo, no tak,“ okřikl ji se zasmáním líný hlas.

Rudosor cítil, že se ústa sarrei trochu oddálila, třebaš neochotně. „Nebud' labuť, Andreili,“ zašeptala Šira lačně. „Několik kapek by vás nezabilo. A jeho také ne.“

„Dokázala bys zůstat u několika kapek?“ opáčil ležérně jmenovaný, ovšem s jasným výsměchem.

Sarrei zasyčela. „Jsssem čarodějka ebenového řádu! Dovedu se ovládnout.“

„Tak se ovládej,“ doporučil jí Andreil. „Mistr přichází.“

Rudosor i přes veškerou únavu pootevřel víčka. Skrz prokletý krystal zahlédl, jak k němu míří vysoký štíhlý sarreiský černokněžník s bledou pletí, dlouhými uhlazenými černými vlasy a nápadnými rudými ornamenty svíjejícími se na odhalené kůži. Byl oděn

v elegantním dlouhém kabátu z tmavého sametu, krk mu halil stojatý límec. Z jeho očí, připomínajících tekutou lávu, se Rudosorovi dělalo mdlo.

Jakmile se přiblížil, nelibě nakrčil nos a prohodil směrem k Andreilovi: „Mohli by je před zápasem aspoň omýt. Ten smrad je nechutný.“

Rudosor byl tak vyčerpaný, že ho černokněžníkův komentář ani nedokázal naštvat, natož ho uvést do rozpaků. „Polib si, sráči,“ zachraptěl.

Ten ho však nevnímal, zřejmě jej vůbec neslyšel. Možná Rudosor nepromluvil a jen si to myslel. Nebyl schopen odlišit realitu od snů a bludů. Zapomněl už tolik věcí; tvář své ženy, jméno vlastního syna i hodnost velitele.

„Jak si přeješ, mistře,“ odpověděl Andreil Smrtihlav se sotva znatelným úsměškem. Pak si olízl rty a v očích mu krutě zaplálo. „Můžeme začít?“

„Vpusť sem tu sběř. Budu se dívat ze svého místa.“ Černokněžník se nad Andreila naklonil a zasyčel: „Nepokaz to.“

„Mistře,“ sklonil se úlisně Andreil. Jakmile se k němu sarreiský čaroděj otočil zády, střílel pohledem po Šiře. „Spusťte to.“

Sarrei se narovнала a se sevřenými ústy odešla splnit rozkaz. Andreil mezitím přešel až k jorreiskému rytíři a zblízka si ho prohlížel. Nakonec znechuceně nakrčil koutky a sám pro sebe zabručel: „Příště se snad vydám na lov sám, tohle je opravdu... ubohý.“

* * * * *

Dřevěné tribuny se brzy zaplnily. Sarrei připlovali tiše, mlčky, jako bledí duchové, ze tmy jen svítily jejich krví podlité bulvy. Brzy se na sebe mačkali tělo na tělo, v zadních řadách i stáli. Ve chvíli, kdy se obsadilo poslední místo na balkoně, Andreil Smrtihlav pokynul trubačovi, který následně zadul na objemný, zakroucený roh. Arénou projela vlna vibrací a z druhé strany sálu se ozvalo rytmické dunění obřadních bubnů. Z protější sluje byly slyšet pomalé kroky bytosti, jež plna očekávání vcházela do zápasistě. Prošla pod zvednutou kovovou mříží a pomalu nakráčela do samého středu bojiště.

Andreil Smrtihlav se při pohledu na nádherné monstrum slastně zachvěl. Bojovník byl vysoký přes dva metry, černý a lesklý, s každým pohybem se mu po těle rozvlnily provazce svalů. Rysy jeho tváře se opět změnilly, jako po každém rituálním duelu. Před

prvním připomínal figurínu odlitou z vosku, lebku měl potaženou kůží, bez jakéhokoli tvaru a výrazu. Teď se nejvíc podobal třetímu zápasníkovi – tomu, jenž mu nejdéle odolával – a neměl téměř nic z prvního, který umřel asi dvě vteřiny po zahájení. Byl už skoro dokonalý. Chyběl poslední zápas, poslední prolitá krev, poslední polibek Chribdy za zpěvu viatáru.

Do arény vešel Malakai. Proti démonickému bojovníkovi působil křehce, přesto z něj čišelo sebevědomí a monstrum ostražitě couvlo. Když čaroval, ustupovali i sarreiští čarodějové. Andreil byl na magii tupý a sám to přiznal jako první – avšak i on vnímal vibrace vycházející z Malakaiova těla. Co asi museli cítit mágové...

Malakai stanul uprostřed bojiště. Poručil démonovi, aby přistoupil blíž. Obr neochotně uposlechl, ale kroutil se přitom jako červ, jako by se onoho štíhlého mladíka bál – což působilo absurdně. Chlapec k němu vztáhl ruku a obličej se mu stáhl soustředěním. Všechno ztichlo tak, že byl slyšet jen dech přihlížejících. Malakai se nehýbal. Neprováděl žádná gesta, nepronášel žádná rituální slova. Jen tam stál, napjatý, s rozevřenýma očima, a kolem něj se šířila nechutně silná aura pradávnej magie života a smrti. Démonický válečník se začal třást, zhroutil se na kolena a hlava mu klesla na hrudník.

Aréna bzučela a vibrovala. Andreil cítil, jak se mu stahují a kroutí všechny vnitřnosti. Byl to ohavný vjem, jako by si v tu chvíli uvědomoval veškerou svou životní energii a její labilitu. O to ohavnější byla skutečnost, že Malakai, ten okatý smrkáč, si ji mohl kdykoli vzít. Taková moc by neměla spočívat v ruce jediného člověka.

Popravdě, nespočívala. Malakai tvrdil, že nemůže viatár odčerpávat bez příkazu svého mistra. Tím byl Barhain Sae, stejně jako v případě Andreila Smrtihlava. Mistr Barhain byl nekonečně požehnaný muž.

Vibrování náhle ustalo. „Přijmi výzvu,“ poručil ledově Malakai.

Démon zvedl hlavu a v jeho plazících očích žlutě zaplálo. „Přijímám, ó pane,“ zachrčelo stvoření.

Andreil odemkl okovy poutající poslední přeživšího jorreiského válečníka, jenž se zasténáním upadl na zem. Andreil se k němu sklonil. „Poletíš teď rovnou do jorreiskýho nebe, stříbrnej frajírku. Můžeš to udělat dvěma způsoby. Buď tomuhle pekelnému zmetkovi aspoň trochu počechráš pířka a předvedeš nám něco z té vaší slavný stříbrný baletní školy, nebo tam spadneš jako ubohý jorreiský hovno.“ Kývl na otroka,

který se třásl opodál a držel v rukou Rudosorovu zbraň. „Tady máš ten svůj alabastrovej vercajk. Budu se dívat odsud, ale ostatní koukají svrchu a vidí sakra dobře.“

Rytíř se s bolestným stenem zvedl na nohy. Vrhł na Andreila nenávistný pohled. Pak beze slova chmátl po alabastrovém jedenapůlručním meči a, aniž se ohlédl za sebe, vběhl do arény. Démonický válečník už na něj čekal, ozbrojený dvěma zahnutými šavlemi. To byla novinka, předešlého dne bojoval obouruční sekyrou. Evidentně se mu zase změnila schopnost poté, co zmasakroval předchozího jorreiského protivníka.

Rytíř Rudosor se neubrání síle zvyku a pozdravil soupeře po způsobu jorrei – střízlivou úklonou a klepnutím pěstí o čelo. Nato se postavil do střehu. Démon roztáhl rty. Usmál se úsměvem Rudosorova pobočníka a dlouholetého přítele, kterého zabil především. Pak se vrhl vpřed a zápas začal.

* * * * *

O pár dní později se Malakai opět věnoval svému vejci, zatímco Andreil seděl opodál a přemýšlel. Možná by opravdu nebylo od věci dopřát těm stříbrným krysám před smrtí trochu pohodlí. Malakai to sice tvrdil od začátku, ale sarrei jeho připomínky považovali za změkčilé přežitky původní výchovy. Když však Andreil vzpomínal na ubohý výkon posledního jorreiského rytíře, nemohl s Malakaiem nesouhlasit. Lapit slušného soupeře pro vyvíjejícího se karadheie nebylo nic snadného. Péče o zajatce nestála sarrei víc než sebeovládání a potlačení přirozené krutosti. Viset deset dní v řetězech a sledovat postupné umírání svých druhů v aréně... Andreil si i při totální absenci lidské empatie dokázal rozumově představit, v jaké by byl kondici. Musel o tom promluvit s mistrem... opatrně, samozřejmě *velice* opatrně, a diplomatically.

Jako by Malakaiovy myšlenky protékaly podobným směrem, zlatovlasý čaroděj odtrhl zrak od vejce a upřel na Andreila tvrdý pohled. „Tento bojovník bude jedinečný. Nesmíme jeho potenciál promrhat. Sám posoudím všechny zajatce, kteří budou pro ten duel vybráni. A sám určím, jestli jsou nebo nejsou vhodní.“

Andreil jen s námahou potlačil rostoucí vzrušení. Odhalil zuby v šakalím úsměvu. „Narostl ti hřebínek, Malakai Daaen. Máš štěstí, že mi to imponuje. Úplně bytostně.“

KAPITOLA DRUHÁ

OBĚŤ

Isarell se zatočila na místě. Vítr kolem ní zdvihl podzimem zbarvené listí. Zastavila se ve strnulé pozici v hlubokém předklonu, s pravou nohou vztyčenou kolmo vzhůru a obličejem přitisknutým k levému kolenu. Nádech, výdech. Zlehka se opřela o dlaně a pomalou hvězdou se vrátila do základního postoje. Vnímala drobný studený déšť dopadající na holé paže. Drsný písek tlačící do bosých chodidel. Lezavý chlad prostupující svaly. Pozorný pohled dvou párů bystrých očí, sledujících ji ze skrytého výklenku.

Isarell otravovalo zaměstnávat své válečníky trvalým dozorem. Se ztrátou soukromí se dosud nedokázala úplně vyrovnat. Celé to věčné střežení jí přišlo nesmyslné – měla pocit, že by si vlastní bezpečí měla zajistit sama, stejně jako ostatní Eyry. Když se tento názor opovážila prezentovat před královnou Ymírou, dočkala se jen výsměšného připomenutí atentátní akce před její zkouškou. Mohla být tisíckrát princeznou, mohla si dosáhnout jakéhokoli ellektryského, jorreiského či graiského titulu, ale stačilo jedno Ymiřino slovo a klečela na kolenu stejně jako před osmi lety, neschopná jediného smysluplného argumentu.

Její přísežná knížata s královnou naprosto souzněla. Vaol se choval uctivě, ovšem Bastien princezně celkem nevybíravě sdělil svůj názor a Barbarella ji k tomu napůl seřvala za lehkomyšlnost. Teanir chraň, aspoň že ta Renn nemohla mluvit a jen ji sjela varovným pohledem! Všichni čtyři si mezi sebou a nejschopnějšími bojovníky rozdělili služby a stali se tak Isarellinými stíny. Její podráždění je přitom nijak neznervózňovalo, očividně byli připraveni plnit své povinnosti i přes dívčin neskrývaný odpor.

Nádech, výdech. Nádech. *Dyrthaiá*. Odraz, dopad, kopnutí, hluboký dřep. Výdech. Kotoul vzad, přes stojku výskok na nohy, úhyb, záklon, otočka. Nádech. Útok na levé stehno, pravé stehno, levé rameno, pravé rameno, střed. Výdech.

Po slavnostním ceremoniálu ve Willaie absolvovala ještě druhý obřad v Údolí divoženek. Přijala gratulace a sliby věrnosti od všech výše postavených divých žen; hodností nyní převyšovala všechny kromě královny, s čímž bylo spjato obrovské množství povinností i pravomocí. Lucilla ji průběžně informovala – musela jí to však

dávkovat, neboť Isarell přestávala po určité době vnímat. A v současném postavení si už Lucilla nemoha její pozornost vynucovat násilím.

Při oficiálních příležitostech se k Isarell všechny Eyry chovaly s takovou uctivostí, až jí to bylo nepříjemné. Ovšem stačilo, aby se zavřely dveře. Poté se uvolnily (kromě Cerry) a mluvily s ní stejně jako dřív. Možná samy viděly, jak moc to potřebuje. Pocit jistoty, zakotvení v něčem známém – alespoň dokud se nesžije se svou novou rolí. Přece jen vystoupala za velmi krátký čas dost vysoko. V rigidním jorreiském systému se na takové postavení nedalo zvyknout ze dne na den.

Nádech. *Raithá*. Výskok, otočka, švihnutí rukama, dopad, hluboký výpad, plynulý přísun. Výdech. Výskok, otočka, švihnutí jednou nohou, druhou nohou, otočka, ruka, noha, otočka, ruka, ruka, otočka, shyb. Nádech. Záklon, přemet vzad, úklon, otočka, výkop, otočka, švih levou rukou, otočka, výkop, otočka, zkřížený úder na krk, záklon. Výdech.

Svých povinností se ujímala postupně. V Údolí převzala část Ymiřiných úloh. Správu, finance, zásobování, zdravotní péče i nižší soudnictví, to vše bylo v rukou zkušených úředníků, kteří své vládkyni pravidelně referovali o veškeré práci. Královna se účastnila pouze závažnějších rozhodnutí a výnosu rozsudků, případně výkonů trestů. Prvních pár měsíců Isarell jen poslouchala a osvojovala si její návyky, poté ji začala zastupovat. Jeden den vedla výcvik pokročilých divoženek, dvakrát týdně cvičila s důstojnicemi a mistryněmi. Nepravidelně si ji půjčovaly i Eyry – k vlastnímu kondičnímu tréninku.

Přibližně jednou za čtrnáct dní byla Isarell vyzvána k účasti na jednání ve Willayi. Poprvé byla nervózní. Celé dopoledne se chystala, přijela o dvě hodiny dřív a po celou dobu schůzky udržela maximální pozornost. Podruhé a potřetí už ve své angažovanosti dosti polevila, počtvrté se ani neobtěžovala převléct do šatů a popáté odcházela s pocitem, že někdy během schůze upadla do vigilního kómatu.

To všechno patřilo mezi rutinní povinnosti každého z ellektryských princů a knížat. Dokud nebyli povoláni, jen do úmoru cvičili sami sebe i druhé, vychovávali své nástupce a čekali na výzvu k reálnému nasazení. Isarell však při svém pasování obdržela od krále jeden speciální úkol, jehož splnění se ukázalo být mnohem obtížnější, než čekala.

Postupně objížděla jedno knížectví za druhým. Chodila se dívat na tréninky, pozorovala nejmladší adepty v základním výcviku, pravidelná cvičení stráže, přípravy mistrů i samotné prince při vrcholovém tréninku. Pátrala dlouho. Čím dál víc se klonila k přesvědčení, že mezi jorrei ideální učedníky nenajde a bude tak muset výrazně slevit ze

svých požadavků. Předpokládala, že jsou-li divoženky hnány Anafrigovou krví do divoženského tréninku, stejně tak jeho mužští potomci budou vynikat mezi železnými jorrei – a právě v jejich řadách by tedy měla hledat své žáky. Když o tom diskutovala s Eyrami, zkušené následovnice dračího kultu jí připomněly skutečnost, že Anafrigovi potomci nesou též odkaz Teanir, tudíž mnoho z nich jistě spadá mezi alabastrové, ne-li stříbrné válečníky. A graiské dědictví může být jorreiským drilem potlačeno, nebo dokonce zcela vymýceno. Apelovaly na Isarell, aby test rozšířila a necílila tak detailně. Málem jejich přesvědčování podlehla, ale pak konečně, po měsících pátrání, našla prvního Anafrigova dědice.

Byl to mladý hoch, asi patnáctiletý, s čerstvým cejchem ellektrického bojovníka na zádech a v základním výcviku prince Baladora. Útlý, ale hezky osvalený tmavovlasý mládenec, tichý a trochu zakřiknutý. Na první pohled si ho ani nevšimla. Cvičil se silnějším chlapcem, který mu dával pěkně do těla. Isarell k němu došla poté, co otestovala dva jiné, a už byla celým tím dlouhým vyhledáváním otrávená. Chvíli ho sledovala, pak kývla. Její doprovod odvedl mladíka stranou. Isarell mu zavázala oči a, jako už tolikrát, požádala: „Naslouchej větru a zemi. Nech v sobě rozhořet oheň a uvědom si vodu, která proudí tvým tělem. Naslouchej sám sobě. A odpověz mi.“

Nato probudila *raithá* a zatančila jednu ze svých intuitivních sestav – žádný z těch předepsaných tanců, které drilovala v dračí svatyni. Tamní tanečníci útočili a bránili se. Bojovali. Isarell však svým intuitivním tancováním dokázala vyjádřit mnohem víc. Každého potenciálního adepta se *zeptala*, podobně jako když ona sama v jazyce mrtvého lidu vyzvala Ymiru, aby ji přijala za učednici.

A konečně, po dlouhém a únavném pátrání, jí někdo dokázal odpovědět. Mladík sice nevěděl, co dělá, ale vypjal se na špičky, zdvihl paže, několikrát se otočil a pak se uklonil ladně jako baletka. Isarell mu jemně sňala šátek z očí a tiše se ho optala: „Vstoupíš do mé družiny?“

A chlapec, jenž na ni upíral své velké tmavé oči, vydechl kladnou odpověď.

Jako by se tím všechno zlomilo. Možná jen potřebovala potvrzení, že je její strategie smysluplná a logická. Možná se jen naučila lépe dívat. Vracela se na místa, kde už pátrala, některé žáky testovala i dvakrát, třikrát. Naverbovala skoro dvacetičlennou družinu, avšak stále nebyla spokojená. S Renegorovým požehnáním několikrát opustila Ellektrys a navštívila přílehlá království. Sice to obnášelo spoustu vyjednávání, administrativy a poplatků (i úplatků) z královské pokladnice, ale král byl Isarellinu počínání tak nakloněn, že si nakonec vymohla všechno, co si usmyslela.

Téměř po osmi měsících hledání nashromáždila čtyřicet osm cvičenců, které začala trénovat. Byla to tak nesourodá směsice, že dokonce i Ymira jen zírala, zcela zbavená slov. Většina vypadala spíš mladší, ale našlo se mezi nimi i několik starších. Chlapci, muži a dívky. Jedna sedmdesátiletá stařena. Železní, alabastroví a dva stříbrní jorrei, divoženky, dcera demnogonského kováře, syn ellektryského kata a tři otrokyně – zajaté divošské dhairy, z toho jedna gladiátorka. Tu musela Isarell zaplatit ze svého.

Esthaiá. Isarell tančila s ohnivým duchem ráda. V boji si s ním nerozuměla, ale ve hře k němu měla skoro blíž než k *raithá*. Nádech. Výskok s rozpřaženými pažemi, dopad, odraz, další výskok, pirueta, pirueta, snížená pirueta, zastavení ve dřepu. Výdech. Nádech. Výdech. Nádech. Výskok, odraz, výskok, salto, výdech, dopad, nádech, výskok, dvojité salto, výdech, výskok, trojité salto, dopad do dřepu, nádech, výdech. Nádech, výdech. Nádech, výdech. *Esthaiá* jí dával dost zabrat. Příznačné, že si ho vybrala Ymira.

Přivedla je do Nidilingrenu, svého panství. Dělníci už několik měsíců rozšiřovali zázemí jejího hrádku podle pokynů královského architekta. Spolu s Isarell totiž povýšilo i knížectví. Díky tomu získala značnou finanční podporu ze státní pokladnice. Mohla tak své sídlo upravit a přizpůsobit ho, aby odpovídalo jejímu postavení. Tuto informaci, zmíněnou na první schůzi, přijala s kamennou tváří a samozřejmou úklonou, ale vůbec netušila, co si pod tím pokynem představit. Naštěstí jí ve všem pomohla Barbarella – vlastně převzala iniciativu a většinu jednání s architektem poté vedla sama. Na realizaci projektu dohlížel nidilingrenský správce, pan Firion, který se přímo nadouval pýchou, a zdálo se, že jeho nečekané povýšení ve dvašedesáti letech zmírnilo projevy prve tak těžko snášené revmatitidy.

Nevelká pevnost, obehnaná jedinou vysokou zdí s konírnou a ubikací pro služebnictvo, ožila pohybem tesařů, kameníků, zedníků a samozřejmě několika stovek lidských otroků. Ozývalo se kopání krumpáčů, vrzání těžce naložených povozů s materiálem, házení hlíny, sypaní kamenů, stloukání dřeva a práskání bičů. Práce přitáhla řemeslníky s rodinami, ti zase obchodníky.

Když Isarell přijela po dvou měsících, kdy objížděla široké okolí, našla sice malý, ale velmi dobře prostorově rozvržený hrádek s nově vybudovanou hvězdnou citadelou, s dvojitým kamenným opevněním a další kolovou hradbou kolem narychlo postavených domků nalepených na vnější hradby.

Starý správce jí zadýchaně kulhal naproti, střídavě modral a rudnul, držel v rukou desítky listin podepsaných jeho jménem, podstupující přistěhovalcům drobná území a povolující jim usadit se v zázemí vznikajícího města.

Stařec lapał po dechu a trochu koktal: „N-nebylas k dosažení, moje paní, přestože tě kurýři stíhali celé dny... A-a-a ekonomická situace vyžadovala okamžitou reakci na tento nečekaný zájem...“

Isarell ho utnula v polovině věty. Laskavě mu poklepala po rameni. „Jednal jsi v mém nejlepší zájmu, pane Firione. Jsem ti za to vděčná.“

Správce změnil barvu z modré na brunátnou, pokusil se uklonit ještě hlouběji, ale pak dostal křeč do beder a musel ho odvést sluha.

„Nejsou zvyklí na blahosklonnost,“ ucedila koutkem úst Barbarella, „určitě se bál, že ho necháš zbičovat. Hlavně ať neztratíš respekt.“

Pak ji všude provedla. Ani se nesnažila tvářit skromně, věděla, že odvedla vynikající práci. Celá výstavba kombinovala staré osvědčené metody s moderními obrannými technologiemi, v rámci možností respektovala svěží a elegantní vzhled, zároveň i praktické a příjemné užívání. Isarell nechtěla opakovat chybu, kterou udělala se správcem, ale nemohla si pomoci. Mlčky stiskla Barbarelle ruku. Jako poděkování to stačilo.

Barbarella samo sebou předpokládala, že Isarell svůj závazek vůči králi splní, třebaže v době plánování stavby to úplně nadějně nevypadalo. Takže když princezna svou družinu přivedla do hradu, čekaly je nové, čisté a dost nadstandardní ubikace. Dále moderní umývárna, jídelna, výcviková hala, venkovní aréna, jezdecké kolbiště a střelnice.

Questdneia. Nádech. Úklona, pomalá, hluboká. Výdech, nádech. Otočka a úder vpravo. Zapotácela se, bylo v tom příliš mnoho síly. Slyšela burácení vodního ducha v uších. Pokusila se zklidnit. Znovu. Nádech. Pomalá hluboká úklona. Otočka a švihnutí nohou. Tentokrát byla na intenzitu připravená, nenechala se zaskočit, zastavila nohu ve vzduchu a vydechla. Nadechla se, otočila a naznačila úder rukou. Zas s ní ta síla zalomcovala. Jako by povodňová vlna narazila do benevolentně zpevněné přehrady. S *questdneia* se poslední dobou dost hádala. Jako by jí nabízelo víc energie, než dokázala použít. Nenechala se vykolejit a zopakovala cvik ještě šestkrát.

Zatímco si Barbarella vzala na starost rekonstrukční práce, Isarell spustila – bez vědomí jejích poradců – další rozsáhlou přípravu, a to zásobovací. Poručila hloubit sklepy a stavět sýpky a zásobárny. Nenápadně, dlouhodobě nakupovat trvanlivé potraviny a plnit sklady. Několik pastvin, těch jakžtakž úrodných, zorat a osít nenáročnými plodinami. Polovinu masa z poraženého zvířectva sušit a skladovat, konzervovat ovoce a zeleninu, posilovat mléčná plemena skotu a množit nenáročné kozy a ovce. Jakékoli

(opatrné a uctivé) dotazy odkláněla odkazem na kruté dětství v divočině a bytostní potřebu pevného zázemí.

Z části to byla i pravda.

Inniará. Isarell se narovнала, vytáhla se na špičky a zavřela oči. Pomalu roztahovala ruce, vytahovala je vzhůru, přitom klesala na paty. Stahovala se níž, skloněná před nejmocnějším čarozdrojem dosedla na chodidla, plynule se svalila na záda a zůstala na nich ležet – se staženými nohama a rozpaženými rukama. Mělece dýchala a plně vnímala *inniará* proudící skrz ni.

* * * * *

Bastien seděl na střeše, ukrytý ve stínu komínu. Shlížel do venkovní arény, v jejímž písku trénovala jeho stínová sestřička.

Jeho paní, opravil se kázeňsky v duchu.

Bylo to pro něj těžší, než si představoval. Rozkazy, na které by u Daimóna jen pokorně sklonil hlavu, byť by zněly sebešileněji, přijímal od Isarell s neustálým nutkáním zrazovat ji od nebezpečných úmyslů a nabízet jí rozumnější alternativy. Před divoženkami se neodvážil, naopak o samotě se udržel málokdy. Vyslechla jeho názor pokaždé s respektem, ale nakonec si stejně dělala, co chtěla. Jediný, kdo na ni platil bezpodmínečně, byla Ymira. A relativně i Cerra, velitelka eyrské družiny. Všechny ostatní měla na háku.

Ne tedy hned. Bylo znát, že v prvních týdnech ještě ve svých princeznovských opáncích chodit neuměla. Skláněla se hlouběji, než jí předepisoval protokol, s podřízenými mluvila uctivěji, než očekávali. Před ostatními princí se sice snažila hrát rovnocenného partnera, ale Bastien jí to nevěřil a obával se, že ani nikdo jiný.

Pak si ji vzaly do práce Cerra s Lucillou.

Bastien u jejich večerních seancí nebyl, ale výsledky se začaly dostavovat docela rychle. Isarell se naučila přepínat do jiného módu, když bylo potřeba. Jestliže to situace nevyžadovala, vracela se zase ochotně do toho svého, přirozeného. Jednou mu řekla, že v Ymiřině tréninku se naučila oblékat různé masky a hrát rozličné role, takže jí stačilo vytvořit charakter na tělo – takový, jaký měla podle Eyr a královny představovat. Vzala

vše zodpovědně a natrénovala si to právě na divoženkách, než se svou novou funkcí vyrazila mezi ellektryské šlechtice.

Bastien Eyry podezíral, že několikrát Isarell uměle vytvořily situaci, v níž měla uplatnit své postavení. Kupříkladu jí veřejně zaodporovaly nebo neprojevíly adekvátní úctu. Její reakce byla rychlá a tvrdá – právě ta vyhrocenost tahala za všechny Bastienovy smysly. Odjakživa byl citlivý a empatický, třebaže mezi jorrei šlo o nežádoucí vlastnosti, jež se snažil potlačit a skrýt. I kdyby se rozhodl svá tušení ignorovat, jednou si všiml nepokrytě pochvalného pohledu, který si po jednom takovém výstupu vyměnily Cerra s Lucillou.

Pokud šlo opravdu o plody jejich práce, výsledky byly trochu dvojsečné. Isarell se naučila odolávat nechtěnému nátlaku nepřátel, ale i přátel.

Bastien zkontaktoval očima další dva muže střežící Isarellino bezpečí. Měl jich pod sebou čtyřicet: dvě třetiny železných, pár stříbrných, zbytek alabastrových. Většina trénovala na území jeho knížectví na druhé straně Ellektrysu pod dohledem jeho tří důstojníků a jednoho mistra. S Vaolem, Renn a Barbarellou se měnili po týdnu jako velitelé Isarelliny osobní stráže. Bastien vždy na ten úkol přivedl dvanáct vysoce spolehlivých mužů, kteří se střídali po čtyřech hodinách, aby byli neustále čerství a pozorní. On sám ve svém „hlídacím týdnu“ nespustil Isarell z očí a nejraději by s ní spal v jednom pokoji. Protože to kvůli etiketě nešlo, uléhal hned za vedlejší zdí.

Od Isarelliny korunovace, a to pouze v době vlastní služby, zastavil sedm atentátníků. V pohraničí se převlékali za divochy, ve vnitrozemí za lapky, uprchlé pomstychtivé otroky či náboženské fanatiky. Divoženky je rovnou zabíjely. Bastien první polovinu z nich poslal do vězení, než zjistil, jakými způsoby jsou následně vyslýcháni. Poté je usmrcoval také, z milosrdenství.

I přes tyto události Isarell považovala nepřetržitý dozor za zbytečný. Naštěstí jí v tomhle utáhla obojek sama královna.

Bastien znovu sklouzl očima k princezně tančící v aréně. Měla na sobě přiléhavý pružný trikot s dlouhými nohavicemi. Byla bosá, bez chráničů a neozbrojená. Vlasy měla vyčesané nahoru a drobné copánky spletené do jednoho masivního copu, končícího těsně pod hýžděmi. Nejprve se lehce protáhla a rozpohybovala, přičemž se ohýbala do takových úhlů, jako by její postava neměla žádné pevné či omezující spojení; Bastien byl zcela přesvědčen, že každá část Isarellina těla disponuje vlastním nervovým centrem, že má svaly z oceli, šlachy z pružin a klouby z gumy. Když ji jako tělesný strážce doprovázel do Údolí divoženek, několikrát viděl tréninky akrobatek. Byly dobré, ba přímo vynikající.

Bastien by je vydržel sledovat hodiny. Přesto proti Isarell působily jako pouťové kejklířky užívající několik triků a figlů stále dokola.

Ovšem dokonce i Isarellino standardní cvičení bylo ničím ve srovnání s tím, jakmile začala tančit.

Říkala tomu udržování kondice.

Její pohyby zkrátka vůbec nedokázal registrovat. Vždycky se po naprostém soustředění, kdy se krajinou neslo přívětivé ticho, ozvalo zadupání, zašustění, vzduchem zavířily končetiny, bouchla energie... a Isarell už zase stála v jiném nehybném postoji, se zavřenýma očima, v klidu dýchající a naslouchající zas nějakému dalšímu volání. A nakonec, když byla konečně spokojená, se skulila na záda. Několik minut jen ležela, přičemž všem živým okolo trnuly zuby, vstávaly vlasy a ježily se chloupky po celém těle. Už osm měsíců odolával pokušení se Isarell zeptat, co u všech čertů na závěr vyvolává za svinstvo. Ač ho to drásalo, ještě se držel.

Jakmile se zvedla, oddechl si, stejně jako ostatní strážci. Zatímco oni zůstali skryti ve stínech, Bastien sklouzl ze střechy. Pružně doskočil do písku a přiblížil se k Isarell na vzdálenost několika kroků. Mírně se uklonil, nejen aby učinil zadost etiketě, ale byl tak prostě vycvakaný.

Otočila se na něj s podezřele lesklýma očima, jako by byla trochu přio opilá. Bastien ji už takhle znal, způsobovaly to všechny ty graiské energie. Isarell chvíli trvalo, než se z onoho mírně euforického stavu dostala.

„Bylo to krásné,“ řekl.

„Nic jsi neviděl,“ obvinila ho s lehkým úsměvem.

„Stejně to bylo krásné,“ pokrčil rameny. „Jako když ti před nosem uletí něco velkého a hodně barevného.“

„Jsi romantik, bratříčku. Co jen pro všechny anděly Maintré děláš zrovna tady?“ zasmála se Isarell poněkud zpomaleně a omámeně přivřela oči.

Bastien přistoupil blíž a zašeptal: „Hlídám tě, ty jeden pošetilý blázne, a jsem při tom nebetyčně šťastný. Občas se bojím usnout, abych se neprobudil do té depresivní šedi, ve které jsem žil předtím. Narodil jsem se jenom pro tohle, pro nic jiného.“

„Taky jsem nikdy nebyla šťastnější,“ odpověděla Isarell rovněž šeptem. Každým dalším okamžikem působila přičetněji, střízlivěji. „Celou dobu jsem měla pocit, že se ode

mne čeká víc, než dokážu splnit. Ale nyní dělám, co neumí nikdo jiný, a vím, že vše dělám dobře... Zní to asi namyšleně... Ale je to tak. Tvrdě pracuji a vidím výsledky.“

„Nejen ty, Isarell.“ Bastien si vzpomněl na čtyřicet osm Stínů, které viděl trénovat předminulý večer. Jméno, jež své jednotce dala, se mělo vysmívat přehnanému strachu ze stínových bytostí, ovládajícího většinu obyvatelstva Říše. Bastien si však nemohl pomoci, nenalezl by nic výstižnějšího. Isarellini učedníci se měnili z tuhých, pomalých a bytelných lidí na skutečné stíny, nevýrazné, tiché, pružné, ohebné, svižné.

„Za týden je mám předvést králi,“ pronesla Isarell trochu nepřítomně a automaticky navázala na Bastienovy myšlenky. „Naše spolupráce teprve začíná... přesto si myslím, že máme co ukázat. Věřím, že dovedu Renegora přesvědčit, že svůj úkol plním zodpovědně a smysluplně.“

„Přesvědčíš i prince?“ zvedl obočí Bastien.

Isarell se zasmála. „To je mi jedno. Jejich názor mě nezajímá. Sloužím královně a přeji si vyhovět králi. Ostatní mi můžou... políbit šos.“

Teď se uchechtl Bastien. „Šos, jasně. Koukám, že Lucilla odvádí vynikající práci.“

„Nemá smysl se zabývat nesouhlasem někoho, kdo je vůči mně negativně zaujatý už od začátku,“ pokrčila Isarell rameny. „Samozřejmě vyslechnu prince Baladora. A také princ Desden mi poslední dobou připadal méně útočný. Ale Kasantriz, Daimón a Zirkon... řekni, proč bych se měla jejich názory zaobírat? Kritice se nebráním, ale jen té konstruktivní. Ach Bastiene, kdybys slyšel ty porady... takové žabomyší války! Nikdo nesleduje celkový vývoj, každý se soustředí jen na vlastní cíle, na svůj malý prospěch, růst a prosperitu. A přitom – o co k čertu jde?! Všichni máme co jíst, do čeho se oblékat, kde žít! Jsme v teple, v bezpečí. Dokážeme se bránit, dokážeme i útočit. Jsme orientovaní, máme vhled do situace a umíme reagovat na různé rizikové faktory. Ach Teanir, co víc chtít!“

Bastien chvíli mlčel, snažil se srovnat myšlenky a poskládat obranné argumenty. Marně.

„Kdyby si jen dokázali uvědomit, co mají...“ potemněly Isarell oči. „Měli by jednotně chránit svou zem. Zvelebovat ji a snažit se, aby se v ní všem dařilo dobře. A být připraveni na to, že se jim ji brzy někdo pokusí vyrvat. Ne se strkat mezi sebou.“

„Ty mi říkej, že jsem romantik!“ odfrkl si Bastien.

„Já ale nejsem romantik,“ odsekla. „Na rozdíl od vás všech vím, co je tam venku. Jak vypadá osamělý život v divočině. A jaká odporná vůle vládne na půdě Chribdy. Věř mi, Bastiene, kdybys strávil polovinu času tam kde já, kdybys o tom nejen slyšel, ale také viděl, kdybys to zažil... hm.“

„Co? Na co k čertu myslíš, Isarell?“

„Ale nic,“ pokrčila rameny. „Promiň, občas se zapomínám. Strávila jsem tady skoro polovinu života, ale pořád mě rozčiluje, když vidím onen obrovský potenciál tohoto místa tak... tak špatně využitý.“

„To je tím dlouhým obdobím relativního klidu. Pohraniční válka se táhne už desítky let, je únavná, ale spíš otravná než nebezpečná. Před sarrei nás chrání Maintré. Naše říše je velká, Isarell, plná silných, schopných a velice namyšlených jorrei. Mír není nic pro nás. Jsme válečníci. Uvidíš, mají-li Sitté pravdu a řítí-li se na nás skutečně něco většího, že všechny ty ponižující šarvátky se rozplynou jak fouknutí v mlze. Pak spatříš, jak snadno se tohle nepřehledné mraveniště zastaví, zpozorní, napřímí a zafunguje jako jediný organismus.“

„Ano,“ přikývla Isarell strnule. „Toho se trochu děším. Doufám, že budu na správné straně.“

„Co to říkáš, Isi. Ty jsi na správné straně. Tady jsi teď doma – s divoženkami, se svojí královnou a se mnou.“

Isarell se na Bastiena usmála. „Zapomeň, co jsem řekla. Mám poslední dobou divné sny. Nic konkrétního, ale budím se z nich hrozně zmatená. Nedokážu si pak chvíli uvědomit, kde jsem a ke komu patřím. Jako bych se vznášela v temnotě, zbavená všech smyslů, odstřižená od svých dosavadních kontaktů. Mívala jsem podobné sny v dětství, když jsem ještě k nikomu nepatřila. Od té doby, co mám svou *doaréh*, se neobjevily. Až teď. Naplňuje mě to nepříjemnou předtuchou. A pak ze mě padají takovéhle nesmysly.“

Bastien sklouzl rukou na Isarellino zápěstí. „Nemyslím si, že to jsou nesmysly. Jsi vyčerpaná. Každý den od rána do večera cvičíš, jsi v sedle nebo trčíš na poradách, ve kterých si nemůžeš dovolit ztratit pozornost. Možná samo tvoje tělo volá těmi sny o pomoc. To vypětí si někde musí vybrat svou daň. Sakra, tak strašně rád bych ti pomohl, Isi...“

Isarell stiskla jeho dlaň. „Vždyť mi pomáháš...“ Zadívala se nepřítomně do dálky, jako by hledala slova a pak to vzdala. S povzdechem řekla: „Pojďme plnit povinnosti, jsme přece jorrei.“

* * * * *

„Má paní,“ pozdravila Isarell Ymiru, která právě vycházela na nádvoří, za zády tři ze svých zamračených gardistek. Královna divoženek si jako vždycky vykračovala trochu pyšně, s povýšeným úsměvem na rtech.

Bastien, stejně jako ostatní muži z Isarelliny stráže, poklesl na jedno koleno. Sklonil hlavu a zamručel: „Královno.“

Ymira jim nonšalantně mávla na znamení, že mohou vstát. Sice se k Bastienovi chovala odměřeně, přesto velmi slušně – na to, že byl odchovancem a donedávna blízkým služebníkem jejího úhlavního nepřítele. Přestože Bastien nechápal, co Isarell k Ymiře tak táhne, tohle královně divoženek musel přiznat; své chráněnce naprosto důvěřovala, nikdy nezpochybňovala Bastienovu loajalitu a nejednala s ním o nic hůř než se svými důstojnicemi.

Podkoní, kteří prve stáli vyrovnaní před stájem v jedné řadě, nyní zatahli za otěže a přiváděli koně chystajícím se jezdcům. Bastienův vysoký hnědák stál klidně a ani se nehnul, zatímco na něj Bastien nasedal. Kdežto ty pitomé potvory, jež si divoženky nechávaly za strašné peníze šlechtit a dodávat, nervózně tančily na místě, házely černými hřívami a vztekle frkaly.

Bastien měl pocit, že většina divoženek dávala přednost normálním zvířatům, možná temperamentním, ale slušně vychovaným, ovšem umět osedlat plemeno *ishii* patřilo k divoženské prezentaci. Naštěstí pro většinu z nich byli tito koně relativně vzácní a tak drazí, že na nich pravidelně jezdily jen důstojnice. Ostatním divoženkám stačilo přežít jezdecký výcvik a měly je z krku. Bastienovi to samozřejmě nedalo, a poněvadž byl sám vynikajícím jezdcem, několikrát si s Isarell na jejích koních vyjel. Sice je uřídil, ale potěšení mu ta jízda tedy nepřinesla.

Isarell naskočila na svou kobytku, která se rázem přestala plašit a jen sem tam pohodila klenutou šjí. Pětiletá klisna na své plemeno disponovala neobvyklou barvou. Většina *ishii* byla černá nebo temně hnědá, tahle však měla barvu tmavě grošovanou, se světlejší hlavou, hřívou i ohonem, s úzkou hlavou a albínsky modrýma očima. Bastienovi také přišla pod sedlem méně jankovitá, i když sednout by na ni nechtěl. Při ošetřování kousala a kopala každého kromě své majitelky – prý to byla součást její přípravy. Královna ji už od hříbete nechala vychovávat pro jednoho jezdce, původně nejspíš pro

sebe, ale při loňském slavnostním pasování v Údolí, které následovalo po oficiální korunovaci ve Willayi, klisnu věnovala Isarell.

Seřadili se do běžného postavení, s princeznou a královnou ve středu skupiny. Aby byla formace udržitelná, Bastienovi muži museli notně zvýšit obvyklé cestovní tempo a divoženky zase držet zkrátka své ztřeštěné koně. Ymiru to ze začátku otravovalo, ale po prvních dvou atentátech nová bezpečnostní opatření bez řečí přijala. Měla už s ellektryskou nelibostí zkušenosti a předpokládala, že většina této protivné aktivity časem opadne – stejně jako po její vlastní korunovaci.

Brány se otevřely a jezdci vyrazili ostrým cvalem vpřed. Cesta do hlavního města byla zpevněná a tím pádem rychlá a pohodlná. Někde v půli trasy vyletěla z křoví šipka. Lucilla, cválající po Ymiřině pravém boku, ji srazila štítem, aniž by tím směrem pohlédla. Bastien to postřehl jen náhodou, protože se zrovna otočil k Isarell, aby jí něco pověděl. Nikdo nic nekomentoval. Divoženky takový incident ani nepovažovaly za skutečnou snahu o atentát, spíš za takové drobné poškádlení. Přesto jedna ze zadních gardistek strhla koně z cesty a odcválala stranou. Skupinu pak dohnala za několik minut a mlčky se zařadila na své místo. Možná *poškádlení*, ale nemohlo zůstat bez odpovědi.

Slunce dosud příjemně hřálo, avšak tráva už osychala a listí na stromech hnědlo a opadávalo. Brzy nastoupí období studených dešťů, lepkavého bahna a vlezlé mlhy. Podzim Ellektrysu slušel, ale zima tady nestála za nic. Naštěstí trvala jen dva tři měsíce, než se vlády opět ujalo předjaří. A s ním Dny Maintré, zkoušky, pak zacvičení nováčků, letní dril, podzimní soustředění, zimní pilování v plískanicích a bahně... a zase zkoušky. A tak pořád dokola. V Ellektrysu čas ubíhal snad třikrát rychleji než ve zbytku Říše.

Jezdci se řítili po silnici a kamínky jim odstřelovaly od kopyt. Dunění, které jejich příjezd provázelo, včas varovalo přibývajícím pocestným, aby vyklidili cestu šlechticům a vojákům; povozy tudy jezdit nesměly, silnice patřily pouze vojenské jízdě. Pěší sice mohli procházet, jezdci na ně však nebrali ohledy a hrozily jim ošklivé úrazy, pokud včas nevyklidili prostor. Většina z nich raději používala vyšlapané pěšiny podél zpevněných komunikací nebo vyjeté cesty pro vozy.

Divoženská jízda procválala poslední zatáčkou. Tím se jim otevřel pohled na hlavní město rozprostírající se po obou stranách široké řeky, willayský hrad postavený na pravém břehu a velkou alabastrovou citadelu bělající se na levém. Chrám a hrad spojoval monumentální kamenný most, jehož oblouky, klenoucí se přes vodní tok, patřily k chloubám jorreiské architektury.

Jezdci museli před branami zpomalit do klusu. Sbíhalo se tu mnoho cest a hlavní komunikace se pomalu zaplňovala. Na periferii města je do nosu udeřil pach nemytých těl, zbytků jídla, zejména ryb, odpadků a výkalů.

Chudinskou částí projeli tak rychle, jak jen šlo.

Brzy už projížděli lepšími čtvrtěmi. Na okrajích silnice se sbíhaly děti, některé mávaly, jiné jen zíraly. V postranních ulicích bylo vidět trhovce i kamenné obchody, přibývalo též městských strážců, kteří královně divoženek a jejímu doprovodu uctivě salutovali.

Bez zastavení minuli vnitřní městskou bránu, což kromě princů a nejznámějších knížat prošlo málokomu – kontroly vstupujících i odcházejících byly dosti přísné.

Jakmile se ocitli v hradním komplexu, ubylo civilního obyvatelstva a přibýlo válečníků na všech úrovních výcviku – od pokřikujících dětí přes hezky rostlé, tiché a soustředěné jinochy s bojovníckým cejchem vypáleným mezi lopatkami až po zarputilé starce v trenérských úbořech, před sebou ženoucí učitelkou holí supící stádo svěřenců. Služebnictvo vykonávalo svou rutinní práci nenápadně, s očima skloněnými k zemi.

Jezdci opustili podhradí, přešli vodní příkop po spuštěném padacím mostě, pronikli vnitřní branou a zastavili na druhém nádvoří. Seskočili na kamennou dlažbu a předali otěže kvapně přibíhajícím čeledínům.

Avšak dříve, než Ymira udělala krok kupředu, svižně příkrácel první komoří. Hluboce se uklonil a řekl: „Má paní, jeho Výsost král žádá tebe i princeznu Arachné Isarell, abyste se upravily do obřadních úborů – se všemi odznaky vašich hodností.“

Ymira nehnula brvou, ale v očích jí zajiskřilo. „Máme hosty?“

„Významné,“ přikývl uctivě sluha a s další poklonou se odporoučel.

Ymira trhla hlavou směrem k jižní obytné věži a celá skupina se chvatně vydala do horního podlaží vymezeného divoženkám.

Po cestě mlčeli, ale jakmile se za nimi zabouchly dveře, Ymira křikla na služebné, ať sebou hodí. Zatímco se ona i Isarell podrobovaly nutným úpravám, Lucilla se rozvalila do křesla. „Tak je to nejspíš konečně tady,“ řekla zamyšleně a opřela o sebe prsty. Damnó a Katira, stojící u okna, se mračily, Bastien postával s rovnými zády a založenýma rukama u dveří a ostatní čtyři muži zůstali hlídat před vchodem. „Jistě přišli s oficiálním rozkazem ze Sittedralu i z Archu. A ten rozkaz bude určen tobě, královno. Protože král Renegor se vzdal svrchovanosti nad princeznou Isarell a postoupil ji tobě – to velkorysé gesto nyní

trochu ztrácí na galantnosti. Přehodil veškerou zodpovědnost jen na tebe, má paní. Pokud Sitté poručí a ty se vzepřeš...”

Ymira stála rovná jako svíce a jen lapala po dechu, jak jí služebné utahovaly šněrování. „Pošlu je k čertu,“ odtušila pohrdavě. „Nemají mi co rozkazovat, jsem u všech d'asů královna! Mohou jen žádat. Ne rozkazovat, *žádat!* A já k nim, na rozdíl od Renegora, žádné závazky nemám.“

„K Sedmikráli však ano,“ promluvil tiše Bastien.

Ymira k němu bleskla zlým pohledem.

„Je to pravda, Výsosti,“ promluvila Lucilla, než Ymira stihla něco ostrého odpovědět. „Bylo by... *moudřejší* zvolit jinou taktiku než čelní odpor.“ Lucilla se ušklíbala. „Ovšem to ty víš, jen nás testuješ, že?“

Ymiřiny rty zvlínil úsměšek. „S tebou to není žádná hra, Lucillo.“ Zkontrolovala svůj odraz v zrcadle, urovnala si na hlavě stříbrnou korunu a zatřásla hlavou, aby se jí náušnice, které běžně nenosila, pohodlně ukotvily. Kývla, služebné zrcadlo odnesly a otočila se na Isarell. Sjela ji hodnotícím pohledem a spokojeně přimhouřila zrak.

Šikovní ruce komorných zapletly Isarelliny divoce vyhlížející copánky do slušivého a velmi oficiálně působícího účesu a netrvalo jim to ani tři minuty. Diadém, perlové náušnice a bílé korunovační šaty – a nenápadná rusovláska, běžně odívaná do obyčejné důstojnické uniformě z černé kůže nebo ještě hůř, do tréninkové tuniky a volných pytlovitých kalhot, se rázem proměnila v oslnivou, nepřehlédnutelnou krásku. Stačil jediný Lucillin pohled a Isarell se narovнала, lehce nadzdvihla hlavu a povýšeně přivřela oči. Ymira se neubráníla pochvalnému pokývnutí.

„Pojďme. Ať na nás vzácní hosté nečekají.“

Bastien se stěží ovládl. Jistěže se mu nikdo neuráčí sdělit, jaká je strategie do této nebezpečné partie. Sice šlo o jeho nejbližší přítelkyni, a navíc současnou paní, ale proč by měl něco vědět předem, že ano.

Ucítil letmý dotek na hřbetě ruky. Otočil se a uviděl Isarellinu pečlivě ovládanou, téměř netečnou tvář, z níž se ale na něj nepokrytě smály její tyrkysové oči.

Ona se nebojí, podivil se. Ať už královna měla v plánu cokoli, přinejmenším Isarell s tím byla srozuměna. Bastien sám sebe překvapil, když si uvědomil, že mu to vlastně stačí.

Uvolnil se a vykročil vstříc dalším intrikám královny divoženek.

* * * * *

Dveřníci v královských livrejích zatlačili do vchodových dveří a divoženky s Bastienem vstoupili do audienční síně. Ta se nacházela v centrálním paláci a zabírala celé spodní podlaží. Nebyla nijak honosně zdobená, ale zato světlá, vzdušná, s množstvím úzkých vysokých oken po obou bočních stranách, dubovými naleštěnými parketami a štíhlými sloupy podpírajícími vysoký strop s žebrovou klenbou. V čele síně na třech vyvýšených stupních byly umístěny dva trůny umně vyřezané rovněž z dubového dřeva s nenápadným tmavým polstrováním. O stupeň níže stála v oblouku podobně ozdobená křesla, tři po pravé a tři po levé straně – pro elektryké prince a princeznu. Na schodech za trůny zůstával dostatečný prostor pro tělesnou stráž.

Audienční síň dnes působila trochu opuštěně. Kromě sloužících zde podél stěn postávali pouze ministři a několik dalších účastníků plánovaného shromáždění.

„Královna Ymira. Princezna Arachné Isarell a jejich doprovod,“ ozvalo se ohlášení.

Ymira důstojně vykročila vpřed, Isarell dva kroky za ní, ostatní s náležitým uctivým odstupem. Královna se zastavila před trůnem, elegantně se uklonila Renegorovi a zlehka kývla na pozdrav ostatním princům. Pak se usadila na své místo. Isarell popošla vpřed, rovněž se královi uklonila – o dost hlouběji než Ymira – a princům věnovala jen o sekundu delší pozdrav než prve její paní.

Úplně cítila na zádech Bastienův káravý a Lucillin souhlasný pohled. Nesměla na to moc myslet, aby jí nesklouzla pečlivě nastavená lhostejná maska a neutekl pobavený úsměv.

Bastien byl tak přímý a tolik průhledný! Jako by vůbec nechápal, že každý pohled, každá úklona a každé *jakoby náhodou* puštěné slůvko mělo ve dvorské politice dva významy, pět výkladů a deset různých následků. Isarell věděla, že ji Bastien chvílemi považuje za zmanipulovanou naivku – nezlobila se na něj za to. Z velké části hlavně kvůli tomu, že akceptovala roli, kterou jí Ymira s Lucillou přisoudily a kterou musela hrát nejen na ostatní, ale bohužel i na své blízké.

Usadila se na křeslo po levici královny Ymiry. Dívala se, jak jejich gardisté poklekli na jedno koleno, aby dle protokolu pozdravili krále Renegora i všechny ostatní prince,

načež se Bastien a Lucilla postavili za záda svým příslezným paním a ostatní se včlenili mezi přihlížející.

Renegor pokynul uvaděči, a ten zvučně pronesl: „Jeho milost kníže Derekon Demnogonis, pán Stříbrných rytířů a První meč krále Dominixe. Sittský mistr Felix Demnogonis, vyslanec velmistra Crania Slepce ze Sittedralu.“

Isarell zaslechla, jak se Bastien za jejími zády sykavě nadechl.

Snažila se vybavit, co jí kdy prozradil o svých bratrech. Říkal, že ti starší slouží v jorreiském řádu na různých důstojnických postech – kromě jednoho, který projevil kouzelnické nadání a vstoupil mezi Sitty krátce poté, co oni dva odešli do Ellektrysu. To se stalo kdy, před nějakými sedmi0 osmi lety? Isarell neměla nejmenší poněti, co obnáší jorreiský kouzelnický výcvik, jak obvyklý je úspěch a postup a jak velké bývají ztráty. Podle Bastienovy reakce odhadla, že ho bratrovo postavení mezi Sitty překvapilo.

To už dovnitř oba jmenovaní vcházeli.

Kníže Derekon, vysoký ramenatý válečník se sokolíma očima, tmavě hnědými vlasy staženými na týle koženou šňůrkou, s ostrými, ovšem ne nepříjemnými rysy, byl oděn v obyčejné, cestovní kožené zbroji bez jakýchkoli zbytečných ozdob. Jen plášť z černého sametu se stříbrně vyvedeným znakem nejvyššího jorreiského řádu prozrazoval jeho vysokou hodnost. Tenké stříbrné linie mu tančily po každém odhaleném kousku kůže. Krácel sebevědomě, ne však namyšleně, se samozřejmostí válečníka zvyklého pohybovat se v odlišných prostředích a na všech královských dvorech Arachrystu jako doma.

Chlapec, který ho doprovázel – a Isarell se nemohla ubránit tomu označení, protože třebaš byl Felix o dva roky starší než Bastien, působil hrozně nedospěle – se mu příliš nepodobal. Hubený vytáhlý kluk bez vousů s jizvičkami po akné, vystouplýma hnědýma očima a oholenými vlasy. Sice měl na sobě čistý bílý háv, v němž se běžně promenovali Sitté, i na jeho kůži se svíjely stříbrné ornamenty typické pro jorreiské čaroděje, přesto Isarell nedokázala oba bratry přiřadit pod jednoho otce.

Kníže se zastavil před trůnem, klesl na koleno a upřímně pronesl: „Králi Renegore, je mi potěšením tě pozdravit.“ Zvedl oči k Ymiře. „Má paní, i tebe poníženě zdravím. Princové – a princezno.“

Isarell se poctivě soustředila, takže její tvář nezbarvil ruměnc. Věnovala knížeti naprosto klidný pohled a zlehka, poněkud chladně a zároveň dostatečně uctivě, se usmála. Dotíraly na ni vzpomínky na den, kdy jen tak tak unikla spárům sarrei a upadla do

područí tohoto muže. Na první týdny v Demnogonu, kdy byla jako zdivočelé zvíře hozena mezi otroky do bojových jam, nezapomněla. Ani na následnou cestu do Andělského města jakožto tolerované stínové dítě, vedené přímo do chřtánu té sittské stvůry Erin Aníu. Pečlivě však všechny ty myšlenky odsunula stranou a uzamkla je ve svém nitru. To vše bylo pryč. Je teď jorreiskou princeznou a velitelkou Derekonova syna.

Sittský vyslanec před králem nepoklekl, jen sklonil hlavu na pozdrav. Zůstal stát vedle svého otce bez hnutí.

Renegor pokynul pánu rytířů, aby vstal. „Pane Derekone, vítej v Ellektrysu! I ty, mistře Felixi.“

„Díky, můj pane,“ odvětil Derekon a vstal. Felix pokývnul.

„Jsi velmi vytížený muž, pane Derekone,“ pokračoval bez skrupulí král Renegor. „Tvá přítomnost zde mne naplňuje radostí, ale též obavami. Jak závažnou zprávu přinášíš, že jsi jí pověřen ty osobně?“

„Můj králi, usuzuješ správně. Mé poselství je naléhavé. Sedmikrál svolává do Archu výjimečnou schůzi Stříbrné rady. Žádá, aby se dostavili jak králové, tak princové a všechna válečná knížata celého Arachrystu. Sedmikrál si přeje, aby ses vydal do Archu v nejkratším možném čase.“

Renegor propletl prsty. „Hm. Dobrá. A důvod té schůze?“

„Bohužel nemám o moc bližší informace, králi. Ovšem má osoba ti má být dostatečným důkazem, že se jedná o závažnou situaci. Mé řády jsou již všechny obeslané a chystají se na pochod do Archu. Sám hledím do budoucnosti s velkou otázkou v očích.“

Renegor se pohodlně opřel. „Jistěže výzvy pána Marguela poslechnu. Ale bude zapotřebí vykonat nějaké přípravy, zajistit všechny výcvikové projekty. Pokud mám odvolat všech svých padesát válečných knížat a všechny prince...“

„To je samozřejmé, můj pane. Osobně se domnívám, že reálně k té schůzi nedojde dříve než za tři týdny. V ostatních královstvích bude situace obdobná.“ Kníže se odmlčel a pak tišším hlasem dodal: „Abych alespoň trochu upokojil tvou zvědavost, králi Renegore – jedná se o divochy ze Stínových zemí. Od toho incidentu, který proběhl před rokem na misi, již vedl zde princ Daimón,“ Derekon se lehce uklonil zmíněnému princovi, který mu odpověděl sotva znatelným pokývnutím, „byly vyslány další četné pátrací skupiny. Mnoho z nich uvízlo ve Stínu, ale nemálo se jich naštěstí vrátilo a přineslo znepokojivé

informace. Vím jen to, co mi sdělili vlastní zvědové a hraničáři spadající pod mé strážní území. Zdá se, že ve Stínových zemích vzrůstá hrozba, na niž je nejvyšší čas zareagovat.“

Renegorovi zasvítilo v čarodějném oku. „Však už ve svých hnízdech sedíme dost dlouho. Nastal čas roztáhnout křídla a zatnout spáry. Pořád říkám, že nestačí trčet za světelnými hranicemi a lebedit si v izolaci, zatímco nepřátelé nespí a čekají na svou chvíli. Ihned započnu s přípravami na cestu do Archu. Slibuji ti, pane Derekone, že se v hlasování rozhodně nebudu držet zpátky! A jestli máme vyjet za hranice a udělat tam venku trochu pořádek, povedu své válečníky osobně!“

„A mně bude ctí stát po tvém boku, králi,“ položil Derekon pěst na hrud’.

„Raději vyčkejte verdiktu Rady, pánové,“ zasmála se řezavě Ymira. „Nakonec jsme všichni jen pěšáci v jejich velké hře.“

„V životě bych si nedovolil tebe označit za pěšáka, má paní,“ kontroval lehkým tónem pán rytířů. „Tvůj poslední kousek vyvolal velké pozdvižení po celém Arachrystu. Věz, že tebe i tvou chráněnkou čeká v Andělském městě mnoho pozornosti.“

„Že by interní záležitosti Ellektrysu vzbudily zájem celé Říše?“ opáčila Ymira posměšně.

„Interní by byly, kdyby ses přitom nedotkla práv jedné z nejmocnějších osob Světelné říše, má paní. Nehrajme si na nevidomé. Zahrálas to bravurně, královno. Balancovala jsi sice na okraji zákona, ale dílem tvých schopností a dílem štěstí se ti podařilo vše zakončit legálně a bez násilí. Ale házela jsi v kostky proti Erin Aniú – a to už je věc, která nenechá ničím uši a ústa v klidu.“

„A která ponese následky, že, můj pane?“ promluvila jasným hlasem Isarell. Vstala a pomalu sešla po dvou schodech, až zastavila přímo před knížetem Derekonem. Když k němu vzhlédla, bylo to jako hledět na Bastiena za dvacet let. „Dostala jsem šanci a chopila se jí. Sice jsem se tu nenarodila, ale ctím zákony jorreiské říše a sloužím jí se stejnou úctou a stejným nasazením, jako kterýkoli jiný rytíř pod tvým velením, pane Derekone. Nechtěla jsem nikoho urazit a nejméně ze všeho Sitty. Pouze jsem zde našla svůj osud a místo v této říši. Budu vám všem velice užitečná, mnohem užitečnější, než bych kdy byla v sittském područí. Jsem si jistá, že o tom postupně všechny přesvědčím.“

„Jak?“ otázal se Derekon.

„Samozřejmě svou oddanou službou,“ odvětila Isarell sametově a upřela na knížete hluboký pohled. I v tomhle ji cvičila Lucilla; právě ona si totiž všimla, že když se Isarell

zadíává dost upřeně, je snadné se v jejích mořsky zelených očích úplně ztratit. „Svůj titul jsem si musela vybojovat, můj pane, a to proti nejlepším válečníkům Ellektrysu. Prošla jsem tvrdým výcvikem – nejen zde, ale též ve stínových zemích, pod dozorem graiského mistra, který mi pomohl rozvinout všechny mé dispozice. Kdybych si nepřála složit vlastní život k nohám ellektryské královny, mohla jsem stokrát zmizet a neštěkl by po mně ani pes! Ale já se vrátila. Splnila jsem všechny podmínky, které po mně ellektryský zákon vyžadoval. Utkala jsem se s padesáti válečnými knížaty. Dokonce jsem se postavila svému králi – všechno jen proto, abych dokázala svou cenu.“

Poznala, když ho dostala. Derekon Demnogonis se na chvíli zasekl, pak zamrkal, uctivě se jí uklonil a řekl: „Odpusť, princezno, nechtěl jsem tě urazit.“

„Budu ti vděčná, můj pane, pokud uvěříš, že netoužím po ničem jiném než věrně sloužit ellektryské koruně.“ Isarell se otočila, důstojně vystoupala ke svému křeslu a usadila se. Z výšky pak pohlédla na Bastienova bratra. „Raději bych se mýlila, ale hádám, že tvé poselství se rovněž týká mé osoby, mistře Felixi Demnogonie. Hořím netrpělivostí, prosím, mluv.“

Hoch zvedl k Isarell vypoulené oči a slabým hlasem, sotva hlasitějším než šepot, pravil: „Tvé osoby se mé poselství sice týká, princezno, ale je určeno tvé paní.“

„Poslouchám, mistře Sitte,“ promluvila studeně Ymira.

„Mé poselství je určeno *jen* tobě. Předám ti ho však pouze s tvým svolením.“

„Projektor...“ zašeptala za Ymiřinými zády Lucilla.

Královna mlčky přikývla. Felix Demnogonis přimhouřil oči a jeho stříbrné linie vzplanuly bílým světlem.

Ymira, do jejíchž očí Felix zabodl zrak, trochu zbledla a nadechla se tak usilovně, až jí vystoupily klíční kosti. Trvalo to sotva dvě vteřiny, pak Felixovi ornamenty pohasly a Ymiře se zas vrátila do tváří barva.

Tvářila se lhostejně, ale její důstojnice snadno poznaly, že ji předaná informace zaujala.

„Jsem srozuměna,“ řekla chraptivě královna po několikavteřinové odmlce.

Když Sitt nic nedodal, král Renegor vstal. „Pane Derekone, mistře Felixi, jste jistě unaveni z dlouhé cesty a nás ostatní čeká schůze – delší, než bylo v plánu, protože kromě toho, co jsme si naložili dnes probrat, budeme muset též projednat odpověď na vaše

poselství. Navrhuji tedy, abyste využili našeho pohostinství, omyli se, převlékli a odpočali si. Večer se setkáme na slavnostní večeři uspořádané na vaši počest.“

„Králi Renegore, děkuji ti za tvou laskavost,“ odpověděl s úctou Derekon. „Ale pokud bys mohl uvolnit z porady mého syna Bastiena, byl bych ti velmi vděčný. Potřebuji s ním probrat nějaké rodinné záležitosti.“

Renegor pohlédl na Isarell, která krátce kývla.

„Ovšem,“ pokývl král. „Kníže Bastiene, prosím doprovod svého otce a bratra do zahrad willayské citadely. Jsi uvolněn na tak dlouhou dobu, jak bude potřeba. A my ostatní se nezdržujeme. Přemístíme se do poradní síně – máme toho mnoho co na práci.“

* * * * *

Derekon Demnogonis pomalu kráčet upraveným parkem obklopujícím alabastrovou citadelu hlavního města Ellektrysu a přemýšlel, jak započít rozhovor. Bastien celou cestu od hradu přes kamenný most až po vstup do zahrad nepromluvil, Felix samozřejmě také ne.

Felix mlčel skoro pořád, byla to součást sittského výcviku – neplýtl slovy, všechno, co řekl, muselo mít svůj význam. Zato Bastien mluvil rád a Derekon se na něj těšil od chvíle, kdy mu král Dominix rozkázal odjet do Ellektrysu. Přesto teď nevěděl, co říct.

Bastien dospěl. Už to nebyl žádný rozjívený kluk, ale skutečný muž, vážný, zkušenostmi otrkaný, perfektně vycvakaný. Derekon ho naposledy viděl před více než rokem a půl, když přijímal titul válečného knížete. Živě si vzpomínal, jak byl tehdy neskutečně hrdý. Dnes, když ho viděl stát za zády toho stínového dítěte, znejistěl.

Jeho zraku neušlo, jak Bastien tu dívku bedlivě sledoval – nebyla to jen zodpovědnost, co z něj číselo; byla to úzkost. Derekon dokázal ze synova pohledu, postoje a chování usoudit, že by ji chránil klidně i před ním samým – před vlastním otcem.

Za tu krátkou chvíli, kterou strávil v audienční síni, toho zachytil mnohem víc. Třebas působil odměřeně a někdy až necitelně, byl velmi dobrý v identifikaci různých vztahů a pocitů. I díky tomu dokázal velmi dobře ovládat své muže, přestože tuto schopnost dobře skrýval; mezi jorrei nešlo o nijak žádoucí vlastnost. Derekon však vnímal

napětí, které elektrizovalo mezi princem Daimónem, Ymirou a Isarell. Asi dvakrát, když měl pocit, že se nikdo nedívá, bleskl nenávisným pohledem Daimón i po Bastienovi; zjevně mu ještě neodpustil, že se vzdal svého učitele a přešel k jeho nejsilnější soupeře, jakmile k tomu dostal příležitost. Z ostatních princů měl Derekon pocit takových nevyhraněných pozorovatelů; zdálo se, že velmi dobře vědí o vypjatých vztazích mezi královnou divoženek a královým nejpravděpodobnějším nástupcem a jen čekají, kam se korouhvička otočí.

Derekonovi se vůbec nelíbilo, že se jeho syn do tohoto klubka zamotal. Ale neviděl žádnou cestu ven. Mohl jen doufat, že ona neurčitá hrozba, rýsující se ve Stínu, získá konkrétní obrysy, donutí jorreiské válečné síly vytáhnout za hranice a ellektrická situace se pak rozplyne v mnohem kolosálnějším dějišti, než jakým byl zdejší malý dvůr.

Bastien nakonec prolomil ticho sám. „Jak se daří matce?“

„Posílá ti vřelé pozdravy, můj synu,“ pravil kníže Derekon. „Drží se statečně, když o tobě a tvých bratrech vyprávím – ale nebudu tě balamutit, však ji znáš dobře. Těžko snáší odloučení ode mne i od svých dětí. Vlastně uvažuje o tom, že když jsou všechny děti na cestě z rodného sídla, opustí Demnogon i ona a bude mne doprovázet na cestách. Inu, je to pošetilé přání, ale dlužím jí své svolení – za všechny ty roky, kdy pokorně vykonávala, co určoval její stav. Myslím ale, že po pár měsících strávených v sedle, hostincích nebo pod polním stanem se do pevnosti ráda vrátí.“

„Copak Danash už je také pryč? A neříkej mi, že by matka opustila malou Lilith!“ podivil se Bastien.

„Danash dosud trávil výcvik v Demnogonu, ale před dvěma měsíci byl vyslán do pohraničí, aby se zocelil. A Lilith se bude vdávat.“

„Cože?“ vzhlédl Bastien překvapeně.

„Co se divíš,“ zasmál se kníže upřímně. „Je jí už patnáct let, Bastiene! Poté, co jsi získal titul ellektrického knížete a tvůj bratr sittského mistra, její cena notně stoupla. Domluvil jsem pro ni velmi pěkný sňatek se sedmnáctým synem krále Noaphiela z Netolisu, třetího království. Doufám, že se té svatby zúčastníš – měla by proběhnout v Archu, po sjezdu říšské rady.“

Bastien jen neurčitě přikývl. Pak se vzpamatoval a dodal: „Samozřejmě, bude mi ctí. Pokud mě má paní uvolní ze služby, což předpokládám.“

„Tvá paní!“ neudržel se Derekon a opovržlivě si odfrkl. „Andělé Maintré, Bastiene, co tě to popadlo?! Opuštěj mi, ale tento tvůj krok nedokážu... *pochopit*, ba ani omluvit!“

Bastien na první pohled udržel lhostejný výraz, ale jeho oči zřetelně ztmavly. „Co bys chtěl omlouvat, otče?“

„Nedělej ze sebe hlupáka,“ zavrčel pan Derekon. Snažil se držet hněv na uzdě, ale slova tak sekal, že jeho rozpoložení bylo patrné. „Měl jsi tak slibně nakročeno! Stal ses Válečným Tygrem prince Daimóna – ten mladík je možná levoboček, ale říkám ti narovinu, celá Říše se na něj se zájmem otáčí! Je nejslibnějším jorreiským válečníkem současné generace! Možná sis toho nevšiml, když jsi dělal poskoka té divošské holce, ale Daimón v posledním roce pětkrát vyjel na misi, pokaždé se vrátil s mnoha hodnotnými informacemi a tak silnými ornamenty! Někteří jsou dokonce přesvědčení, že mise byly jen zástěrkou a ve skutečnosti vyrážel na hon na sarrei, aby na nich vybojoval nové znaky alabastrem a krví. Za těch pár týdnů v Archu bude konfirmovat, stane se z něj stříbrný jorrei, a to nejspíš tak mocný, že získá post v Andělské strážce, mezi Původními!“ Derekon ztišil hlas: „Neubírám ti zásluhy, Bastiene, školil ses svědomitě a tvá služba zde v Ellektrysu je prý příkladná. Ale strategické myšlení jsi musel zdědit po mé tchýni!“

„Princ Daimón byl skvělý učitel,“ pronesl Bastien kontrolovaně. „A já si ho neskutečně vážím. Nejsi však přece slepý, můj otče, musíš cítit to strašné nepřátelství krystalizující mezi těmi dvěma, mezi Daimónem a Isarell.“

„Co je ti do toho?“ zakroutil kníže Derekon hlavou, ale už s menší zlostí, spíš s opravdovou nevírou. „Tebe přece nemusí zajímat, co mají ti dva mezi sebou – stačí, abys vykonával princovy rozkazy, učil se od něj a dál se rozvíjel... Cožpak si vážně myslíš, že tě *divoženky* můžou dovést až ke konfirmaci?“

Bastien si povzdechl. Moc dobře si uvědomoval, že všechno, co řekne, se Felixovi zapisuje do paměti a bude slovo od slova odcitováno Sittům.

Promluvil uvážlivě – po pravdě, ovšem tak, aby jeho slova nikomu příliš neškodila. „Ten den, kdy Isarell přišla do arény a odhalila králi své krvavé perly... ten den jsem prince doprovázel. Byl ve skvělém rozmaru, myslel si totiž, že jeho zbrojnoši noc před tím dopadli Isarell, po které už několik měsíců intenzivně pátrali v pohraničí. Toho rána byl přesvědčený, že ji má v rukou. Divoženky na něj a ostatní prince nastavily léčku, aby ukolébaly jejich pozornost a zakryly skutečnost, že Isarell je už dávno v hlavním městě. Přestrojily jednu ze svých gardistek za Isarell. Ta gardistka se nechala lapit. Chceš vědět, co s ní provedli?“

„Co?“ otázal se Derekon nedůvěřivě.

„Rozžhavenými kleštěmi jí vyrvali jazyk a poté vytrhali všechny zuby. Když ji divoženky konečně vypátraly a vtrhly do Daimónovy pohraniční pevnosti, ležela vyšponovaná v napjatých provazech a kat se chystal strhávat jí ze zad pruhy kůže.“ Bastien vynechal, že to byl on, kdo divoženkám prozradil, kde se Renn nachází.

Kníže se ošil a založil ruce na hrudi. Byl natolik soudný, aby synova slova nezpochybňoval. I v jorreiských řádech se děla spousta surovostí, třebaže zrovna on se zasadil o přísné postihy a tresty vůči všem, kdo se zprotivili rytířskému kodexu. Avšak Ellektrys byl o dost svévolnější a brutálnější. Vycházelo to koneckonců z jeho podstaty. „To je vskutku ohavné. Ovšem, chápu-li správně, dělo se to možná na princův příkaz, ale ne jeho rukou? A buď sám k sobě upřímný, Bastiene. Víš, jakých krutostí se dopouštějí divoženky? Nebo před tím zavíráš oči?“

„Vím a nelíbí se mi to o nic víc,“ připustil Bastien. „Špatně jsi mě však pochopil, otče. Já se nevymlouvám na princovy způsoby – jsme v Ellektrysu a tady je všechno o dost drsnější, než mi, přiznávám, vyhovuje. Šlo o to, že to chtěl provádět *Isarell*. A co hůř, jsem si dost jistý, že vzhledem k tomu, že jsem se prve za ni postavil a prosil jsem ho o shovívavost, chtěl mě donutit, abych jí ty strašné věci prováděl já sám.“

„K tomu nemáš žádný důkaz,“ vyštěkl Felix, který doposud mlčel.

„Nemám,“ odbyl ho Bastien. „Taky ho přece veřejně neobviňuji. Jen vám vysvětluji, proč jsem udělal, co jsem udělal. Nemám důkaz, ale znám prince, vím, jak uvažuje. A jsem přesvědčený, že mě chtěl hned po zkouškách odvést s sebou a otestovat mou věrnost. Má s *Isarell* nevyrovnané účty a tohle je ellektryský způsob. Nezpochybňuji jeho úmysl postavit mě čelem k mé slabosti; bylo by to tvrdé, ale účelné. Potíž je, že bych zklamal. Právě proto, že jsem si toho vědom – a protože hrozí, že se podobná situace bude opakovat – jsem raději přijal službu u *Isarell* než u něj.“

„K čertu,“ zahučel kníže. „Po tomto vysvětlení sice rozumím, ale nelíbí se mi to o nic víc... Takže mi říkáš, že bys nebyl ochoten na rozkaz svého velitele, na rozkaz *stříbrného prince*, zaútočit na nějakou stínovou *grai*? Slyšíš se vůbec?“

Bastien se přestával ovládat. Zrudl v obličeji a zlostně zaťal pěsti. „Žádnou *nějakou* stínovou *grai*, otče! Arachné *Isarell* je u všech *ďasů jorreiská princezna*, taková jsou naše pravidla! Už není divoch, kterým můžeš beztrestně pohrdat. Stojí totiž v tuto chvíli výš než já – dokonce výš než ty!“

Pán rytířů jen stěží potlačoval nevoli.

Jen Felix stál tichý, klidný, lhostejný, jako by se ho nic z toho absolutně netýkalo. „To je pravda,“ řekl tichým hlasem a pokrčil rameny. „O jejím postavení a právech se nelze přít. Otázka zní jinak, můj bratře. Jsi válečný kníže, stříbrný jorrei, syn pána všech rytířských řádů. Tvým úkolem není posuzovat jednání svých velitelů, ale poslouchat. Jaký je tedy důvod toho, že jednoho velitele poslechněš a druhého ne? To mi zní jako velké pochybení u někoho ve tvém postavení... kníže Bastiene.“

Bastien se odmlčel. Po chvíli otočil hlavu trochu stranou. „Dostals mě, Felixi. Samozřejmě, Jorr´ Saage přikazuje, abychom jednali bez ohledu na naše city, ať už přátelské, rodinné či jiné. Ale ani stříbrní rytíři, jinak velmi loajální a přísně cvičení, nejsou v tomto ohledu spolehliví. Málokterý by nezaváhal, kdyby mu velitel přikázal zatknout, mučit a následně popravit vlastní sestru, ženu... nebo třeba syna. Je to i moje slabina.“

„Pro všechny jasné válečníky!“ zvolal Derekon Demnogonis. „Chceš mi snad říct, že ses do té gra... že ses do Arachné Isarell zamiloval?!“

„Ne!“ bránil se okamžitě Bastien. „Tedy nevím... nemyslím... Sakra, miluju ji jako sestru, netoužím po ní nějak... fyzicky nebo romanticky.“ Mladý kníže si rozpačitě prohrábl vlasy. „Odpusť, otče, teď jsi mě opravdu zaskočil. Já o tom takhle nikdy neuvažoval, my... my spolu máme jen velmi blízký vztah. Jako bych měl mučit Lilith.“

Derekon Demnogonis ho sledoval ostřížím zrakem. „Takže kdyby tě princ Daimón nestavěl proti ní, zůstal bys v jeho službách? A plnil bys svou službu tak, jak ti přikazuje přísaha?“

„Ovšem, otče. Skutečně se cítím princ Daimónovi velmi zavázán za všechny trénink, který mi poskytl. Jen díky jeho vedení jsem došel tak daleko. A souhlasím s tebou v tom, že jeho potenciál je obrovský.“

„Hm. No dobrá. Tento rozhovor mne příliš nepotěšil, synu, ale aspoň vnesl do celé té záležitosti trochu světla. Teď si skutečně rád odpočinu. Felixi, pojď, ukážu ti, kde jsou hostinské pokoje...“

„Počkat!“ zadržel je ještě Bastien a upřel na bratra zamračený pohled. „Cos to předal královně Ymiře za zprávu, Felixi?“

Bledý Sitt se jen suše usmál. „Jsi-li jí tak blízko, jak se zdá, jistě tě bude informovat. Bratře,“ pokývl mu na pozdrav a beze spěchu se rozešel zpátky směrem k hradu. Cestou se tiše rozkašlal.

Bastien se za ním díval se směsí podráždění a obav. Felix už podruhé za několik minut ťal do živého. Bastien vůbec netušil, s jakými informacemi se královna divoženek s ostatními dělí a s jakými ne. Zdálo se, že Felix mezi sittské čaroděje zapadl až nechutně snadno.

* * * * *

Isarell procházela mezi trénujícími Stíny. Padal soumrak a její bojovníci už umdlévali; ozývalo se jen lapání po dechu, dupání při odrazech a dopadech, svištění látky při otočkách, výkopech a prudkých obrazech.

Tančili už od rána, od okamžiku, kdy se první sluneční paprsky dotkly vadnoucí trávy na louce kousek za kolovou hradbou, která provizorně obklopovala domky, narychlo vystavěné v nidilingrenském podhradí. Stébla už byla celá zadusaná a uválená. Každou chvíli na ně někdo upadl a jak se den chýlil, padlí se zvedali stále pozvolněji a malátněji. Kontrast mezi absolutním vypětím a úplným tichem, v němž tvrdý trénink probíhal, byl znepokojivý, nepřírozený – skoro až strašidelný. Opodál stáli napřímení, s rukama za zády a černě oděni pozorovatelé, Isarellini tělesní strážci.

Ozval se dusot kopyt. Gardisté jen zběžně zkontrolovali, kdo přijíždí, a pak se opět zahleděli přísně před sebe. Ymiru s jejími Eyrami nebylo těžké identifikovat.

Královna divoženek zastavila koně na okraji louky, svižně seskočila a hodila otěže do rukou jedné ze tří Eyr. Pak dokráčela ke krajní strážkyni. Ta se jí hluboce uklonila. „Výsosti.“

„Barbarello,“ pokývla Ymira na pozdrav.

Cerra a Lucilla, doprovázející královnu, se k ní tiše přidaly.

Příchozí divoženky několik minut mlčky sledovaly míhání těl v nastupujícím šeru.

Ymira nakonec potřásla hlavou. „Cítím, jak se kolem zvedají graiské energie, ale u d'asa netuším, co to tady ta banda předvádí. Kdybych neměla tu čest pocítit Isarelliny schopnosti na vlastní kůži...“

„Výsosti, sleduji princeznin výcvik od samého začátku,“ pronesla Barbarella. „Kdybys je viděla první den, buď bys plakala, nebo se nedokázala přestat smát.“

„A teď se už smát nebudu?“ opáčila Ymira.

„Královno, u tebe jeden nikdy neví,“ ušklíbala se Barbarella. „Ale ručím ti, že pokud se smát budeš, nebude to způsobeno pohrdáním. Jen pojď blíž. Jsem si jistá, že se Isarell už nemůže dočkat, až ti ty své hopsálky představí.“

Ymira blýskla zuby a pohodila měděnými lokny. „Nenecháme ji čekat.“

Když se královna divoženek přiblížila, Isarell cvičení zastavila. Stíni v tom okamžiku zatuhli v pozicích, ve kterých dostali rozkaz, pak se postupně uvolnili a zaujali podivný postoj – v mírném předklonu, s vahou na špičkách a rukama trochu od těla. Ymiře až zatrnulo v zádech, jak jí projela vzpomínka na Isarellin zápas s Renegorem. Stála tehdy v naprosto identickém postoji – jako tygr znehybnělý v pozici s jednou tlapou přizvednutou, na první pohled nedbalý a ležerní, ve skutečnosti však napjatý a čekající na první zavibrování vzduchu.

Ymira kolem nich procházela a zkoumavě po nich klouzala pohledem. Stíni se nehýbali, jen zrychleně dýchali a po čelech jim tekl pot. Oči třeštili před sebe a oschlé rty se jim chvěly.

Vlastně působili, jako by měli každou chvíli zkolabovat.

„Výsosti,“ předstoupila Isarell a hluboce se poklonila. Ignorovala Lucillin káravý záblesk v očích; přes veškerou její snahu Isarell nebyla schopna za tak krátký čas vytěsnit jak to, co do ní Eyry tolik let svědomitě bušily, tak to, co jí bylo přirozené jako úcta *niliath* k *doaréh*. Stále se tedy ukláněla Ymiře hlouběji, než jí kázala povinnost, a pokud se nehlídala, automaticky před ní klesala na koleno. Vzhledem k tomu, že s nikým jiným podobný problém neměla, a to včetně Bastiena, u kterého se Lucilla obzvlášť obávala prohrešků vůči přísné jorreiské etiketě, a také protože Cerra vlastně tento přístup neustále tiše podporovala, neodvažovala se Lucilla hlasitého komentáře a jen se sem tam významně podívala. Isarell to jako napomenutí stačilo.

„Princezno,“ vrátila jí Ymira pozdrav i lehkou úklonu.

„Mí Stíni,“ Isarell představila královně své bojovníky elegantním gestem.

Stíni v jediný okamžik, jako by to nacvičovali, přešli plynule z onoho podivného napjatého postoje do klasického pozdravu vkleče na levém kolenu, s hlavou skloněnou, pravou rukou zlehka položenou na srdci a levou mírně zapřaženou. Působili poněkud nepřirozeně, hýbali se až příliš hladce a tiše, jako medúzy.

Ymira se snažila nedat najevo, jak ji zamrazilo. „Mělas na výcvik méně času, než jsi žádala,“ pravila. „Král si přeje vidět ukázkou ještě před odjezdem. Chci se přesvědčit, že jsi připravena.“

Isarell přikývla. „Rozumím. Abigore, Glasyo, Kaine, Voso.“

Čtyři ze Stínů vstali, připruli před královnu a uklonili se.

„Má paní, představuji ti své kapitány. Abigor je synem stříbrné citadely, avšak neprošel Rituálem, byl tedy zařazen mezi železné muže. Jak sama vidíš, jeho tělesná konstituce neodpovídá ideálním požadavkům naší armády, tudíž mezi ostatními vojáky příliš nevynikal. Dalo by se říci, že si prošel dost krutou šikanou. Ovšem ani na místě, na které obě vzpomínáme s vděkem i úzkostí, bys nenalezla talentovanějšího větrného bojovníka. Abigor je přímým dědicem *raithá* – jistý stínový mistr by obětoval ruku, aby ho dostal do svého výcviku.“

Obě neodolaly a ušklíbly se na sebe. Isarell se ale rychle ovládla a pokračovala. „Glasya byla před rokem zajata v jakési pohraniční šarvátce a zotročena. Protože patřila mezi dhairy, válečnice, dokonce družky jednoho měsíčního náčelníka, přišlo jorreiským vojákům zábavné prodat ji mezi gladiátory. V jejich žilách proudí *questdneia*, a to tak zjevně, že jen jorrei si toho nevšimne.“

Tentokrát se zakřenily i ostatní divoženky.

Isarell kývla směrem k třetímu Stínu. Byl to šlachovitý muž středního věku s ošklivými jizvami od popálenin na obličeji, šiji a levé paži, s kaštanovými očima a zářivě rezavými vlasy. „Kain je nositelem ducha ohně, *esthaiá*. Sloužil v pohraniční strážní na pozici hraničáře. I on je synem stříbrného chrámu a byl veden k železné službě, ale jorreiský výcvik mu neseděl, měl opakované problémy v kolektivu i s vedením. Pravděpodobně by skončil na šibenici pro četné disciplinární prohřešky téměř shodné s rebelií, kdyby nebyl tak dobrý bojovník. Nakonec ho tedy přeřadili k hraničářům pod vedením Gard-Sittů. Užil si s nimi svoje – stopy po pálení železem, které vidíš na jeho těle, jsou všechno podpisy Sittů... Paradox, že?

A toto je Vosa.“ Isarell ukázala na šedovlasou ženu střední postavy, která už dozajista přesáhla šedesátku – působila však neuvěřitelně vitálně a houževnatě. Tmavě šedé vlasy měla pečlivě sčesané a stažené do pevného drdůlku. Její tělo bylo dosud pevné a štíhlé, přestože kůže na něm trochu visela a krabatila se. Oči měla rovněž ocelově šedé, a když vzhledla ke královně, bylo to, jako když ji udeří kovadlinou.

„Ty tedy neseš odkaz *dyrthaiá*, že?“ odtušila Ymira.

Vosa přikývla. „A jako jediná z těch, které jasná princezna shromáždila ve své družině, o svém daru vím dlouhou dobu a umím s ním pracovat, Výsosti.“

Královna ji přelétla zkoumavým pohledem. „A ty jsi tedy odkud... Voso?“

„Já jsem ze Sittedralu.“

Nejen Ymira sebou trhla, všechny ostatní divoženky se prudce nadechly a Barbarella se zděšeně otočila na Isarell. Na všech byl znát šok.

„Isarell?“ vyzvala ji Ymira k vysvětlení. Jak z toho neoficiálního oslovení, tak z temného tónu hlasu bylo poznat její rozpoležení.

„Odpusť, má paní, tato dáma velmi ráda škádlí a popichuje, právě proto se jí přezdívá Vosa,“ odpověděla Isarell a vrhla na starou kapitánku přísný pohled. Vosa se zatvářila pobaveně, ale na princeznino gesto omluvně sklonila hlavu. „Její pravé jméno, alespoň užívané v Arachrystu, zní Patrozin.“

„Madam Patrozin?“ ozvala se překvapeně Lucilla.

Vosa se pousmála. „Myslela jsem, že jsem se ti do paměti zapsala trochu důkladněji, má drahá. Inu, dozajista jsem nepatřila mezi tvé nejpřísnější učitelky.“

Na Ymiře bylo znát, že ztrácí trpělivost. Lucilla jí rychle objasnila situaci. „Madam Patrozin byla nejnámější tancmistryní na všech královských dvorech, Výsosti. Před mnoha lety, než jsem odešla do Ellektrysu, vyučovala tanec a dvorní etiketu i v mém rodném sídle.“

„Již mne nahradili mladší,“ připustila Vosa. „Posledních deset let jsem ve výslužbě a působím jako tancmistryně mezi Sitty – neboť každý uředník přijatý do svatého řádu musí zároveň absolvovat celou dvorskou přípravu.“

Ymira lehce přimhouřila oči a nadhodila: „Povolávací list ze Sittedralu... to musela být velká pocta.“

„To jistě byla, Výsosti. Bohužel jsem ji na první dobrou nedokázala ocenit. V první chvíli mě rozbolelo na prsou a celý svět přede mnou zčernal – dvorní lékař mi pak diagnostikoval infarkt,“ odpověděla Vosa. „Získala jsem tak několik dní odklad. Během nich jsem váhala, zda mám riskovat útek nebo skočit z hradní věže.“

„Mentální nože sittských čarodějů řezou hluboko, že? Jaké tajemství jsi před nimi potřebovala skrýt?“

„To samé co ty a tvé důstojnice, královno,“ odpověděla Vosa a upřela na Ymiru svůj těžký kovový pohled.

„Vosa je matka mistra Tanečníka,“ řekla Isarell, tentokrát bez úsměvu. „Není dračí bojovnice, skutečně sloužila celý život na šlechtických dvorech jako učitelka tance. Ale zároveň je po celou dobu se svým synem ve spojení.“

Vosa neodvracela od královny divoženek oči. „Mezi dvořany krouží mnoho informací, které mohou být pro někoho velmi zajímavé. A co teprve v Sittedralu.“

Ymira stiskla rty a ztišila hlas. „Nemůžu si dovolit přijmout mezi své bojovníky špeha – ať už k čertu stojíš na kterékoli straně, madam Patrozin. Sitté na nás už nyní shlížejí skrz obrovskou lupu. Myslíš, že si můžu dovolit na sebe ještě víc upozorňovat?!“

„Královno,“ přerušila ji omluvně Isarell. „Vosa je zřejmě jediná z nás, jejíž hlava je před Sitty naprosto v bezpečí. *Dyrthaiá* je odolný a ochranný živel. A Vosa ho umí používat mentálně i fyzicky. Pokud by její obranu chtěli Sitté při výslechu prorazit, museli by užít takovou sílu, že by jí poté uhořela hlava.“

Patrozin přikývla. „Je to tak, Výsosti. Když jsem obdržela ten povolávací list, kontaktovala jsem okamžitě svého syna a požádala nejvyššího soudce o rozhodnutí. Bylo určeno, že mám svatý rozkaz přijmout. S veškerou důvěrou v mé schopnosti. Koneckonců, jsem jen stará služka. Kvalitní, ale naprosto neurozená a neatraktivní. Za těch deset let, co jsem se pohybovala v sittském městě, jsem jedinkrát nepřišla do kontaktu s nikým z Velkých stříbrných čarodějů. Vlastně mi rukama procházeli pouze učedníci.“

Ymira pořád nevypadala přesvědčeně. „Hm. A pod jakou záminkou jsi odešla? A vlastně, u všech ďasů, proč jsi odešla?“

„Zdá se, že sis mé služby osobně vyžádala, královno,“ pokrčila rameny madam Patrozin.

* * * * *

Královna Ymira vztekle přecházela po přijímacím salónu v Isarellině pevnosti. Cerra se opírala o zárubeň dveří, ruce založené na hrudi, a hloubavě se mračila. Lucilla

seděla v Isarellině křesle s nohama přehozenýma přes opěradlo a Barbarella se dívala z okna.

Jakmile se zabouchly dveře, Ymira dala průchod svému rozhořčení. Prvních pět minut jen soptila a nazývala dračího velmistra jmény, po jejichž vyslovení i Cerra neklidně zvedala hlavu.

Lucilla jí dala čas na vyvztekání a pak zamyšleně řekla: „To celé musí mít nějaký význam. Dračí velmistr přece dobře zná jak naši situaci, tak labilní pozici. Pokud si skutečně Vosu vyžádal tvým jménem, musí být přesvědčen, že užitek, který z její služby vyplyne, je natolik významný, že převáží veškerá rizika.“

„U d'asa, jsem jorreiská královna!“ vybuchla Ymira. „Jak si může dovolit se mnou takhle manipulovat? A předhodit mi to jako hotovou věc?! Aníž by se mnou cokoli zkonzultoval, nebo mě, kurva, alespoň upozornil?!“ Královna udeřila dlaní do zdi. „Chci s tou ženskou mluvit o samotě. Chci od ní slyšet, jaké *konkrétní* pokyny dostala a jaký *konkrétní* užitek mi má přinést! Velitelko Cerro, řekni strážím, ať tu tancmistryni ihned přivedou do výslechové místnosti!“

Cerra ihned vyšla na chodbu. Ymira zatím zběsile pokračovala: „Kdyby nebyla matkou Tanečníka, už plave v řece s kamenem na krku! A, u všech rohatých démonů, jestli mě nepřesvědčí, zakovám ji osobně do želez, budu jí odřezávat kousky těla a kousky posílat velmistrovi v ozdobných truhličkách, dokud mi nevysvětlí, co to má znamenat!“

Cerra se tiše vrátila a zaujala předchozí pozici u dveří. Vypadala lhostejně.

Lucilla trpělivě počkala, až královna několikrát nadechne a vydechne, poté s klidem nadhodila: „Možná by opravdu neškodilo požádat o vysvětlení. I když bych zvolila nějaký... méně agresivní způsob.“

„Oči Sittů teď budou obráceny ke sjezdu v Andělském městě,“ otočila se Barbarella k ostatním a pokrčila rameny. „Vhodnější čas asi nenastane. Jedna z nás by tu cestu mohla vykonat.“

„Nespokojím se s nějakým vzkazem,“ zasyčela Ymira. „Chci mluvit s Weattou sama!“

„Má paní, prosím.“ Lucilla sundala nohy z opěradla a předklonila se. Ruce opřela o pracovní stůl. Snažila se mluvit smířlivým tónem, aby královnu ještě víc nepopudila. „Ať už s rozumným či pošetilým úmyslem, dračí velmistr na nás nyní možná upozornil. Momentálně není reálné, že bys mohla opustit Ellektrys, aniž by tě někdo nesledoval.“

Barbarella má ale pravdu v tom, že jedna z nás se o to může pokusit. Věř mi, že já, Cerra i Barbarella jsme schopny tvé názory velmistrovi interpretovat s takovým nasazením, že si podruhé podobnou nerozvážnost rozmyslí. Dej tomu den dva a pak se rozhodni dle svého uvážení.“

„Jsme poslušny tvé vůli,“ ozvala se ode dveří Cerra. „Ovšem souhlasím s kněžnou Lucillou. Nyní musíme být velice opatrné.“

Ymira automaticky sjela rukou k opasku a stiskla v dlani rukojeť biče. Pak ji zase upustila – jako by ji to prosté gesto uklidňovalo. Když promluvila, znělo to sice pořád ještě podrážděně, ale už ne nepřítelně. „Nepotřebuji čas na rozmyšlenou. Vím přesně, co udělat.“

Vtom se ozvalo zaklepání. Vzhledem k tomu, že před vchodem stály stráže, mohla to být jen jedna osoba.

Cerra se odlepila od zárubně, tázavě pohlédla na královnu. Jakmile Ymira pokynula, otevřela. Dovnitř vešla Isarell, poděkovala Ceře lehkým kývnutím a zastavila se pět kroků před královnou. Zůstala stát narovnaná a zpříma hledící na Ymiru. Byla oblečená v tom svém černém volném tréninkovém kompletu, který si přinesla z dračí svatyně, rudé vlasy spletené do tisíce copánků zamotaných v pevném uzlu a, na rozdíl od svých svěřenců, působila svěže a plná energie.

„Nechte nás o samotě,“ řekla Ymira, aniž by od Isarell odtrhla oči.

Cerra a Barbarella se okamžitě zvedly, Lucilla sice na vteřinu zaváhala, ale pak jen přikývla a společně s ostatními opustila místnost.

Jakmile za nimi zapadly dveře, dřív než se Ymira stačila nadechnout ke slovu, Isarell sklouzla na jedno koleno a promluvila: „Výsosti, jsem si vědoma tvého pobouření – i já reagovala při prvním setkání s Vosou poněkud... přehnaně. Chápu tvou nedůvěru i rozhořčení nad tím, že nám dračí velmistr diktuje svou vůli...“

„Vstaň,“ procedila Ymira mezi zuby.

„...snažně tě prosím, netrestej Vosu za velmistrův neuvážený čin,“ dokončila Isarell a sklonila hlavu. „Dej mi šanci dokázat ti její důvěryhodnost i všechny ostatní kvality.“

„Vstaň, sakra,“ vyštěkla Ymira. „Tvoje orodování je zbytečné, už jsem rozhodla a vydala rozkazy.“

Isarell strnule poslechla, a přestože se snažila nedat nic najevo, v jejím hlase zazněl nesouhlas a smutek. „Dala jsi ji zadržet.“

„Ano.“

„A popravit.“

Ymira se odmlčela a pak váhavě zavrtěla hlavou. „Ne. Pouze ji vyslechnu. Každopádně dokud si nepromluví s dračím velmistrem Weattou, nehodlám jí důvěřovat – a tobě doporučuji totéž. Kdyby nebyla ve tvých službách, a navíc matkou tvého dračího mistra, už by madam Patrozin dotancovala.“

Isarell trochu uvolnila ztuhlé držení ramen a upřela na královnu zářivé oči. „Děkuji ti, má paní.“

Královna jen cosi zamručela. Došla ke stolu, posadila se na Isarellino pohodlné křeslo a nalila si pohár vína. Druhý postrčila směrem k Isarell a kývla jí, ať se posadí.

Isarell si přitáhla jedno ze sedadel pro návštěvy a pozvedla číši. „Na tvé zdraví.“

„A neukvapený úsudek, že?“ ušklíbala se Ymira a upila. Její zlost už evidentně opadla. Královna byla svými prudkými výkyvy nálad proslulá a každá z divoženek uměla velmi rychle vyhodnotit, v jakém rozpoložení se jejich paní nachází. Ymiřin vztek zaznamenaly stejně snadno, jako by se nahlas rozhoukala poplašná siréna. A její zklidnění působilo podobně, jako když se stabilizuje rozhoupaná loď.

Isarell se pohodlně opřela a na rtech jí zahrál úsměv. „To bych si nedovolila říct nahlas.“

Ymira se uchechtla.

„Mohu se tě nyní zeptat, co si myslíš o mých Stínech?“ pravila Isarell a tázavě naklonila hlavu trochu na stranu.

Ymira odložila pohár a propletla před sebou prsty. „Vidím v nich velký potenciál. Máš je v rukou zatím poměrně krátce – ale přijde mi, že všichni prošli něčím, co se dá nazvat základní výcvik, že?“

Isarell přikývla. „Naučila jsem je hýbat se podle graiské intuice a naslouchat Duchům čtyř základních čarozdrojů. Vybírala jsem je podle míry jejich nadání a ručím ti za to, že každý z nich patří na své místo. Všichni jsou potomky stříbrného draka, jsem o tom přesvědčena, královno – stejně jako všechny tvé divoženky.“

Ymira soustředěně přivřela oči. „Ty je chceš zasvětit,“ obvinila Isarell a ani se nesnažila tajit úžas.

Isarell se nad Ymiřiným bryskním odhadem pouсмála. „Ano, Výsosti, ráda bych. Mezi nimi a mladými novickami přece není žádný rozdíl. Spojení s dračím kultem je klíčové pro můj další plán.“

„A tím je?“

„Výcvik v dračí svatyni.“

To už Ymira nevydržela a vstala. „Ty jsi zešlela!“ vydechla. Ale nekřičela, což Isarell v duchu ocenila. „Nemůžeme do dračí svatyně přivést padesát čerstvě zasvěcených jorrei posbíraných bůhvíkde po celém Arachrystu! Jak bychom to odůvodnily králi Renegorovi, jak to zakryly před sittskými špehy? A i kdyby to Weatta povolil, na zaplacení výcviku tolika bojovníků nemáme prostředky!“

Isarell se nepřestávala usmívat. „Vzhledem k tomu, že mě necháváš dál mluvit, můžu doufat, že mou myšlenku vlastně nezamítáš?“

Ymira se napila vína. „Pokračuj.“

„Weatta nám dluží službu – pokud tedy Vosa tvůj výslech přežije... bez následků. Králi své přání obhájím osobně; ví, že jsem sama prošla výcvikem u stínového mistra a pokud mám splnit jeho požadavky, musí mi vyjít vstříc. Se Sitty je problém pouze na území Arachrystu, má paní. Ven vystrkují své stříbrné nosy neradi a pokračování svého výcviku podmíním jejich souhlasem.“

„Chceš z toho udělat oficiální akci?“ zalapala po dechu Ymira. Vyvést ji z míry byl dobrý výkon.

„Proč ne? Vždyť o co jde?“ pokrčila Isarell rameny. „Pokud budou souhlasit s mými podmínkami, vydělají na tom všichni. Pokud souhlasit nebudou, budu pokračovat sama, ovšem o moc dál je neposunu; sama jsi odhadla, že mají dispozice k lepším výkonům.“

Ymira se zase pomalu posadila. „A co ta platba za výcvik?“ zeptala se uštěpačně.

„Půjde z mého. Je to moje družina. Potřebuji jediného mistra, má paní, mistra Tanečníka. Jsem si jista, že s ním usmlouvám cenu, kterou budu schopna zaplatit.“

Královna dlouze vydechla a zaklonila hlavu. „Ostatní Eyry se poserou, uvědomuješ si to?“

Panoval další krásný slunečný den, mrazivý, ale jiskřivý. Ymira si přitáhla k tělu teplý pletený šál. Stála vedle svého manžela na vyvýšené plošině ve willayské venkovní aréně, nově zrekonstruované po tom devastujícím výbuchu, kterým skončila Isarellina poslední zkouška. Úkosem na Renegora pohlédla.

Král Ellektrysu se opíral o zábradlí a fascinovaně hleděl před sebe. Jeho osobní strážci postávali tři kroky za nimi, vyrovnaní ve dvou řadách. Eyry se neobtěžovaly a seděly na tribunách, kromě Lucilly a Cerry, němě kryjící Ymiře záda. Nikdo jiný sem však neměl přístup, takže to gesto bylo víc demonstrativní než účelové.

Míjelo poledne. Venku ve městě vládl čirý ruch. Celá Willaya žila přípravami na výjezd do Archu, který se měl konat přesně za tři dny. Určit, kdo pojedede, s jakým doprovodem, kdo povede tréninky, kdo zajistí chod království a kdo převezme jaké pravomoci, to všechno hýbalo správními radami poslední dva týdny a konečně už snad bylo vyřešeno. Vzhledem k tomu, že Sedmikrál si vyžádal přítomnost všech válečných knížat, což v jiných královstvích představovalo čistě vojenské funkce, ovšem v Ellektrysu i většinu politických a správních úřadů a hledání náhrad znamenalo mnoho strategických přesunů či vypracování desítek krizových plánů.

Renegor neměl čas, aby se jakkoli zdržoval. Přesto nyní upřeně zíral na to, co Stíni předváděli v aréně, a zcela ignoroval povinnosti, které se na něj mezitím kupily.

Princezna Arachné Isarell před něj nastoupila ve svém neobvyklém bojovém kostýmu. Šavle, které si přinesla ze stínového výcviku, měla upevněny na zádech pomocí důmyslného křížového pásání, jež ji minimálně omezovalo v pohybu; jiné zbraně neměla. Její družina Stínů dorazila oděná poněkud klasičtěji, v měkké kožené zbroji připomínající uniformy divoženek-akrobatek. Přinesla si s sebou nějaké cvičné zbraně, některé dřevěné, další neostřené železné a také obyčejné tréninkové štíty.

Isarell se postavila lehce bokem, narovnaná, s rukama lehce složenýma za zády. Aniž cokoli řekla nebo udělala, Stíni se seskupili do čtyř oddílů, na první pohled početně nerovnoměrných. Když se Renegor zadíval pečlivěji, zjistil, že v každé skupině je jeden z bojovníků označen nějakým cize působícím znamením na levé tváři. Tři z oddílů se stáhly dozadu, poslední naopak postoupil vpřed a rozprostřel se po aréně. V jeho středu stál šlachovitý mužík s rusými vlasy, divokýma hnědýma očima a obličejem zhyzděným

jizvami po spáleninách. Na tváři měl namalovaný znak červenou barvou. Stíni přenesli váhu dopředu, nepatrně roztáhli paže a čekali.

Vtom se pohnula Isarell. V jednu chvíli stála nehybně jako socha, v druhé vířila vzduchem, otáčela se v piruetách. Nakonec vyskočila do výšky, vykopla nohou a dopadla do hlubokého dřepu, v němž ustrnula. V tutéž chvíli se rozhýbali Stíni. Jejich pohyby byly mnohem pomalejší, oproti Isarell méně ladné a samozřejmé, přesto však silové a plynulé. Jorreiští pozorovatelé celkem rychle zaznamenali vzdouvající se energii, která se kolem tančící skupiny utvářela. Jejich kroky a výskoky doprovázelo tiché hučení – a směrem k tribunám se šířilo teplo.

Stíni pokračovali několik minut, dokud se energie nenakumulovala. Pak na výkřik rudovlasého bojovníka vyskočili, dopadli do dřepu jako prve Isarell a bouchli zařatou pěstí do země.

Ozvalo se zadunění, z arény se zvedl oblak písku a tribuny se trochu zatřáslly. Jakmile se písek usadil, Stíni už zase stáli na nohou. Zlehka, tanečně se uklonili a odběhli dozadu.

Vystřídala je druhá skupina, nejpočetnější, kterou vedl štíhlý mladý muž s dlouhými světlými vlasy staženými čelenkou. Renegorovi připomínal vrbový proutek – všichni v jeho oddílu působili podobně křehkým dojmem.

Isarell je opět uvedla do pohybu předtančením nějaké krátké sestavy. Zatímco první působila divoce a energicky, tato byla tak rychlá, že Renegor nedokázal sledovat její pohyby. Ještě než skončila, zdvihl se poryv větru, který mu málem strhl plášť. Jakmile Isarell zastavila, tentokrát vypjatá na špičkách s roztaženými rukama a hlavou v záklonu, vítr se ztišil. V průběhu tance Stínů se zase zvedal, pomalu, trochu neochotně, jako nenápadný doprovod celého představení. Druhá skupina se pohybovala jinak – chvíli rychle, chvíli pomalu, chvíli hlasitě, chvíli skoro neslyšně. Na závěr tanec vygradoval v rychlosti i hluku a skončil stejně jako předchozí – úderem do země doprovázený znatelným výbojem energie.

Třetí skupina byla jen pětičlenná. Vedla ji urostlá, silná ženská s výraznými rysy a hnědými vlasy vyčesanými do ohonu. I ostatní čtyři Stíni v této družině byli vysocí a ramenatí, jeden dokonce dost při těle. Když Isarell předtančila první kroky, Renegor měl pocit, že slyší šumění vody. Dokonce mimoděk vzhlédl k nebi, ale obloha zůstávala jasná a bez mráčku. Pětice Stínů navázala na Isarell skoro nedočkavě; jejich pohyby byly oproti předchozím dvěma družinám méně svižné a plynulé, ale čišela z nich obrovská,

potlačovaná a hraničně ovládaná síla. Isarell je nechala tančit jen chvíli – i přesto po závěrečném úderu do země popadaly volně uložené věci ze sedadel.

Poslední skupinu vedla stará žena, Renegor se v duchu opravil, *dáma*. Pohybovala se klidně, s rovnými zády a důstojně pozvednutou hlavou, jako někdo, kdo je zvyklý se každodenně prezentovat před publikem. Tanec její skupiny byl nejzvláštnější – pomalý, precizní, plný náročných figur. Králi připomínal zpomalený balet. Nekončil úderem do písku, ale pevným stojem rozkročným se zařatými pěstmi a překříženými pažemi před obličejem. Renegor měl na zlomek vteřiny dojem, že před tanečnicí zamihotala silná a vysoká zeď. Možná to byla hra světél, jen zrakový klam.

Čtvrtá skupinka odběhla a Isarell předstoupila před krále. Hluboce se mu uklonila a promluvila: „Můj pane a králi, poručil jsi mi, abych mezi arachrytskými bojovníky vyhledala takové, které bych byla schopna naučit něčemu ze svého umění. Řekls mi, že je možné, že nikoho nenajdu – anebo najdu, ale nedokážu jim své znalosti předat.

Nejprve jsem myslela, žeš měl pravdu v tom prvním; trvalo mi velmi dlouho, než jsem mezi jorreiským lidem našla takové jedince, kteří nenesou pouze odkaz stříbrného lidu, ale též starého lidu Aithry. Protože jen ten, komu v žilách proudí krev grai, dokáže využít zdrojů prastaré přírodní magie.

Nalezla jsem tedy vhodné jedince a prokázala jejich schopnosti. Naučila jsem je reagovat na tok energií – a čerpat z nich. To je bohužel zatím všechno, čeho jsem byla schopna dosáhnout. Stíni nedokážou bez mé pomoci nalézt a přivolat volnou přírodní magii, pouze umocní energii, kterou jim podám.

Můj pane, ačkoli jsem absolvovala jorreiský i graiský výcvik, jsem pouhý bojovník, nikoli zasvěcený mistr. Můj boj je z velké části intuitivní a trénink zrovna tak. Jsem si skoro jistá, že potenciál mých Stínů je veliký a já ho jen nedovedu správně rozvinout.

Připravila jsem si pro tebe ještě jednu ukázkou, abys posoudil, zda má můj další požadavek pro tebe nějaký smysl, nebo zda ti stačí, co jsi viděl doposud. Voso!“

Vpřed opět postoupila ona stará dáma. Král si ji nyní prohlédl důkladněji. Na svůj věk vypadala velmi dobře – jako člověk, který celý život cvičí; znal tyhle typy.

Předstoupila před něj bez patrné nervozity, čehož si všiml už prve, a pohlédla na něj šedýma, pichlavýma očima. Ta žena musela být uvyklá na veřejná vystoupení – a velmi pravděpodobně i na pohyb mezi šlechtou. Uklonila se hluboce, s naučeným pokrčením v kolenou. To značilo služebnou, nikoli urozenou paní. Kde ji u všech čertů ta Ymiřina holka vytáhla...

„Kaine!“ vyzvala Isarell druhého Stína. Z řady vystoupil onen rudovlasý bojovník s popálenou kůží. Ten se uklonil mnohem méně samozřejmě, očima těkal kolem sebe a nervózně se přitom hrbil. Kain rozhodně na nějakou větší pozornost zvyklý nebyl.

„Toto jsou dva z mých kapitánů, králi Renegore. Jsou silnějšími dědici grai než ti ostatní. Pokud jsou v blízkosti volné zdroje energie, dokáží se na ně navázat i bez mé pomoci. Naučila jsem je základy toho, co mě učil mistr ze Stínu. Mohu požádat někoho z tvých gardistů, aby jim v následující ukázce asistoval?“

Král se ohlédl za sebe. „No, pánové, prosím.“

„Velmi rád se toho ujmu,“ promluvil sám velitel královny gardy, kníže Erikon, statný světlomasý válečník, který dosáhl konfirmace v pětatřiceti letech; od té doby nestárnul, alespoň na první pohled. Ve skutečnosti mu táhlo na pětasedmdesát let.

Energicky sestoupal do arény, uctivě se Isarell uklonil a věnoval jí strohý, nicméně přátelský pohled. Od té doby, co se spolu střetli v souboji o krvavou perlu, se sice pravidelně vídali na schůzích královské rady, ale vlastně spolu nemluvili. Jak se zdálo, kníže Erikon na ni, na rozdíl od mnoha jiných poražených knížat, nezanevřel. Stejně jako král Renegor viděl v celé té situaci zejména přínos – i pro Ellektrys, nejen pro královnu divoženek. Ovšem tím, že se tak ochotně nabídl k Isarellině demonstraci, dokázal, že mu přece jen jejich souboj dosud vrtá hlavou. Však by byl špatným velitelem královské gardy, kdyby tomu tak nebylo.

Isarell k němu vzhlédla. „Děkuji ti, pane Erikone. Prosím, vyber si jakoukoli ze cvičných zbraní. První část bude opravdu jen krátká ukázka.“

Zatímco kníže poodešel a přehraboval se v hromadě tréninkových mečů, štítů, kladiv a dýk, Isarell kývla na své dva Stíny. Vosa si došla pro pár obyčejných štítů, Kain pro jednoruční meč a čtyři dýky, které si zastrkal do pouzder připevněných porůznu po těle – u opasku na boku, na stehně, na botě, na zádech, na předloktí.

„Můj pane,“ řekla pak Isarell Erikonovi, který s jedenapůlručním mečem cvičně točil kolem sebe. „Vosa ovládá velmi dobře obranné prvky, Kain naopak útočné. Poprosím tě, aby ses pokusil prorazit Vosin štít, zatímco na tebe bude Kain útočit.“

Kníže Erikon přikývl. „Předpokládám, že mám použít své znaky.“

„Samo sebou.“

„Dobrá.“

Vosa uchopila oba štíty za držadla a postavila se do obranné pózy. Kain stanul několik kroků před ní, s mečem ve střehu. Erikon je oba zkušeně přeměřil pohledem. Bylo vidět, že je rozhodně nehodlá podcenit. Naposledy švihl mečem a jeho stříbrné ornamenty bíle zaplály. Pak se postavil proti Kainovi a oba své protivníky šermířsky pozdravil. Kain mu trochu strnule odpověděl, Vosa se už soustředila a sotva kývla hlavou. Isarell si v duchu udělala poznámku; tyhle chyby musí odstranit.

Erikon s podpurným výkřikem zaútočil. Okamžitě použil Velké znaky, během vteřiny stál před Vosou a jeho meč letěl na její štít. Tancmistryně zareagovala podvědomě, namísto aby použila to, co ji Isarell naučila. Intuitivní obrana částečně zabrala, ale přesto útok Vosu rozhodil. Kdyby v tutéž chvíli nezaútočil Kain, stříbrný kníže by ji druhým úderem dostal. Isarell sice několikrát Bastiena požádala, aby s Vosou a Kainem právě pro tuto ukázkou cvičil, přesto byl rozdíl mezi cvičným soubojem a skutečným, tvrdým a bezohledným útokem zkušeného jorreiského rytíře obrovský.

Kain, jenž roky sloužil v pohraničí jako stínová stráž a párkrát se po boku stříbrných jorrei dostal do střetu s divochy i se sarrei, se zaskočit nenechal. Naopak, z jeho útoku vyzařovala pomstychtivá agresivita.

Isarell ho naučila dva základní tance ohně. Kain si vybral ten lehčí a míň účinný, ale na začátek určitě vhodnější. *Esthaiá* na jeho kroky odpovědělo radostným vzdušným – Isarell ucítila, jak ji zapálily tváře. V tu chvíli se rychlost stříbrného rytíře a graiského dědice vyrovnala. Erikon se musel prudce otočit a krýt. Cvičné zbraně do sebe narazily se strašidelným třesknutím. Soupeři si vyměnili několik svižných úderů, od železa létaly jiskry. Vosa se mezitím zkoncentrovala a tentokrát se už bez zaváhání pustila do základního tance *dyrthaiá*.

Erikonovi se podařilo zasadit Kainovi ránu, pod níž se cvičný meč rozpadl na kusy. Třebaže jeho vlastní zbraň už taky dost utrpěla, nezdržoval se a okamžitě se otočil proti Vose. Úder, který zasadil do jejího štítu, by obyčejný dřevěný a jen tenkým plechem vyztužený štít rozlomil jak nic – a tomu, kdo jej drží, by pravděpodobně zlomil ruku. Tentokrát však Vosa neselhala. *Dyrthaiá* jí pulzovalo pod nohama, protékalo kostmi a skrz ni proudilo do štítů a zase zpátky, jako by byly součástí jejího těla. Erikon by zrovna tak mohl zkusit praštit do skály.

Jorreiský rytíř vyhekl, když jeho zbraň narazila do štítu. S hlasitým prasknutím se rozlomila, úlomky čepele se rozlétly do stran, záštita křupla a Erikonovi zůstal v ruce jen pahýl. Zahodil ho, bleskurychle se otočil a už se vyhýbal dýkám, které přilétaly od vzdáleného Kaina. Erikonovy ornamenty opět mocně vzplanuly, jeho pohyby se

několikanásobně zrychlily a jen díky tomu se všem čtyřem útokům stačil vyhnout. Poslední dýku dokonce zachytil a ihned přešel do obratu a mrštil ji po Vose. Ta ovšem stále pokračovala v obranném tanci, a přestože Erikonův manévr nemohla zaznamenat – a později přiznala, že ani když se dýka odrazila od štítu, nepochopila, co se vlastně stalo – tanec *dyrthaiá* zafungoval bezchybně. Stáhl Vosinu ruku přesně o těch pár potřebných centimetrů níž a zbraň po krytu sklouzla jako pryžová šipka.

„Dost!“ vykřikla Isarell a pak tišeji dodala: „To stačí. Děkuji.“

Vosa a Kain se uklonili. Třásli se a potili, přestože celá ukázka trvala sotva tři minuty.

Erikon stáhl své znaky; u něj o žádnou velkou zátěž nešlo, přesto teď docela nahlas oddechoval. Vypadal ale spokojeně.

„Tak – sem bych chtěla posunout i ostatní Stíny,“ řekla Isarell králi. „A mé kapitány, kteří i bez specializovaného výcviku vykazují tyto zajímavé schopnosti, bych ráda přiblížila sobě. Jak vidíte, graiské energie dodávají mým Stínům podobné možnosti jako maintréská energie válečníkům jorreiským. Dovedou zvyšovat rychlost a obratnost, dodávat sílu v úderech a posilovat obranu. Jediné, co oproti Maintré neumí, je dar samoléčby. Rány vedené takovou silou samozřejmě běžné zbraně nevydrží, i to jsem vám dnes chtěla ukázat. Je třeba speciální úpravy – kterou já neznám. Svě zbraně, jenž tyto energie ustojí, jsem obdržela od stínového mistra při zakončení výcviku. Už několik měsíců týrám své zbrojře, aby se pokusili o něco podobného, ale zatím bez úspěchu.“

Král Renegor povstal. Zdvořile Isarell pokynul a řekl: „Jsem spokojený, princezno. Ujala ses svého úkolu s elánem, který mě příjemně překvapil. A rovněž mě příjemně překvapily tvé dosavadní výsledky. Je to... zajímavé a určitě bych se rád přišel podívat na některý tvůj trénink zblízka, vyzkoušel si tvé Stíny i osobně, ony techniky mě opravdu zaujaly. Ovšem musíme počkat do nějakého klidnějšího období. Nu nejsem slepý ani hloupý, má paní.“ Teď králův hlas přitvrdil. „Viděl jsem přesně to, co jsi chtěla, abych viděl. Stíny jsou dobří, ale ne excelentní. Jsou mezi nimi jedinci s velkým potenciálem. Mohou nyní dobře působit jako stříbrná úderná jednotka, což není málo. Ovšem kdyby bylo možné jejich schopnosti rozvinout, o dost víc bychom se přiblížili tomu, co jsem si původně představoval. Takže co po mně chceš? Narovinu.“

Isarell se snažila potlačit nach, který se jí dral do lící. Přečetl ji jako knihu. Jako obvykle. Měla to sakra čekat. „Povolit výjezd.“

„Do Stínu,“ uhodl Renegor a v rubínovém oku mu temně zaplálo. „K tomu mistrovi, co učil tebe.“

„Ano,“ přikývla a držela absolutní klid.

Chvíli bylo ticho. Pak Renegor řekl: „Rozmyslím si to. Uvážím všechny možné výhody i rizika. Mou odpověď se dozvíš po návratu z Archu. Stačí ti to tak, princezno?“

Isarell se hluboce uklonila. „Děkuji ti, můj pane. Abych ti připomněla, co by mělo být finálním výstupem... Pane Erikone, svolil bys ještě k jednomu přátelskému souboji?“ Isarell se něžně usmála. „Se zbraněmi, co něco vydrží.“

Erikon se ušklíbl a pohodil světlými vlasy. „K čertu. Jistěže, princezno, jsem ti k dispozici.“

* * * * *

„Abych vám připomněla, co by mělo být finálním výstupem...“ opakoval potichu Bastien. Odtáhl ruku s prokrváceným plátnem, kterým dosud tiskl mělkou sečnou ránu, jež se táhla Isarell od pravého obočí nahoru přes čelo. Jakmile přestal na poranění tlačit, zas se rozkrvácelo. Isarell seděla na křesle s nohama na podnožce, hlavu trochu v záklonu a pohodlně opřenou, aby se dala jednoduše ošetřit. Dobře si uvědomovala, jak jsou Eyry i její čtyři knížecí pobočníci nabroušení, a tak se snažila potlačit dobrou náladu, která z ní chtě nechtě vyzářovala.

Lucilla Bastiena šfouchnutím odstrčila, sedla si bokem k Isarell, polila ránu vodou s desinfekcí a chopila se jehelce. Soustředěně začala sešívat odštěpené okraje k sobě, a přitom zlehka nadhodila: „Takže výjezd do Stínu? K tomu mistrovi, co učil tebe?“

Isarell se ani nepohnula, i když vpichy jehly do kůže byly nepříjemné. Ucedila: „Se svolením královny samozřejmě.“

„Jo, to je mi jasný,“ zavrčel někde vzadu Bastien.

„No trocha tréninku by ti neuškodila,“ uchechtla se Lucilla. Stažená pokožka si hezky sedala k sobě a v zašité části vůbec nekrvácelo. „Obranné prvky ti nejdou, nikdy nešly. Nebo jsi chtěla Erikonovi udělat radost?“

„Ten se celý tetelil, když mu srovnávali tu přeraženou kost,“ ozval se opět Bastien.

„Máš pravdu. Moji Stíni jsou jen záminka, vlastně to celý organizuju jen kvůli sobě,“ ušklíbla se Isarell, které s posledním stehem otrnulo. Sama si už otřela jizvu. „Díky. Šiju jako dráteník, to bys nepřežila.“ Odkopla podnožník, sedla si rovně a s úsměvem na Lucillu a Bastiena pohlédla. „Tak fajn, čekám na vaše připomínky.“

„Teď?“ opáčil Bastien kousavě. „Nemám, co říct, Isarell.“

„Ale no tak,“ pronesla Isarell smířlivě. „Bastiene, co se ti na tom nezdá? Je to přece úplně logické. Král si přál vycvičit družinu, která by uměla to, co já. Pokud mám vše udělat správně, není samozřejmé, že požádám o pomoc svého mistra?“

„Ksakra, nech si ty řeči okolo, Isi,“ odseknul Bastien. „Nejsem idiot, tohle celý je jen oficiální omáčka. Jestli mi nechceš říct, co máš v plánu doopravdy, tak si to nech pro sebe – ale nehraj tady na mě tuhle šaškárnu!“

„Má milá, kníže Bastien má pravdu,“ povzdechla si Lucilla. „Tuhle povídačku nám nikdo nesežere. Sitté nám jdou po krku už skoro rok a ty je chceš dovést přímo do sídla graiských mistrů? A i kdyby nám to prošlo, řekněme, že i ostatní mají zájem na tom, abys své Stíny dobře připravila – kdykoli a kdokoli ti později vysloví nedůvěru, zpochybní tvůj původ, loajalitu nebo cokoli jiného... pak veškerá ochrana, kterou ti momentálně zajišťuje tvé výsostné postavení, půjde do kopru. A tví Stíni mohou být zatčeni kdykoli, z jakkoli banálního důvodu. Mentální čarodějové z nich vytáhnou první poslední. A to bude konec – nejen tvůj, ale i nás všech.“

Bastien přelétl pohledem z Isarell na Lucillu a zpátky. „O čem to mluví?“ otázal se Bastien břitce. Byla na něm znát stoupající nevole i zděšení.

„Toho rizika jsem si vědoma,“ odpověděla Isarell klidně a Bastiena ignorovala. „Samozřejmě už chystám opatření. Mým Stínům bude poskytnuta divoženská ochrana. A mě již několik měsíců trénuje Vosa. Učí mě pomocí *dyrthaiá* uzamknout a zaštitit mysl. Ještě to není stoprocentní, ale zlepšuji se.“

„K čertu, Isarell!“ zlostně vzkřikl Bastien. „O co jde?!“

Isarell vzdychla a vstala. „Je mi líto, Bastiene. Zatím ti to nemůžu říct. Jsem vázána příliš mnoha sliby. Ale pokud se vše podaří a my skutečně vyjedeme do Stínu... pak ti přísahám, že u stínového mistra vyprosím, tedy pokusím se vyprosit, pro tebe výjimku. Pochop, jsi původem i výchovou stříbrný jorrei, kromě mě nikdo nemá důvod věřit ve tvou absolutní oddanost.“

Bastien se prudce nadechl, ale Isarell ho gestem zarazila a pokračovala: „Já ti věřím zcela bezmezně. Nedokážu si představit situaci, v níž bys mne zradil. A chci věřit tomu, že jsi schopen stejné loajality i vůči mé královně a ostatním divoženkám. Nejsi jediný, pro koho musím vyjednávat výjimky. Ani mí Stíní nejsou divoženkami přijímání automaticky – tato bojová sekta byla příliš dlouho striktně ženským útvarem, i když logika...“

„Isarell,“ zavrčela varovně Lucilla.

Isarell omluvně kývla. „Prostě když chceš ohnout tradice, musíš tomu dát čas. Ale ony povolí. To, co nabízím, je příliš lákavé.“

* * * * *

O několik hodin později stál Bastien na nádvoří a díval se, jak podkoní sedlají otci a jeho bratrovi koně. Konverzace vázla.

Kníže Derekon byl rozpačitý po posledním rozhovoru, který spolu vedli před dvěma týdny, a Bastien byl myšlenkami úplně mimo. Felix stál trochu stranou, s kápí staženou do obličeje a rukama spjatýma v klíně. Jako obvykle mlčel.

„Mluvil jsem s panem Erikonem. Sloužili jsme jednu dobu ve stejném oddíle, je to už strašná spousta let...“ pokoušel se Derekon už poněkolikáté pohnout Bastiena k řeči. „Prý dopoledne absolvoval cvičný souboj s princeznou Isarell.“

„Ano, to je pravda,“ odvětil Bastien nesoustředěně. „Isarell ovládá jedinečnou bojovou techniku. Král si přeje, aby v ní cvičila nějaké následovníky... Byla to ukázka dosavadního tréninku.“

„No, Erikon říkal, že dostal pěkně na frak. Už podruhé,“ odušil pán rytířů.

Bastien vzhlédl. „Skutečně?“ podivil se. „Isarell to považovala za vyrovnaný boj. Já v tom víření zbraní, rukou, nohou a písku slyšel jen prasknutí kosti a výkřik – pak už byli od sebe, Isarell s krvácející hlavou a pan Erikon na zemi se zlomenou stehenní kostí. Člověk by se rád pokochal, ale je v tom tolik rychlosti a nepřirozené síly, že vnímáš jen tu divokou smršť a náhlý konec.“

Kníže Derekon potřásl hlavou. „Zdá se, že jsem svůj čas tady promrhal. Rád bych s tvou paní cvičně zkrřížil zbraň. Je to zřejmě nevšední zážitek.“

„Jistě ti příště ráda vyhoví. Ujišťuji tě, otče, že všechno, co si o ní myslíš nebo co o ní možná z jistých úst slyšíš, je ovlivněné předsudky. Isarell je neobyčejná bojovnice, navíc skromná a rozumná. Pokud ji vyzveš, přijme to. Pokud tě porazí, neponíží tě, naopak pokud ji porazíš ty, bude ti vděčná za zkušenost.“

„Nemusíš ji hájit,“ Derekon zvedl ruce v obranném gestu. „Omlouvám se za to, co jsem prve řekl. Erikon o ní hovořil s nejvyšší úctou. Je vidět, že i sám král Renegor si jí váží. Dovedu si představit, jak je to tu teď rozpolcené a napjaté.“

Královna Ymira rozehrála nebezpečnou hru, zvítězila v několika kolech, ale poštvala proti sobě velice silné hráče. Zlobil jsem se, že utekl od toho, kterého považuji za nejsilnějšího. Ale po dvou týdnech pobytu zde jsem ochoten to respektovat.

Nu, je to konec konců tvoje volba. Jen tě prosím, nezamotej se moc hluboko. Královna divoženek splétá složité a lepkavé sítě. A princ Daimón se už proslavil svou urputností a prudkými reakcemi. Drž se neustále Jorr´Saage. A ocitneš-li se na rozcestí, vol nejprve hlavou, pak teprve srdcem.“

Bastien s mírným zpožděním přikývl. Měl pocit, že mu otec prohlédl přímo do duše. „Vynasnažím se. Někdy to je velmi... složité.“

Otec mu položil ruku na rameno. „Však já vím. A jsem na tebe hrdý, Bastiene, neskutečně hrdý.“

Podkoní už přiváděli koně. Pro Felixe sluha přinášel schůdky. Derekon na to mimoděk hleděl, a přitom s povzdechem pronesl: „Trochu jsem přemýšlel... Jsi nyní v nejlepším věku, Bastiene. Dosáhl jsi vysoké pozice, jsi mladý a pohledný jinoch, navíc s obrovským stříbrným potenciálem... Víím, že navštívuješ stříbrné citadely dle svých možností, ale to není totéž jako počít a vidět vyrůstat vlastní děti. Přece jen je možné, že dosáhneš konfirmace, a jistě víš, že poté je plodnost velmi nejistá, někomu zůstane, ale často zcela vymizí... Mám pro tebe vyhlédnuté čtyři vhodné manželky – pokud budeš souhlasit, představím ti je na sestřině svatbě. Budu rád, když si jednu z nich vybereš a založíš rodinu co nejdřív. Pohleď na Daimóna, takový nadějný mládenec, bude konfirmovat a pak kdo ví, možná tím jeho geny dočista ztratíme. Buď tak hodný a zamysli se nad tím.“

„Otče,“ zarazil ho Bastien. „Nechám tu volbu zcela na tobě. Vážím si toho, že mi nabízíš volbu, ale nejsem přece dítě, víím, co je mou povinností. Samo sebou přijmu svou úlohu, spřaženou s naším vznešeným původem. Urči mi nevěstu a smluv sňatek, buď tak

laskavý. Ale upozorni mou nastávající ženu, do jaké země se přivdá a jaké jsou mé povinnosti. Nerad bych, aby proplakala svou svatební noc a pak i všechny následující.“

Felix už seděl na koni, zatímco kníže Demnogon zaraženě hleděl na Bastiena.

Nakonec se vyšvihl do sedla a z výšky synovi řekl: „Zaskočils mne svou moudrostí, Bastiene. Dobrá, domluvím to. Věř, že budu jednat tak, jako by se jednalo o můj vlastní sňatek. Měj se zatím dobře – brzy se shledáme.“

Nato pobídl koně a svižným klusem vyrazil vpřed. Felix koně pobídl s menší ochotou, ale také se rozjel. Na bratra se ani neotočil.

Bastien sledoval, jak projeli branou po spuštěném padacím mostě a během chvilky zmizeli za zatáčkou. Necítil nic.

Samotného ho to překvapilo. Asi si uvědomoval, že v jeho životě se tolik nezmění. Ztratí povinnost docházet do stříbrného chrámu, místo toho získá jednu ženu. Jistě urozenou, se stříbrným potenciálem. Tak jako tak zůstane oddán Isarell. A pokud se někdy opravdu zamiluje? Co z toho, jorreiské zákony se na milenky dívaly velmi shovívavě. Předností bylo zachování stříbrné linie, všechno ostatní spadalo do sice skromné, v tomto případě však jednoznačné jorreiské benevolence.

Po dnešním výstupu s Isarell byl vlastně Bastien skoro rád. Bude hezké mít nějaké další útočiště, kam by se mohl ukrýt, pokud šílenství divoženek překoná meze jeho tolerance.

* * * * *

Nastal den odjezdu. Na hradním nádvoří se řadili jezdcí do útvaru, koně řehtali a dupali, sloužící je přidržovali, když páni nasedali. Doprovodná čestná stráž se seřazovala opodál u zdi. Všichni se drželi dál od šestice vzteklých ořů divoženek, kteří vypadali, že se každou chvíli vytrhnou z rukou podkoním a utečou pryč.

Isarell odehnala sluhu, jenž se snažil udržet na místě její kobylu Naadame. „Klid, ty potvoro,“ houkla. Poté se vyhoupla do sedla zvířete, které se stále vzpínalo a vztekle řehtalo. „Za chvíli se pohneme.“

Lucilla s Renn a Barbarellou už seděly, držely své tančící koně na krátké otěži a rozhlížely se po královně. Ta konečně, s Cerrou a Katirou za zády, vyšla z hradu,

vyšňořená jako na vojenskou přehlídku. Blýskala zuby v divokém úsměvu a poklepávala si po stehně bičem z bílé kůže. Nechala si nešťastným podkoním držet vzpouzejícího se tvora, dokud se pohodlně neusadila. Cerra se jako obvykle mračila. Nasedala, jako by se usazovala na pohovku, a ne na neklidnou kopající mrchu.

Isarell zachytila Bastienův úšklebek a věnovala mu krátký, uličnický úsměv. Společně s knížetem Vaolem seděli na svých vysokých válečných hřebcích v bezpečné vzdálenosti od divoženek, v plné rytířské zbroji, vymydlení, s čerstvě zastřiženými vlasy a vousy a jemně pableskujícími stříbrnými liniemi na odhalené kůži. Divoženské kněžny byly oděny ve svůj černý eyrský stejnokroj, v lehké kožené zbroji, doplněné jízdni helmou. Isarell se oblékla stejně, jen měla helmu ozdobenou stříbrným kroužkem; Lucilla na tom trvala.

Hluku ubývalo, jak poslední jezdci vyšplhali do sedel, srovnali své čtyřnohé společníky do řady a vyčkávali na povel. Vozy se sloužícími a osobními otroky, šatstvem a dalšími potřebami vyrazily do Archu už před několika dny. Nyní vyjžděli král s královnou, váleční princové a knížata. Každý z nich směl mít s sebou jednoho osobního sluhu a dva strážce, ale valná část tohoto práva ani nevyužila. Většina knížat totiž v podobných situacích fungovala jako čestná stráž. Jelikož všichni vysoko postavení páni byli zvyklí se na vojenských akcích starat sami o sebe, osobního poskoka na cestách nepotřebovali. Jen ti starší, kteří už přece jen byli uvyklí na pohodlí a již dlouho nevyrazili na skutečnou válečnou misi, s sebou pár panošů vzali.

K protokolu navíc patřilo, že jorreiské šlechtice doprovází profesionální vojáci. Dole na prvním nádvoří se proto do formace rovnalo dalších padesát elitních jezdců, z nichž polovina měla vyrazit jako předvoj a druhá se zařadit na konec. Doprovod tak čítal celkem přes sto ozbrojenců na koních.

Král Renegor, sedící na nádherném válečném hřebci, oděn stejně jako ostatní rytíři v plné zbroji, doplněné temně rudým pláštěm z těžkého sametu, se ohlédl na sešikované linie a vznešeně pokynul rukou v plátové rukavici. Jízda vyrazila.

Král s královnou vyjeli první. V řadě za nimi klusaly válečné kněžny a jejich přední knížata. Následovali princové v pořadí podle služebního stáří se svými přísežnými knížaty, jedoucími po dvojicích. Předposlední jel Daimón a poslední Isarell, za ní ve dvojstupu Renn s Barbarellou a Bastien s Vaolem. Vyrazili pomalým, pohodlným klusem za zvuku trubek.

Jakmile projeli hradní branou do ulic, uvítal je jásot. Měšťané stáli namačkaní podél hlavní silnice, mávali šátky či zbraněmi, děti cvičnými meči a klacky. Výrostci

halekali a skandovali jména oblíbených princů. Nebylo překvapením, že nejčastěji se ozývalo *Dai-món, Dai-món!* Ke svému překvapení i Isarell několikrát zaslechla vlastní jméno. Nereagovala na žádné volání, držela se zpříma, hleděla do dálky a tvářila se, že je myšlenkami jinde. Přesto však bystřila smysly a nenápadně registrovala všechno, co se dělo okolo.

Vyjeli z města a pokračovali po zpevněné cestě na sever, ke zdvihajícím se horám na obzoru. Projížděli zvlněnou krajinou, kde se střídaly pastviny, nyní ke konci podzimu už vyžrané a pokálené, s rozházenými balíky krmné slámy a množstvím ovcí, koz a skotu, většinou jen tupě přežvykujícím a nenechajícím se vyrušit ze své nekonečné nudy. Později kraj navázal na rozlehlé a udržované lovné lesy.

Když míjeli vesnice v okolí hlavního města, ještě na cestu vybíhali místní rolníci s dětmi a provolávali jezdcům slávu. Čím víc se však vzdalovali, tím větší lhostejnost je doprovázela. Vzdálenější vsi o chystajícím se výjezdu na sever neslyšely a projíždějícího konvoje si všimli jen stařešinové v kožiších, choulící se na lavičce před domkem a házející zrní slepicím na ulici, nebo děti odhánějící drůbež zpod kopyt.

Většina knížat se mezi sebou dobře znala. Jezdci si povídali, smáli se a cesta probíhala v dobré náladě. Isarell vnímala, jak za jejími zády Barbarella něco vypráví Renn a ta se hrdelně směje. Za nimi potichu rozprávěli Vaol s Bastienem. Cítila se spokojeně. Užívala si ten pocit – byla si totiž dost jistá, že ji v Andělském městě rychle přejde.

* * * * *

Zastavili kolem čtvrté odpoledne. Byla zima, světla rychle ubývalo a akorát dorazili k malému pohraničnímu městečku, obehnanému masivní kolovou hradbou. Starosta byl už před týdnem uvědomen, tudíž městští zástupci uvítali výpravu se vší parádou. Doprovodili jezdce do tří místních hostinců, všech samozřejmě nadměrně zásobených, vypulírovaných a nazdobených. Než knížata sesedla, k jejich koním naběhli sloužící. Další přebírali cestovní vaky a s mnoha úklonami je odnášeli do připravených pokojů. Královna se svižně přihlásila o nejmenší hospodu, která akorát tak pojala divoženky a jejich doprovod.

Isarell se ulevilo, že první večer stráví izolovaně od ostatních princů.

Pokoje byly dvojlůžkové, ale Isarell a Ymira dostaly každá jeden pro sebe. Oběma služky nachystaly kád' s teplou vodou, ostatní dostali pořádné vědro. Po dni v sedle a ve vsí té těžké zbroji to ocenili nejvíc mužští členové družiny. Všichni se umyli a převlékli do pohodlných šatů. Poté sešli po starých vrzajících schodech dolů do hodovní síně. Uprostřed místnosti stál velký obdélníkový stůl s čistým ubrusem, všude plápolaly svíčky, v krbu praskal oheň a z kuchyně neuvěřitelně voněla zvěřina. Královna se rozvalila v křesle v čele stolu a pozvedla pohár se svařeným vínem, který jí okamžitě nalil tichý a úslužný číšník.

Isarell, jež seděla v opačném čele, jí přípitek oplatila. Cerra se kabonila po Ymiřině levici, Lucilla se usmívala po její pravici. Vedle Isarell zleva byli usazeni Bastien a Vaol, zprava Barbarella a Renn. Vypadali uvolněně. U Bastiena to byla příjemná změna, posledních pár dní s ním nebylo k vydržení.

Kuchaři začali přinášet předkrmy, pečenou šunku s křenem, rajčata, okurky a grilované sýry. Isarell se musela přemáhat, aby se necpala; bylo to výtečné. Po očku mrkala po Lucille, která jedla decentně a na rozdíl od všech ostatních, včetně Ymiry, použila příbor. Naopak Barbarella hlasitě mlaskala, Cerra trhala zuby maso jako nějaký mrchožrout a královna si po druhém přípitku krkla.

„Pozítří dojedeme do Archu,“ řekl Bastien a ukousl šunku. „Otec mi tam má představit nevěstu.“

Isarell nadzdvihla obočí. „Budeš se ženit.“

Bastien pokrčil rameny. „Asi.“

„Nevybral by sis raději ženu sám?“ podivila se Isarell.

Bastien odstrčil prázdný talíř a opřel lokty o stůl. „Je to jednodušší, když nemám žádnou milenku. Splním svou povinnost vůči jorreiské říši. Otec mi jistě vyhledá vhodnou manželku.“

Isarell zničehonic přešel hlad. Kuchaři přinášeli hlavní chod – nadívanou kachnu, kančí maso s česnekem a brusinkovou omáčkou, pečené brambory a zeleninu, dušená králíčí stehna a zelené fazolky se slaninou. Nechala si nabídnout od všeho trochu a pomalu ochutnávala, zatímco ostatní lačně hltali a nahlas chválili kuchařovu dovednost.

„Má paní, ještě trochu vína?“ otázal se Vaol a rovnou Isarell dolil číši.

„Díky, Vaole,“ usmála se na něj nepřítomně. Vůbec si nevšimla, jak kníže potěšeně stiskl rty. Vaol byl mladším bratrem prince Baladora a svůj titul si vybojoval před šesti lety.

„To ti tedy gratuluji, pane Bastiene,“ ozvala se Ymira z druhého konce stolu. „Tvůj otec je předvídavý. Kolik ti zbývá ke confirmaci, dva Velké znaky? Pokud chceš mít vlastní děti, nejen anonymní chrámové výplodky, je nejvyšší čas.“

„Tím argumentoval i můj otec,“ přikývl Bastien, ale bylo na něm znát, že ho celé to téma vlastně příliš nezajímá. „Doufám, že se mi v Archu podaří vytipovat vhodného protivníka do duelu – vždy jsem postupoval jen podle diktátu prince Daimóna. Hledat si soupeře sám bude složité.“

„Je to velká zodpovědnost,“ ozvala se Cerra. „Musíš najít takového, nad kterým máš šanci zvítězit. Neznáš kondici cizích soupeřů – a když se rozhodneš špatně, o jeden ze svých těžce vydobytých Velkých znaků přijdeš.“

„Přesně tak,“ zachmuřil se Bastien. „Spousta rytířů na mém místě už nic podobného riskovat nechce. Raději zapečetí své vydobyté znaky třetí eskalací. Už jsem o tom taky uvažoval.“

„Vážně?“ Isarell zavrtěla hlavou. „Jsi dnes samé překvapení.“

„Nejprve chci zjistit situaci. Třeba dostanu nějaký tip.“

„Nebo někdo dostane tip na tebe. Dokud jsi v jorreiském vývoji, může tě vyzvat kdokoli na stejné úrovni, je to tak?“ zajímala se Barbarella.

„Jistě.“ Bastien zaváhal, ale pak pohlédl na Ymiru. „Pohybujete se mezi současnými válečníky už dlouho, Výsosti. I ty, paní Cerro. Dokázaly byste mi *vy* vybrat protivníka do duelu?“

Ymira mu pohled uvážlivě vrátila. „Beru to od tebe jako velkou poctu, pane Bastiene. A projev důvěry. Ale upřímně, nejsem žádný expert na jorreiskou znakovou strategii. Mezi mladými stříbrnými válečníky se velmi rychle mění favoriti. Dokázala bych ti možná poradit u nás v Ellektrysu, ale tady se budeš muset zorientovat sám. Navíc všichni naši zkušení Muži se Znaky buď confirmovali, nebo se uzamkli třetí eskalací. Princ Daimón, pokud vím, si poslední dva Velké znaky vybojoval se sarrei ve stínových zemích, protože v Ellektrysu nenalezl vhodného soupeře.“

„Vím, koho se zeptat,“ pronesla nečekaně Cerra. Sice mluvila jako obvykle strohým, kovovým tónem, ale oči jí živě jiskřily. „Až dorazíme do Archu, vyhledám jednoho svého přítele – uvidíme, jestli nám někoho dohodí.“

Bastien se mírně uklonil. „Budu ti nesmírně vděčný, paní.“

Pokračovali v hostině. Po hlavním chodu přišly na řadu sladké zákusky a další kvalitní víno. Isarell nepila a dezert odmítla. Lucilla její nezdvořilost zakryla velice laskavým poděkováním kuchaři i majiteli hostince, přičemž připila na jejich zdraví a dobré výdělky.

Isarell už nevydržela sedět na místě. Omluvila se, že musí na chvíli na vzduch, a odešla.

Ymira střelila po jejích zádech pohledem. Bastien se začal zvedat, ale Lucilla krátce zavrtěla hlavou a kývla na knížete Vaola. „Můj pane, buď tak laskav. A Renn.“

Oba vyzvaní ihned vstali a tiše opustili místnost.

Lucilla se pustila do rozjedeného koláčku. Ymira si, jak bylo jejím nechutným zvykem, vyškrabávala špínu zpod nehtů kapesní dýkou a Cerra za celou dobu nezměnila výraz.

Bastien se nervózně zavrtěl. Cítil, že Isarell něco rozzlobilo, ale nechápal co.

Zachytil Lucillin soucitný pohled. Zamračil se. Připadal si jako naprostý idiot. Mezi divoženkami se mu to stávalo častěji než kdykoli předtím.

* * * * *

Isarell rozrazila dveře hostince a vyšla na chladný večerní vzduch. Zima jí okamžitě pronikla až na kůži. Přitáhla si plášť blíž k tělu a vydala se prázdnou ulicí ven z městečka. Věděla, že by neměla nikam chodit sama.

Po chvíli v dálce za sebou uslyšela zavrzání dveří a zapadnutí zámku. Někdo z nich jí samozřejmě vyrazil krýt záda. Doufala, že to není Bastien. Nechtěla s ním teď mluvit, potřebovala si to v sobě trochu srovnat.

Samotnou ji překvapilo, jak silné emoce v ní ona prostá informace vzbudila. Neměla nejmenší problém s tím, že Bastien plnil své povinnosti ve stříbrném chrámu. A

nemilovala ho nikdy jinak než jako bratra, jako přítele... toho *nejbližšího* přítele. Vnímali se navzájem způsobem, který byl neobvyklý, jedinečný. Bastien nebyl jen její součástí, byl i pokračováním – citovým přesahem. Skrze něj prožívala emoce, které jí nikdy nikdo nedovolil cítit, natož projevit. Představa, že by měl tohle všechno sdílet s někým jiným, navíc dokonale cizím, pro ni byla nepřijatelná. Patřil Isarell od té chvíle, co se potkali před jorreiskou zdí. Před rokem jí k nohám složil svou čest i život.

Ach, ta prázdná jorreiská slova a gesta!

Vyšla městskou branou ven. Stráž jí zasalutovala. Skoro si toho nevšimla. Za kolovou hradbou se táhl asi kilometr louky a pak začínal les.

Isarell došla asi do poloviny vzdálenosti. Vzhlédla k tmavnoucímu nebi. Šero už zhoustlo tak, že viděla sotva dvacet kroků před sebe. Samozřejmě nechtěla, aby nikdo viděl ji. Potřebovala se odreagovat. Zbavit se toho nesmyslného hněvu, zapouzdřit ho v sobě a ponechat na chvíli, kdy jej bude moci využít. Velmi dobře věděla, kterého Ducha probudit.

Estahía jí odpovědělo na první zavolání. Neodtančila ani deset kroků a duch ohně vzplanul přímo v ní, v jejích útrobách. Vypaloval všechny ty trýznivé emoce a očišťoval ji. A Isarell tančila, svobodně, živelně, bez svazujících naučených sestav – poslouchala svoje tělo a nechala žár, který v ní planul, aby ji ovládl. V divokých otáčkách, výskocích, záklonech a výkopech občas zaznamenala jiskry, které za ní zanechávaly praskavé stopy. Z dálky to muselo vypadat jako ohnivé čáry a spirály.

Trvalo několik minut, než konečně ucítila úlevu. Plameny, které v ní sálaly, se ztišily a zůstaly jen jako žhavé uhlíky, uzamčené, připravené znovu vzplát, až bude třeba.

Tančila dál, teď už klidněji, hravě a lehce, nohy samy zpomalovaly a ruce opisovaly ve vzduchu táhlé kruhy. Pokud předtím byla ohněm, teď se měnila v dým, tichý a splývavý. Když se zastavila, ruce jí klesly podél těla a všechna ta vybuzená energie vyhasla.

Z lesa vyšla vysoká postava. Isarell si jí nevšimla, hleděla před sebe a poslouchala dozvuky usínajícího ducha ohně. Zlost ji přešla, ale jasno v sobě ještě neměla. Pořád s Bastienem nechtěla mluvit, ale zdálo se, že nemá na výběr. Vzdechla, otočila se k příchozímu... a polkla jadrnou nadávku.

Nestál před ní Bastien, ale princ Daimón. Zastavil dobrých pět kroků od ní, v uctivé vzdálenosti, kterou však oba mohli překonat jediným skokem. Díval se na ni z výšky, s tím svým nesnesitelným polovičatým úsměvem. Žluté vlasy měl stažené

čelenkou, v modrých očích mu plálo a pohledné rysy trochu hyzdila úzká bledá jizva, táhnoucí se z levé lícní kosti přes oko až do poloviny čela. Rána zasazená sarreiským čarodějem se zhojila, ale na rozdíl od běžných zranění nikdy nezmizí.

Daimón byl oděn v tmavém oděvu a plášti, v pravé ruce třímal tréninkovou hůl s okovanými konci. Jemné linky stříbrných ornamentů na jeho obličejí a krku pulzovaly v rytmu tepu. Isarell si už jako asi posté uvědomila, jak je hezký. Arogantním a výsměšným způsobem.

Chvíli na sebe mlčky zírali. Pak se Daimón jako první elegantně uklonil a pronesl do večerního ticha: „Princezno Arachné Isarell.“

Isarell měla sice chuť po něm plivnout, ale udržela neutrální výraz a předvedla dokonalou dvorskou úklonu. „Princi Daimóne.“

Čekala na jakoukoli provokaci, jakoukoli záminku. Cítila, jak se v ní oheň znovu zvedá a touží po explozi.

Daimón se však držel stejně dobře. Nebyla na něm znát žádná zášť, žádná obvyklá pohrdlivost. „Nechtěl jsem tě rušit. Ale když jsem se vracel ze svého večerního cvičení, uviděl jsem tě a chvíli sledoval.“

Isarell mlčela.

„Je to fascinující,“ ztišil hlas. „Jak to děláš?“

Isarell si ho podezřívavě měřila. „Je to dar,“ odpověděla opatrně. „Podobný jorreiské magii. Vyvolávám graiské energie a používám je podobně jako vy, jorrei, své stříbrné ornamenty.“

Daimón potřásl zlatými vlasy. „Co bys řekla přátelskému duelu?“

Jestli to na ni hrál, dělal to dobře. Působil úplně přirozeně, neútočně, zvědavě. Ale Isarell nebyla včerejší. „Přátelskému duelu? Myslíš něco podobného, co jsi mi předvedl na společné misi?“

„Jestli mluvíš o tom cvičení v pohraniční pevnosti...“ ušklíbl se princ blahosklonně, ovšem Isarell ho ostře přerušila.

„Ne, můj pane. Nemyslím to, jak jsi mě ukázkově zbil, aby sis dokázal, že máš nade mnou stále ještě navrch. Mám na mysli, jak ses mě pokusil zabít při tom nočním sarreiském přepadení.“

Daimónovi na okamžik ve tváři probleskl vztek, ale rychle ho zase zakryla netečná maska. „Nevím, o čem mluvíš, Arachné Isarell. V té tmě se mohlo odehrát cokoli.“

„To jistě mohlo,“ souhlasila chladně.

„Od té doby se však událo mnoho věcí,“ pokračoval Daimón. „Ty ses ztratila při zpáteční cestě, jako zázrakem v divočině našla svého osudového mistra a ovládla umění, které tě vyneslo ze špíny na podrážce bot až na pozlacené křesílko jorreiské princezny... ale no tak, jen se hned neurážej, myslím to vážně.“

Pohrdal jsem tebou možná víc než ostatní, i z osobních důvodů, dnes už to přiznám. Ten náš dětský soubojíček v Archu...“ Daimón se pobaveně usmál. „Nu, tehdy jsi mi pěkně zkazila den. Nesl jsem si to s sebou, kór když ses stala favoritkou mého úhlavního nepřítele. Myslel jsem si, že jsi jen talentovaný divoch, stínové zvířátko s velkýma očima a rychlýma nohama.“

Daimón ji začal pomalu obcházet. Isarell ho nespouštěla z očí. Otáčela se s ním, připravená ihned přejít do útoku, kdyby na něj došlo. Zatím jí však rozhovor přinášel jakési zvrácené potěšení. Oheň, který založil Bastien zprávou o chystaném sňatku, nyní Daimón znovu rozdmýchal. A Isarell se ho nechtělo tlumit. Věděla, že by měla. Protože jestli se neudrží a podlehne princovu vábení, Ymira ji roztrhne. Přesto poslouchala dál a laskala se představou, že Daimónovi vyhoví a vylije na něj všechny emoce, které s ní zmítaly.

Daimón už skoro šeptal. „Král Renegor nám to zkazil oběma, když mezi nás vstoupil při tvou závěrečné zkoušce. Ani si nedovedeš představit, jak jsem se těšil, jak *strašně* jsem chtěl přijmout tvou výzvu a rozsekat tě na malé kousky.“

Ovšem jakmile jste začali bojovat, postupně jsem přestal zuřit a místo toho tě ohromeně sledoval. Chtěl jsem tě dál nenávidět a pohrdat tebou... Myslím, že ta nenávisť se mě ještě nějakou dobu nepustí. Ale začal jsem tě uznávat, divoženko. Jsi opravdu dobrá. A ty tvoje zvláštní znaky... máš původ. Jen čert ví jaký. Jednou to z tebe někdo vytáhne a pak se teprve svět začne otáčet. Do té doby, jak řekl náš pán a král, jsi dar pro Ellektrys.

A třebaže sloužíš té tříkrát prokleté mrše, třebaže jsi vystoupala na vrchol z toho nejhlubšího bahna a třebaže se nikdy nebudeme mít dvakrát v lásce...“ Daimón se zastavil a pohlédl jí zpřímá do očí. „... kdykoli ti odpovím, budeš-li stát o cvičný duel. Můžeme se od sebe hodně naučit. Jsme děti Ellektrysu a měli bychom jednat především v jeho zájmu. Tak co, malá divoženko. Pohrajeme si?“

Isarell se už stěží ovládala. Toužila Daimónovi vyhovět. Dlouho necítila takovou silnou potřebu. Sice mu nevěřila ani slovo, ale co na tom záleželo? Mohla mu konečně vrátit ten výprask před rokem a půl, který jí dodnes vléval červeň do lící. Mohla ze sebe dostat všechno, co ji celý večer užíralo. Mohla se po dlouhé době zas do někoho opřít naplno, agresivně, nehlídat se a nešetřit soupeře v obavě, že by mu ublížila. *Potřebovala* to...

Už už se nadechovala k souhlasné odpovědi, když se za ní ozvaly pravidelné kroky. Ze tmy se vynořila silueta. „Má paní tvou laskavou nabídku zvážím, princí Daimóne,“ promluvil zpoza stažené kápě hluboký hlas. „Jak jsi řekl, podobné cvičení bude jistě ku prospěchu vám oběma i Ellektrysu. Ovšem bude to vhodnější provést oficiálně, před svědky a s královým požehnáním. Kvůli všemu, co se v poslední době odehrálo.“

Isarell stiskla zuby. Energie ohně s ní lomcovala a hrozila vybuchnout. Dala jí příliš mnoho prostoru a nechala se unést. Zařala pěsti a sotva slyšitelně vydechla: „Kníže Vaol mi vzal slova z úst.“ Vzhledla k Daimónovi. Téměř cítila plamínky tančící jí v očích. Kůže ji začala pálit. „Tvou výzvu přijímám, princí Daimóne. Jen co se vrátíme z Archu, jsem ti k dispozici.“ Uklonila se poněkud toporně, protože měla pocit, že jí začínají hořet vlasy.

Daimón se křivě usmál. Zlehka položil ruku na hrudník, uklonil se a už bez ohlednutí odcházel rovnou k městské bráně.

„Odejdi, Vaole,“ ucedila Isarell.

„Má paní, nemohu tě tu...“

„Uteč!“ vykřikla. Na poslední chvíli odskočila stranou, aby energie Vaola nesežehla, a už se otáčela a ohýbala v poryvech *estaihá*, uvolňujících se z jejího napjatého nitra.

Tentokrát to trvalo skoro deset minut, než všechnu nakumulovanou energii dokázala vyzářit ven.

Dosedla pak na zem úplně vyčerpaná. Po chvíli si uvědomila, že sedí v teplém popelu. Ve vzduchu byla cítit spálená tráva. Pomalu opřela čelo o skrčená kolena.

Kníže Vaol se opatrně přiblížil.

„Jsi... ehm... v pořádku, princezno?“

„Ano. Děkuji ti, Vaole. Žes mě zadržel.“

„Vzal jsem ti slova z úst. Odmítla bys?“

Isarell k němu zvedla oči. Byla už úplná tma. Vnímala jen lesk jeho očí a bleďý obrys obličeje.

Vaol nepodědil nic z pravidelných a líbivých jorreiských rysů. Měl podlouhlou, trochu koňskou tvář, křivý nos a nepravidelně rostlé vousy, připomínající na několika místech štětiny, přestože se snažil pečlivě si je upravovat. V poslední době se dokonce holil dohladka. Ani jeho hlas nebyl nijak zvlášť příjemný. Postavou byl vysoký, ale spíš hubený než štíhlý, a ze zlovyku často hrbil ramena.

„Přijala bych,“ odpověděla tiše, ale tvrdě. Vstala a narovnal se.

„Má paní,“ začal varovně Vaol, ale Isarell ho přerušila.

„Nejsi tu sám, že?“

„Ne, ale...“

„Chceš mě chránit. A já si toho vážím. Ale co se stalo, stalo se. Unáhlila jsem se a budu za to potrestána.“

Vaol se přiblížil na téměř neslušnou vzdálenost. „Je tu se mnou Renn,“ zašeptal.

Isarell nepatrně poodstoupila. Děkovně se dotkla jeho rukavice. „Na tom vůbec nezáleží,“ odpověděla také šeptem. „Přiznám se sama.“ Otočila se a zamířila k městské bráně.

Vaol za ní nechápavě hleděl. „Proč?“ zeptal se do tmy. Neodpověděla.

* * * * *

Z místnosti se ozýval Ymiřin zběsilý křik a občasné rány, jak královna během projevu sem tam kopl do nábytku. Vaol a Renn stáli v pozoru na chodbě. Před okamžikem dorazil i Bastien, který napjatě zíral na dveře a zatínal nehty do rukávů.

Jakmile se zevnitř ozvalo zasvištění biče a mlaskavý dopad provázený bolestným nádechem, málem se vrhl proti dveřím. Zatímco Vaol se mračil a nervózně krčil ramena, Renn lhostejně hleděla před sebe. Jen se významně zamračila na Bastiena, když se přestal ovládat. Mladý kníže se s vrčením otočil proti zdi a bouchl do ní pěstí. Pak zatnul třesoucí se prsty do oblečení.

„Ale ale, to je mi dnes emoci,“ utrousila Lucilla, která připlula chodbou a bez jakýchkoli cavyků sáhla po klíče. Renn ji ale chytila za zápěstí a zavrtěla hlavou. Lucilla se na ni usmála, přikývla a ukázala jí něco, co držela v druhé dlani. Renn nato její ruku pustila a nechala družku vejít.

Oba jorrei si vyměnili krátký nasupený pohled. Komunikaci divoženek nestíhali a jejich pravidla jim nebyla ani trochu po chuti.

Lucilla vstoupila. V průzoru otevřených dveří bylo vidět Isarell schoulenou na zemi. Halenu měla staženou z levého ramene a Ymira nad ní stála s bílým bičem v ruce. Poté dveře zapadly.

Rozhovor uvnitř se ztišil. Proběhla jakási slovní výměna. Po chvíli se ozvala rána připomínající kopnutí do židle a jejímu převrácení. Pak se rozhostilo ticho.

* * * * *

Druhého dne probíhala jízda v zadním voji mlčky. Nebe zakrývaly šedobílé mraky, z nichž se od rozednění sypaly jiskřivé sněhové vločky. Isarell jela zachumlaná do těžkého tmavého pláště podšitého kožešinou s kápí staženou hluboko do obličeje. Nechala si snídani přinést do pokoje a k oblékání si zavolala Renn. Všichni pochmurnou náladu schovávali za nepřízeň počasí, hrbili se nad sedly a zarytě civěli před sebe.

Kolem poledne se zvedl protivný, ostrý a ledový horský vítr. Projížděli akorát soutěskou v pohoří Wereesu, severních skalisek oddělující Ellektrys od Netolisu. Skalní stěny se zvedaly kolmo k nebi. Jejich vrcholy se leskly čerstvě napadlým sněhem, ztrácely se v mlze a splývaly s nízkými mračny. Z nebe se vytrvale snášely třpytivé vločky, které ve vyšších horských polohách přestávaly tát. Během odpoledne tak cesta zbělala a kopyta koní se bořila do čerstvé sněhové pokrývky.

Isarell se během polední pauzy musela přiobléknout. Na zimu nebyla zvyklá. Celý život strávila na jižní polovině Aithry a i zimy v Ellektrysu, kde se teploty pohybovaly sotva kolem stupně mrazu, považovala za nechutné. Navíc po tom včerejším výbuchu pocítila značné vyčerpání; i to byla jedna z věcí, které jí královna vytkla.

No, *vytkla*. Běsnila víc, než čekala.

Isarell to přičítala celkovému nervovému vypjetí, v němž se všechny poslední dobou nacházely. Pořád čekaly, až Sitté odpoví na jejich loňský úder. Teď se odpověď blížila, byla prakticky na dosah ruky. Už zítra dorazí do hlavního města Arachrystu. Za tři dny začne velká říšská schůze. Po ní dojde na všechny drobné individuální spory a jednání, kterých je mezi vysoko postavených jorrei nepočítaně. Některé se budou řešit mezi čtyřma očima, jiné se vši okázalostí před říšskou radou. Divoženky se víceméně shodovaly v tom, že jejich případ se v ústraní řešit nebude. Sitté jistě budou chtít, aby vše bylo veřejné a oficiální – zaznamenané a vymahatelné. Bylo třeba, aby se Isarell držela v dobré formě, fyzické i psychické.

Princezna vzdorně stiskla rty. Ano, dneska se cítila unavená a podrážděná. Graiská magie jí dávala zabrat. Když to přehnala s tréninkem, musela si pak dát pár dní pauzu – a ve skutečném boji ji vlastně použila jen jedenkrát. Tenkrát však sáhla až na dno svých schopností, z čehož se pak léčila několik týdnů. Včera se nechala unést a trochu to s vyzářením přehnala. Ovšem byla přesvědčená, že zítra, nejpozději pozítří, už bude zase v plné kondici.

Střet s Daimónem byl vlastně dobrou zkouškou před sittskou konfrontací. Zjistila, že se nechá docela snadno vyprovokovat – a že si až příliš věří. Zlehkomyslněla. Dobře, byla to chyba – ale nevýznamná, bez důsledků... vlastně docela poučná.

Inu, Ymira to viděla trochu jinak. Isarell tušila, že stát se to o rok či dva dříve, dopadla by mnohem hůř. Přece jen i Ymira cítila Isarellinu hodnost, přestože jí nebránilo, aby princeznu seřvala jako malou holku. Dřív by ji však byla schopná zmlátit do bezvědomí.

Zima, sníh a vítr s sebou přinesly jedinou výhodu: skoro celý den tiché jízdy. Překřikovat ten nečas bylo nepohodlné, takže se jindy dlouhé rozhovory scvrkly na prosté organizační domluvy. Isarell tak měla spoustu času, aby si srovnala myšlenky.

Konečně strávila Bastienovo včerejší prohlášení a akceptovala ho, i když se jí do břicha stále zatínal protivný pocit. V mysli probrala předešlý Daimónův výstup; Ymira ho sice považovala za obyčejnou provokaci, ale Isarell si nebyla tak jistá. Většinou dokázala lidské emoce velmi dobře odhadnout, podobně jako Bastien. Z Daimóna vždy cítila obrovskou nenávist a trochu žárlivost. Prýštilo to z něj jako prasklý zhnisaný vřed. Včera to ale bylo úplně jiné, jako by skutečně přehodnotil svůj postoj a rozhodl se Isarell využít alespoň tak, jak je toho sám schopen. Ne že by to z něj dělalo méně nebezpečného soupeře, naopak, možná o to nebezpečnějšího. Pokud konečně dokázal zpracovat a

potlačit svůj hněv i odpor vůči ní, jistě teď bude jednat chytře a zákeřně... Musí být dvakrát ostražitější než doposud.

V onen okamžik princezně došlo, že mu po návratu do Ellektrysu slíbila cvičný duel. O tom se královně zřejmě nezmínila. Isarell zatrnulo v zádech. Rázem ji zaštípala kůže, kterou včera protrhl Ymiřin bič.

Otočila se za sebe a vykřikla: „Bastiene!“

Mladík pobídl koně, přiklusal po její bok a naklonil se. „Ano?“

„Jak probíhá konfirmace?“

Bastien musel mluvit hodně nahlas, téměř křičel, vítr mu strhával slova od úst. Přesto ho však nikdo kromě Isarell nejspíš neslyšel. „Je to slavnostní rituál v Sittedralu. Vede ho někdo ze sittských Důstojných nebo sám velmistr. Aktivuje všechny stříbrné ornamenty a zakotví je. Pak jorrei odvede konfirmujícího do jakési komory, vytesané z obrovského krystalu Maintré. Tam několik měsíců leží a proměňuje se – a když vystoupí ven, je z něj nestárnoucí, neumírající stříbrný jorrei!“ Bastien si odkašlal. „Proč se ptáš?“

Princezna pokrčila rameny. „Jen tak. Díky!“ V duchu si oddechla. Za takovou dobu možná Daimón zapomene. A i kdyby ne, Isarell bude mít dost času, aby našla nějakou vhodnou chvíli a... a *doinformovala* královnu. Rozhodně to nemusí dělat v následujících hodinách. Ani dnech.

* * * * *

Bastien zadržel koně a vrátil se opět po Vaolův bok. Též měl mizernou náladu. Potřeboval si s Isarell soukromě promluvit, což nebylo možné. Celý den se užíral imaginárními dialogy. Chtěl od ní naplno slyšet, co ji tak rozčarovalo, že se zachovala jako neopatrná kačena. A jestli byl důvodem jeho sňatek, musel vědět proč.

Nemohl na to přestat myslet. Ani na ránu bičem, kterou zaslechl přes zavřené dveře. Toužil ji královně oplatit, tak moc, až se bál s ní zůstat v jedné místnosti.

* * * * *

Kolem třetí hodiny odpolední překročili světelnou hranici. Isarell si toho hned nevšimla. Vnitrostátní stín, který dělil jednotlivá arachrytská království, nepůsobil tak strašidelně, jako zevní hranice Říše. Isarell se domnívala, že prostě pokročil čas a už se stmívá. Všichni okolo se však začali chovat nervózněji. Víc se rozhlíželi kolem, každou chvíli jim ruka sjížděla ke zbraním a tempo jízdy nenápadně zrychlilo. Skupina, předtím roztažená po skoro půl kilometru, se stáhla do sevřené družiny. Krajiní jezdci rozzáli louče a i ti, kteří ještě mluvili, ztichli.

Dál pokračovali cvalem, drženým a korektním, ale přesto vcelku rychlým.

Udrželi stejnou rychlost celé dvě hodiny, dokud nepřekročili hranici Netolisu. Skutečně již padal soumrak, Isarell však nepřišlo, že by v tom byl nějaký rozdíl. Ale jorrei se jako mávnutím proutku uklidnili. Výprava se zase rozvolnila, přešla do kroku, a protože se mezitím utišil vítr a přestalo sněžit, jezdci si mezi sebou začali opět povídat. Cesta se plynule rozšířila, skály se rozestoupily v údolí a přešly v upravenou, kopcovitou krajinu.

Ellektrysané sjížděli netoliským údolím dolů. Sníh tál pod kopyty a v dohledu se lákavě blýskaly ohně nejbližší pohraniční vísky.

Isarell zahýbala promrzlými prsty. Pomyslela si, že svoboda tam venku, v měsíčních zemích, bez všech těch nesmyslných jorreiských pravidel, příkazů a zákazů, je pěkná – ovšem civilizace má též něco do sebe.

* * * * *

V rozlehlé síni pohraničního hostince bylo teplo a útulno. Místní krčmář nechal zatopit ve dvou krbech. Na stěnách, čerstvě omítnutých vápnem, byly upevněny nové svícny, další visely ze stropu.

Mezi severními královstvími a Ellektrysem panoval čirý cestovní ruch. Denně na jih mířili obchodníci a žadatelé o výcvik, ven zas proudili hotoví ocejchovaní bojovníci, vývozci zbraní a šperků, v poslední době též množství poslů; v neposlední řadě hranicemi protékal i zvýšený počet otroků, protože v Ellektrysu se rozmohly přestavby hradů, obranných valů a hradeb i úprava jezdeckých silnic. V železných hutích bylo nutno také neustále doplňovat pracovní síly.

Díky tomu i menší pohraniční vsi disponovaly velkými zájezdními hostinci s rozlehlými stodolami, v nichž se dala ustájit zvířata a zatáhnout vozy. V místním se nechalo ubytovat přes padesát hostů, zbylých se ujali vesničané, kteří šlechtě uvolnili vlastní postele a sami si šli lehnout na půdičky do slámy. Den před příjezdem vzácné jízdy bylo poraženo pět selat a jedna kráva, zdejší ženské už tři dny zadělávaly těsto a pekly koláče. Děti loupaly brambory, cibuli a česnek, z nichž pak hospodyně připravovaly chutné přílohy. Jídla bylo tolik, že by se jím nakrmily tři takové družiny – a ze zbytků vesnice přežije další týden.

V koutě na vyvýšeném dřevěném pódiu seděli hudebníci. Hráli na housle, flétnu, bubínky a nějaký složitý nástroj s deseti strunami. Zpěvák a zpěvačka zpívali veselé, bujaré a známé odrhovačky, takže ke konci hostiny, po několika pohárech vína, se ne jeden host neudržel a, zapomenuv na veškerou důstojnost, se bez ohledu na výsledek přidal.

Bylo to tak spontánní a radostné, že i Isarell opustila předchozí podrážděnost. Pohodlně se opírala, dobře najedená, unavená, ale konečně klidná. Královna seděla u jiného stolu po boku svého manžela, což na Isarellině náladě jen přidalo. Sama si odsedla do kouta s Bastienem a Vaolem. Barbarella s Renn se přidaly k Ceře a Lucille, jež obsadily vlastní stolek.

Bastien moc nemluvil, zato Vaol se snad poprvé trochu uvolnil. Víno ho rozmluvilo a Isarell se několikrát přistihla, jak se odlehčeně směje jeho žertům.

Po nějaké době se objevil princ Balador. „Smím?“ otázel se jí s úklonou.

„Jsi vítán, můj pane,“ usmála se na něj mile. S princem Baladorem strávila mnoho tréninkových hodin. Byl to urostlý muž snědé tváře s krátkými kudrnatými tmavými vlasy a pečlivě zastřižovanou bradkou, jiskrnýma zelenýma očima a temperamentní povahou. Byl to vynikající šermíř a nepřekonatelný střelec. Jako jeden z mála dosáhl titulu prince jako alabastrový jorrei. Dokud Isarell neabsolvovala výcvik v dračí svatyni, nedokázala se mu účinně postavit. Také jako jediný z princů Ellektrysu udržoval s ellektryskou královnou tolerantní vztah, zatímco ostatní stáli v opozici. V posledním roce se s ním Isarell vídala pouze na královských schůzích, kde se stačili sotva slušně pozdravit. Oba byli příliš zaneprázdnění vlastními povinnostmi.

„Zdravím tě, bratře. Kníže Bastiene,“ pokývl mužům na pozdrav a pohodlně se usadil. Kolem právě probíhala rusovlasá dívka. „Hej děvče, dolij mi,“ zvedl Balador svůj pohár. Služtička se uklonila jako proutek a dolila mu víno až po okraj. Pak zas rychle odběhla.

Princ se opřel a pozvedl číši. „Na tvé zdraví, má paní. A tvou omračující krásu.“

„Jsi laskav,“ odvětila Isarell, aniž se zarděla. Prošla rukama Lucilly, běžné lichotky ji nemohly rozhodit. Zato Vaol s Bastienem zareagovali, ač vteřinovým, varovným zamračením.

„Chybí mi naše lekce, princí Baladore,“ pokračovala Isarell přirozeně. Hodiny s Lucillou jí naskakovaly úplně automaticky. Přestože o konverzaci s Baladorem primárně nestála, fráze jí samy připlouvaly na jazyk a mísily se s jejími skutečnými myšlenkami a pocity. Bylo to fascinující. Kdyby Isarell někdo před deseti lety řekl, že se poveze na vlně společenské konverzace s jorreiským princem, a nejenže s tím nebude mít žádný problém, ale vlastně to bude pohodlné a příjemné, asi by ho koplá do zubů a utekla. V lepším případě.

„Co jsem tak slyšel, a vlastně i viděl, už bych si to cvičení tolik neužíval,“ blýskl zuby Balador. „Stala se z tebe nebezpečná hráčka, princezno. Pan Kasantriz mi dokonce drze vyčetl, že jsem měl lepší odhad než on.“

„To je docela pocta, ne?“ opáčila Isarell a neskrývala sarkasmus.

„U Kasantrize až nevídaná,“ kontroval Balador stejným tónem. „Není jediný. I pan Desden se dal slyšet, že se možná... ehm, unáhlil.“

„To se stává,“ pokrčila princezna rameny. „Pokud by to byl schopný říct i někomu jinému než tobě, můj pane... například mně... asi bych to dokázala přijmout velkoryse a bez zbytečných komentářů.“

Balador se neubráníl zasmání. „Jsi přímá. Občas zapomínám, že jsi nevyrostla mezi úzkoprsými jorrei.“

Isarell mu připila. „To je vlastně dvojitá poklona.“

„Takže mohu oběma vyřídit, že jsi vstřícně nakloněna jejich omluvě?“ Balador se sice usmíval, ale jako levhart.

Isarell přimhouřila oči. „Prosím, můj pane, nehodlám sdílet jejich spory s královnou Ymirou. Samozřejmě mě potěší, pokud se uvolí se mnou jednat v přátelském duchu.“

Vaol si bratra významně přeměřil. „Spoléhám na tvůj bystrý úsudek, bratře.“ V jeho hlase zněl varovný podtón. „Oba víme, co předcházelo princeznině zkoušce o titul

válečné kněžny. Princové tehdy jednali i s tebou. Nebyl jsem sice u toho, ale velmi dobře si pamatuju, jak jsi tehdy přišel rozhořčený.“

„O tom atentátu jsem nevěděl,“ přerušil ho Balador.

„Ne o tom konkrétním, ke kterému nakonec došlo,“ nehodlal couvnout Vaol. „Ale přišli za tebou s nabídkou – kterou jsi odmítl, jak ti velela čest i veškerá slušnost. Ovšem vyložili ti své důvody i plány. Jsi si jist, že obojí nechali za sebou? Že se chtějí před mou paní – divoženkou s graiským původem – pokorit a jednat s ní upřímně a narovinu? Nebo jen tu svou hru chtějí hrát trochu jinak a v pravou chvíli zase převléct barvy?“

„Můj pane,“ zarazila ho Isarell, avšak pohled upírala na Baladora. „Věř, že si tvé opatrnosti vážím, ale nyní není na místě. Ráda přijmu prince Desdena i prince Kasantrize ve svém sídle v Nidilingrenu a vyslechnu si jejich slova. Mohu jim zaručit, že mé přijetí nebude nepřátelské. Nic víc, nic míň.“

Balador se mírně uklonil. „Vyřídím jim to.“ Poté se trochu zasmál. „Vlastně jsem se ti i já chtěl vnutit na krátkou návštěvu. V nějakém méně napjatém čase, poznat se o něco blíže, promluvit si o individuální politice... Ovšem nevím, jestli jsem svou míru neomalenosti už nevyčerpal.“

Isarell mu věnovala úsměv. „Ty budeš kdykoli vítán, pane. Ve tvém případě nejde o diplomacii či nějaké strategické tahy. Postavil ses na mou stranu ve chvíli, kdy byl výsledek hodně nejistý. A myslím, že spolu máme společného víc než jen politické názory. Opravdu s tebou ráda strávím čas, přestože nezastírám, že ho nemám mnoho.“ Poté vstala. „Princi Baladore, jsem dnes unavena. I když mě tvá společnost těší, potřebuji si jít odpočinout. Vaole, prosím, převezmi mé společenské povinnosti. Bastiene, doprovodíš mě?“

Bastien mlčky povstal, Balador a Vaol rovněž. Všichni se navzájem uklonili a Balador ještě za Isarell rozverně zavolal: „Sladké sny, má půvabná paní.“

Jakmile dosedl, jeho výraz se změnil z přátelského na posměšný. Znovu se pohodlně opřel a upřel zrak na svého bratra. „Dávej si pozor, bratříčku,“ ztišil hlas. „Tvůj zájem začíná být až příliš patrný.“

Vaol zachoval kamennou tvář. „Stejně jako tvůj. Poznám, když po někom jdeš, Baladore. Jen přemýšlím, jestli sis to všechno okolo vymyslel, nebo jestli se ti to jen hodilo do krámu.“

Balador se uchechtl. „Ale no tak, tos trochu přehnal, Vaole! Nepotřebuju si vymýšlet tolik absurdní záminky. Jak jsi viděl, stačí mi drze se pozvat. Princové jsou opravdu z Ymiřiny grai rozpačití a váhají, zda nezměnit stranu. Neříkám, že to udělají. Ale nebuď hlupák. Tvá paní není ani z desetiny tak naivní, jak se dřív snažila předstírat. Však se už ani moc nesnaží. Řekl bych, že jí není moc po chuti hrát nějakou zfanatizovanou husičku, na to je moc chytrá. A hezká, *po čertech* hezká.“

To už Vaolovi zacukalo v obličejí. Naklonil se k bratrovi blíž. „Drž se od ní dál, Baladore.“

„Promiň, bratříčku, ale to odporuje mé politické strategii,“ zkřivil Balador rty v úsměv.

Vaol ho nasupeně pozoroval. Po chvíli řekl: „Budu stát nablízku. Jestli jí ublížíš, zaplatíš za to.“

Bratr mu ironicky připil. „Teď jsi mě úplně odradil. Běž si radši taky lehnout, Vaole. Asi je tu na tebe příliš horko. Potřebuješ vychladnout.“

Vaol vstal. „Nejspíš máš pravdu.“

„Kdyby se ptala,“ zavolal za ním ležérně Balador, „řeknu, žes byl okouzlující společník.“ Ještě zaslechl bratrovo vzteklé zavrčení. Pomalu upil vína a sám pro sebe se usmíval.

* * * * *

Bastien za Isarell zaklapl dveře a zůstal před nimi stát s rukama založenýma za zády. Isarell zavřela okenice a začala se svlékat.

„Bastiene, nelhala jsem. Vážně jsem úplně hotová. Můžeš mi to říct hned? Jinak usnu.“

„Co mám říct?“

Isarell se na něj otočila. Nechala si jen spodní košili a nohavice. „Fajn. Jestli chceš, abych to z tebe lámala, tak radši běž. Dneska na to nemám sílu.“

„Měla bys, kdybys včera tak pitomě nevylítla.“

Isarell se ušklíbla. „Pokračuj, prosím.“

Viděla, jak se snaží udržet v klidu. Moc se mu to nedařilo. „Daimón ti jde roky po krku! Loni se ti chystal provést strašné věci. Jak jsi mohla být tak neopatrná a...“

„Nic se nestalo,“ uřála ho.

„Chtěla ses s ním poprat,“ štěkl na ni.

Isarell přimhouřila oči. „Chtěla. Vaol mě zadržel.“

Bastien po jejím přiznání jen zalapal po dechu. Samozřejmě předtím jen hádal.

„Potřebovala jsem se trochu provětrat a odreagovat, Daimón mi vlezl do cesty,“ pokračovala Isarell a úkosem ho pozorovala. „Chtěl si mě jen ořukat. Nebyla v tom agrese, Bastiene, jen zvědavost. Uznávám, že to byla pitomost, podlehla jsem emocím. *Pitomost*, ne záměr. Jasně?“

„Dobře,“ odvětil po chvíli. „A povíš mi, jaká byla příčina těch emocí? Můžu za to já? Štve tě ten můj chystaný sňatek?“

Teď přešla do defenzivy Isarell. S výdechem sklouzla do křesílka, položila ruce na opěradla a zvedla k němu hlavu. „Ano, asi ano,“ řekla po krátké odmlce. „Sama v tom nemám jasno.“

„A já o nic víc.“ Bastien k ní pomalu přešel a usadil se naproti na posteli. „Rozhodilas mě, Isi. Vůbec jsem to nepochopil. Ty sis snad myslela, že bychom někdy my dva...“

„Ne!“ zarazila ho, možná až moc razantně. Pak se zarděla a rychle dodala: „Jsi můj nejmilejší člověk v celém dosavadním životě, Bastiene. Nedovedu si představit, že bych někdy našla někoho, kdo mi bude bližší. Ale nikdy jsem nepomyslela na to, že bychom spolu...“

„Já taky ne,“ řekl rychle Bastien a chytil ji za ruku. „Miluji tě celou svou duší, Isarell – ale není to touha, je to... sdílení. Jako bychom byli jedna bytost ve dvou tělech.“

„Ano,“ vydechla ulehčeně. „Jsi mou součástí, Bastiene. Nelíbí se mi, že bych tě měla sdílet ještě s někým jiným. S někým úplně neznámým. Sakra, jak by ses cítil, kdybych ti oznámila, že se chystám provdat?!“

Bastien se zamyslel. Pak zavrtěl hlavou. „U ďasa, pěkně by mě to nakrklo.“

Isarell uteklo zasmání, i když se vzhledem k situaci snažila držet vážný výraz. Ale i Bastien už zase vypadal živý, jako by se ta ledová škraboška, která mu celý den seděla na obličejí, konečně rozsypala.

„Už to zpracovávám,“ pravila umírněně. „Sama si připadám hloupě. Jen prostě... jak jsi onu informaci včera tak ledabyly vypustil, znělo to, jako by na tom vůbec nezáleželo. Jako by se tě to netýkalo... nebo nás.“

„Omlouvám se. Já to opravdu nepovažoval za nic výjimečného. Místo chrámových dívek budu mít jednu ženu. Budu se k ní samozřejmě chovat s respektem a doufám, že si budeme rozumět, máme-li vedle sebe žít po zbytek života. Ale přísahám ti, Isarell, že mezi námi se tím nic nemění – co se týče vztahů i závazků. Zůstanu tvým rytířem tak dlouho, jak o to budeš stát.“

Isarell se usmála tak zářivě, jak uměla snad jen ona. Její třpytivé oči pohladily Bastiena po duši. „To je dobře, bratříčku. Protože jestli se do své nevěsty zamiluješ, budete to mít se mnou oba těžké. Nehodlám se tě vzdát snadno.“

* * * * *

Vaol ještě nespal, rozhovor s bratrem ho popudil. Chvíli bezúčelně rázoval po pokoji, pak se opláchl a doholil dvoudenní strniště. Nakonec se natáhl na pryčnu a jen tak nechal myšlenky plynout, aniž jim dal nějaký směr.

Balador bodl do jeho citlivého místa – přesně jak to měl ve zvyku již odmála. Už když byli kluci, dovedl před otcem říct přesně to, co Vaola zahanbilo a jemu neublížilo. Balador byl nenápadný, skrýval se ve stínech a vydržel v nich dlouho, tak dlouho, až na něj všichni zapomněli. A pak, v tu nejvhodnější chvíli, zaútočil. Zatímco Vaol dřel a v ellektrském výcviku se stejně jako ostatní do krve rval o každé drobné vítězství, Balador zůstával vzadu – ani ne v průměru, spíše na chvostu. Ovšem při zkouškách jako by odhodil neviditelný plášť a aplikoval vše, co po celý rok jen sledoval z ústraní. Nebyl nijak zvlášť silný, nedokázal nabýt žádného Velkého ornamentu, ale svou chytrostí srazil na kolena dvaatřicet z padesáti válečných knížat.

Vaol ho považoval za nejnebezpečnějšího muže Ellektrysu.

Sám si vždycky připadal jako outsider. I když vybojoval titul válečného knížete, bylo to až tři roky poté, co Balador získal titul prince. Zůstával v jeho službách spíše ze setrvačnosti než z oddanosti; bratr měl tendence ho srážet nejen v soukromí, ale i veřejně. Proto, s těžko skrývanou úlevou, při jedné večerní poradě přijal úlohu, v níž se měl snažit

vetřít do přízně královny Ymiry a její nově stoupající hvězdy, válečné kněžny Arachné Isarell.

Vše se zkomplikovalo ve chvíli, kdy se Arachné Isarell stala princeznou a on jejím přísežným knížetem. Přestože to celé zosnoval Balador, Vaol ke své nové paní až neuvěřitelně snadno přilnul. Předtím počítal s tím, že vykoná-li pro Baladora dobře svou úlohu, začne si ho bratr konečně aspoň trochu vážit – nebo mu přinejmenším přestane dávat najevo své opovržení. Kvůli tomu byl ochoten snést i ponižující úlohu slouhy divoženek. Jenže královna Ymira se k němu nechovala hůř než Balador, jak očekával – vlastně ho většinu času ignorovala. Což v porovnání s předchozí zkušeností s Baladorem znamenalo prakticky vzestup.

Skoro by přivítal, kdyby se k němu Isarell chovala stejně opovržlivě, či dokonce hůř, jako bratr. S tím by se dovedl srovnat, připadalo by mu to běžné.

Ovšem s Isarell se vypořádat nedokázal.

Byla jako ohnivý gejzír, který vytryskne uprostřed poklidné večerní koupele. Když vešla, všechny barvy se vytratily. Zůstala jen ona, zářivá, živelná, koncentrovaná energie v těle půvabné dívky. Navíc skromné a laskavé, třebaže ji vychovaly ty krvežíznivé bestie.

Vaol si dobře uvědomoval, že ho Arachné Isarell naprosto pohltila. Chvíli s tím bojoval. Nabýval pocitu, že by měl zůstat loajální k bratrovi. Ale pak usoudil, že Balador dozajista takový průběh předvídal, odpovídalo to jeho vypočítavému stylu. Proto se přestal užírat a nechal svému jednání volný průběh. Stejně nemohl pomýšlet na to, že by své city někdy mohl projevit nebo snad doufat, že by byly ellektrickou princeznou opětovány. Nevadilo mu to. Poprvé v životě se cítil... naplněně. Isarell s ním byla spokojená a dávala mu to najevo, mimoděk, nenápadně. Chovala se k němu s úctou a respektem. Což mu stačilo. Aspoň se to snažil si vsugerovat.

Zaklepání na dveře ho vytrhlo ze zadumání. Vyskočil a otevřel, s iracionální nadějí, že nějaká roztržka s knížetem Bastienem přivedla Isarell k němu.

Stála v nich sice dívka, avšak Isarell to nebyla. Docela hezké, plnoštíhlé děvče se červenalo.

„Jsem Yanare, dcera hostinského,“ proneslo nesměle. „Otec se domníval, že kdyby můj pán měl snad dlouhou chvíli, potěšilo by ho...“

Vaol na dívku pár vteřin zíral, než mu to došlo. „Odpusť, já jsem hned...“ zakoktal se úplně hloupě. Pak se ale zkoncentroval a pronesl: „Vyřiď svému otci, že je laskav, ale

nejsem dnes..." Vaol nedořekl. V hlavě mu zableskla krátká vzpomínka. „Ta rudovlasá dívka, která nás obsluhovala u stolu. To je tvoje sestra?“

„Ne, pane, to je domácí otrokyně,“ pokrčila tmavovláska rameny. Jakmile si uvědomila Vaolův zájem, rychle dodala: „Ale slušně vychovaná, čistotná a velice poslušná...“

„Pošli mi ji,“ řekl Vaol z náhlého popudu. V hlase mu zazněla neobvyklá tvrdost. „A vyříd' svému otci, že mu za jeho pohostinnost děkuji a může očekávat můj vděk.“

Dívka se překotně uklonila a rychle opustila pokoj. Kníže se pohodlně rozvalil, přivřel oči a znovu se nechal unášet svými myšlenkami. Tentokrát o dost příjemnějšími.

* * * * *

V noci sněžilo, ale ráno bylo nebe jasné a modré a sluneční světlo tančilo po tenké sněhové pokrývce, až z toho oči bolely. Divoženky vyjely pospolu, následované Bastienem a Vaolem, kteří si od nich drželi odstup. Oba mlčeli, trochu se mračili, každý ponořen do vlastních úvah.

Zato divoženky netajily dobrou náladu. Vyrazily ostrým cvalem a nechaly své koně, dosud držené na krátké otěži a vztekle hryzající udidla, aby se svobodně rozběhli. Podkovy jim na čerstvém sněhu podkluzovaly a z mrazivého vzduchu zábly ruce a štípaly tváře, přesto na sebe Ellektrysanky vesele pokřikovaly, vtipkovaly a vůbec upouštěly páru předtím, než je pohltí vysoká dvorská politika a jorreiská etiketa.

Bastien s Vaolem čím dál víc zaostávali – dávali najevo, že nehodlají své čtyřnohé společníky uštvat jen tak pro nic za nic. Když zůstali daleko za nimi, Isarell zatahla své šedivé klisně otěže a naznačila tak i ostatním, aby zpomalily do klusu.

„Včera jsem mluvila s princem Baladorem,“ řekla ostatním divoženkám. „Desden a Kasantriz se chtějí stáhnout z opozice.“

Ymira pohodila loknami a nasála studený vzduch. „Hm. Omluví se ti oficiálně, nebo jen mezi čtyřma očima?“

„Spíš to druhé,“ odušila Cerra.

„Také bych řekla, ale nechme se překvapit,“ pokrčila rameny Isarell. „Přijmu je v Nidilingrenu, budou-li souhlasit.“

„Pokud se nebojíš, udělej to o samotě, bez svých pobočníků,“ řekla Ymira.

„Mám to tak v plánu,“ přikývla Isarell. „Beze svědků budou mluvit bez skrupulí. Sama jsem zvědavá, jak moc se odvážou.“ Na okamžik se odmlčela, pak dodala: „Také mě hodlá navštívit princ Balador. Přeje si prohloubit náš politický vztah.“

Princezna zaznamenala Lucillin střelhibitý pohled na Ymiru, ostatní Eyry se zapitvořily. Isarell se hrdelně zasmála. „Ale no tak. Nejsem včerejší, je mi jasné, že se chce se mnou vyspat. Říkám vám to proto, abyste se rozmyslely, zda mu mám vyhovět nebo ne.“

Isarell se rychle ohlédla za sebe. Bastien s Vaolem je už dojížděli a byli již na doslech. Významně kývla na královnu. „Promluvíme si o tom po návratu. Pokud mám tu nabídku přijmout, budu asi potřebovat podrobnější... instrukce.“ Pobídla Naadame znovu do cvalu a pokračovala svižným tempem kupředu, s dvěma svými rytíři v zádech.

Ymira nebyla jediná, kdo zůstal překvapeně civět.

„To mě podrž,“ ušklíbala se Barbarella. Držela vzpouzejícího se hřebce, který se snažil utrhnout a cválat za vzdalující se trojicí. I ostatní koně *ishii* vztekle kousali udidla, pohazovali hlavami a jančili na místě, divoženky je však silou držely v klusu.

„Co má k čertu za lubem?“ utrousila zamyšleně Ymira, zatímco se rvala se svým hřebečkem.

„Balador?“ nadzvedla obočí Lucilla.

„No jistě, kdo jiný. Desden a Kasantriz originalitou zrovna neoplývají. Budou to hrát na obě strany, aby z každé situace něco vytěžili. Bude to vyhlášení příměří, nic víc. U Baladora je to jiné, jednoznačně se postavil na naši stranu ve chvíli, kdy to rozhodně nebylo strategické. Co ten parchant sleduje za cíle...“

„Výsosti, a nenapadlo tě, že skutečně chce jen Isarell...“ nadhodila Barbarella, ale nedokončila a jen významně pokrčila rameny.

„...ojet?“ dokončila Ymira. „Ne, to si opravdu nemyslím. Balador je výjimečný stratég, který se dokázal vyšplhat k titulu válečného prince Ellektrysu jako alabastrový jorrei, Muž se skrytými ornamenty. Všechno, co dělá, činí s rozmyslem. To, že nás podpořil, nebyl žádný unáhlený projev sympatií. Musel mít nějaké další informace, promyslel je, porovnal se situací a odhadl, co se stane. A usoudil tak zcela neomylně. Ať už splétá jakékoli plány, měly bychom se mít sakra na pozoru.“

Ymira konečně pustila trojčící zvíře z pevného sevření. Pět divoženek se plným tryskem rozešlo vpřed. Dunící země, odletující sníh ani ostrý studený vzduch jim myšlenky neprojasnil.

* * * * *

Ellektrysané za zvuku městských fanfár projeli mohutnou branou skrz vysokou zeď z bílého kamene obkružující Arch.

Hlavní město arachrytské říše bylo vystavěno přímo nad největším padlým krystalem Maintré – nad druhým stál Sittedral, alabastrové město čarodějů. V obou těchto městech směli trvale žít pouze jorrei, s prokázaným původem k nějakému stříbrnému předkovi. Sluha v Archu stál v jorreiské hierarchii výš než někteří nižší šlechtici.

Jízda pomalým klusem postupovala po široké dlážděné cestě, doprovázena duněním a klapotem podkov. Město bylo čisté, domy pečlivě udržované a bíle natřené, nikde se nemotala hospodářská zvířata, nehonily se děti, nepokřikovali trhovci. V tuto chvíli většina obyvatel městských domů zřejmě plnila své povinnosti ve Stříbrném hradu – vždyť příjezd tolika hostů musel zaměstnat snad veškeré síly města.

Silnice se zvedala k úchvatnému stříbrnému hradu, pro Isarell však strašidelnému. Nedokázala tu stavbu vytěsnit z paměti, přestože se o to roky snažila. Jak se blížila k vnitřní zdi z hladkého bílého mramoru, z níž vystupovalo dvanáct soch Velkých Andělů v nadživotní velikosti, tak se neubránila otřesení. Raději hleděla do země. Branou projela, aniž k sochám vzhlédla.

Nádvoří bylo stejně rozlehlé a čisté jako město pod hradem. Ellektrysané se na něj vešli s celým svým doprovodem bez větších obtíží. Isarell seskočila a neochotně vzhlédla vzhůru k třpytivé impozantní stavbě. Denní hvězdy se odrážely od lesklých ploch a hrad v jejich svitu nadpozemsky zářil. Když zpoza mraků vyšlo slunce, onen jas až vypaloval oční sítnice.

Kdosi jí vzal z rukou otěže. Isarell před nepříjemnou září mhouřila oči a raději se jen tupě držela ostatních. Jakmile se vnořili do vstupní haly jedné z osmi obytných věží a zapadly za nimi dveře, vděčně zamrkala do obvyklého denního světla.

Cítila se vyčerpaná. A to ještě nic nezačalo.

* * * * *

Sněmovní sál Stříbrného hradu byl obrovský. S oválným půdorysem, podlahou z nablýskaného mramoru, bílou omítkou a alabastrovou klenbou podepřenou štíhlými, decentně zdobenými sloupy. Ve střeše se odrážel svit denních hvězd, rozléval se jejími oblouky a násobil se, celá místnost tak zářila bodavým světlem. Těžko říct, jak to tu vypadalo v noci. Isarell si nedovedla představit, jakou technologií se ona velkolepá stavba vytvářela. Jako by nějaký obr veškerý materiál roztavil a vyfoukal jako skleněné baňky. Určitě v tom měli prsty Sitté.

Oválná síň byla rozčleněna na osm částí – pro sedm arachrytských království a Sittedral. Uprostřed se nacházelo pódium, které se pomalu a plynule otáčelo, takže momentální řečník se postupně ukazoval všem přítomným v pravidelném intervalu. Akustika tu byla vynikající, nemusel se tedy příliš zvyšovat hlas.

Křesla podél zdí sestupovala shora dolů tak, aby každý dobře viděl i slyšel. Ta nejvyšší se téměř dotýkala klenby, nejnižší si držela úctyhodný odstup od řečnického pódia.

Isarell seděla rovně a napjatě. Měla na sobě bílý ceremoniální šat, který na zdejší poměry působil nepřiměřeně vyzývavě. Zvýrazňoval její ženskost a odhaloval velkou část holých zad s vrostlými krvavými perlami. Lucillou navržená róba tu provokovala víc než v Ellektrysu. Každý se po Isarell zvědavě otočil, někteří na ni skoro neslušně civěli. V duchu Lucillu proklínala a přísahala si, že jakmile se vrátí do Ellektrysu, vybojuje jako obřadní oděv kalhoty a kabátec; ostatní Eyry by určitě byly pro.

Na rozdíl od Ymiry se nenalíčila, tmavě rudé vlasy zapletla do obyčejného copu a celkově se snažila působit co nejméně nápadně. Neměla však pocit, že by se jí to dařilo. Její očividný půvab podtržený zářivými tyrkysovými očima k ní přitahoval nežádoucí pozornost. Byla vítaným rozptýlením v celém tom zneklidňujícím divadle.

Úvodní řeč pronesl Sedmikrál Marguel.

Marguel patřil mezi Původní. Byl vysoký, rozložitý, trochu při těle, na každém odkrytém kousku těla se mu plazily stříbrné čáry složitých jorreiských ornamentů. Přestože vypadal na třicet let, z jeho pohybů, pohledu i celkového vyjadřování číšel cynismus a stáří. Tvář měl jemnou a půvabnou jako všichni Původní, se zářivými

stříbrnými očima, ale tvrdými rty. Lesklé vlasy, zastřižené nad rameny, se na světle stříbromodře třpytily. Jeho přivítání bylo krátké, úsečné, skoro urážlivě strohé. „Budte vítáni na tomto kvapně svolaném sněmu. Říše se ocitá ve velkém nebezpečí a my mu buď budeme čelit, nebo zahyneme. Velmistře!“

Isarell vyzvaného Sitta neznala. Když však vystoupal na pódium, zamrazilo ji po celém těle.

Byl sice čaroděj, ale vypadal spíš jako válečník. Stříbrobílé vlasy měl na vrchu hlavy stažené černou stuhou, vespod spletené do drobných copánků. Jeho ornamenty planuly stejně silně jako ostatním Sittům. V ruce držel čarodějnou hůl se zasazeným krystalem Maintré, odznakem hodnosti.

„Sataaran,“ zašeptala jí Ymira do ucha. „Velmistr sittského bojového řádu.“

Další Původní, problesklo Isarell hlavou. Maintré z něj úplně sálalo. Isarell se neklidně ošila a potlačovala touhu kousnout se do rtu. Její napětí se z neznámého důvodu zvyšovalo.

„Před deseti lety nás velmistr Cranius varoval,“ promluvil Sataaran zvučným hlasem, „že krystaly Maintré pohasínají. Světelná hranice ustupovala po téměř neznatelných krůčcích, nyní už se jedná o desítky kroků měsíčně. Zatím nevíme kdy, je však pravděpodobné, že časem zcela přijdeme o ochranu, kterou nám krystaly dosud poskytovaly. Přes pět set let sarrei nedokázali vstoupit na naše území, záře Maintré všechny krvožrouty spálila na prach. Pokud ale krystaly vyhasnou, Arachryst se ocitne ve Stínu – stejně jako zbytek Aithry. A bude otevřen nejen lidským, ale též sarreiským nájezdům.“

Je zapotřebí, abychom začali s masivními přípravami.

Navrhli jsme vám, pánové, abyste ve svých zemích zajistili obranu všech velkých měst, opravili hradby, vykopali příkopy, naplnili sklady potravinami. Nyní jdeme s obrannými plány ještě dál.

Navrhujeme obehnat celou Říši kamennou zdí. Vysokou, širokou, bytelnou! Nebude nás chránit pouze před sarrei, ale také před mutanty, které vyvolávají proklatí lidští druidi. Mistře Felixi, buď tak laskav,“ pokynul velmistr Sataaran do míst, kde zasedali čarodějové.

Ze sedadla se zvedl drobný a trochu rozechvělý Bastienův bratr. Isarell zarazilo, jak za těch několik týdnů, co ho neviděla, pohubl. Připadal jí skoro průsvitný.

Přestože onen vysoký, oholený a nervózní mladík připomínal oškubané kuře, velmistr se k němu choval s nápadnou úctou. Jemně mu pokývl na pozdrav, což se mezi Sitty rovnalo skoro úkloně, a uvolnil mu své místo. „Všichni z vás, kteří ovládají mentální ochranu, povolte prosím své štíty. Ti méně zkušení, nezalekněte se. Nyní přijde projekce. Mistr Felix vám promítne vzpomínku ellektryského prince Daimóna, který loňského roku vedl misi do stínových zemí a stal se svědkem této zvrácené události. Felixi?“

Isarell se zapotácela. Byla ráda, že sedí. V jediném okamžiku přišla o zrak. Bez varování, bez jakéhokoli tlaku či bolesti, která násilný vpád jorreiské magie většinou doprovázela. Zatínala ruce do opěradla. Snažila se vytěsnit paniku, klidně dýchat a přijmout ten zpropadený jorreiský přenos.

Zatímco oslepení bylo náhlé, obrazy do její mysli vplouvaly postupně. Nejprve spatřila isgitskou pláň, pustou, porostlou vysokou travou, kterou zmítal víchř. Všechno se zbarvilo do různých odstínů šedé – od té nejsvětější až po černou. Isarell si přitom *pamatovala* všechny ty nádherné barvy, které měsíčními zeměmi protékaly jako duhová řeka – sytě zelený mech, fialové listí stromů... a hlavně nádherné, tyrkysové moře. Ovšem tohle bylo z Daimónova pohledu, ne z jejího. A v princových vzpomínkách vládla šed'. Smutná, trochu strašidelná a hodně nepřátelská.

Z lesa, splývajícího v dáli s okolní šedostí, se vyřítily ohromné siluety. Napodruhé ji velikost kamenných netvorů tak nezaskočila. Tehdy měla co dělat, aby ji nezabili – teď si je však mohla pořádně prohlédnout. Byli vysocí asi tři metry. Jejich postavy vzdáleně připomínaly lidské. Disponovali velkým tupým obličejem, obrovitou býčí šíjí a rameny. Kolem sebe pohazovali dlouhými pažemi, podobné kmenům staletých dubů. Táhli před sebou klenutý pupek a obrovské povislé přirození, pohupující se mezi poněkud křivými, avšak silnými hnáty. Kůži jim tvořil popraskaný nerost podobný tmavému mramoru.

Když Isarell sledovala monstrum, se kterým se bil Daimón, všimla si, že jeho velikost kolísá. Chvilí rostl, pak se zase trochu zmenšil. Teď samozřejmě nic necítila, ale Daimónova vzpomínka probudila její vlastní paměť. Připomnělo jí to, jak tím tvorem tehdy protékala magie země, syrová, brutální a minimálně kontrolovaná.

V okamžik, kdy mu Daimón uťal hlavu a tvor se smrskl do podoby potlučeného divošského hromotluka, ji ze soustředění vyrušil hromadný vzdech, který zašvelil sálem. Zaznělo v něm překvapení i pohoršení. Když se pak Daimónova pozornost otočila k lidským mágům-ovladačům a zpět k netvorům, jorreiské obecenstvo zašumělo znovu, tentokrát pobouřeně.

Projekce pokračovala časovým posunem na souboj se sarreiským čarodějem.

I přes veškeré znechucení musela Isarell uznat, že Daimón s ním svedl fenomenální souboj. Černokněžník byl mocnějším čarodějem, ale Daimón zase neuvěřitelným válečníkem. Oba kombinovali své schopnosti tak dovedně, že jejich střety připomínaly zápolení dvou bohů.

Daimónova pozornost se od černokněžníka odpoutala až v poslední minutě a otočila se k tomu, co Sitty zajímalo nejvíc. Nyní bez dechu sledovali pět neskutečně silných lidských druidů, kteří dokázali zaktivovat všech pět aithranských čarozdrojů, včetně toho zakázaného. Vlastními silami otevřeli čarozdroj nový – v místě, kde stávala jorreiská pevnost Isgit. Její pozůstatky vybuchly v proudu magie, z níž vycházely žhavé postavy nově zrozených mutantů.

Tím Daimónova vzpomínka končila.

Isarell oslepilo ostré světlo sálu. Usilovně mžikala a otírala si slzy z tváří. Trvalo jí téměř minutu, než se dokázala normálně rozhlédnout. První, čeho si všimla, byly bledé a strnulé obličejy všech kolem, včetně Ymiry. Mimoděk si vyměnila postranní pohled s Daimónem, který seděl po Renegorově levici; napodruhé ono setkání s netvory tak strašné nebylo. Ušklíbala by se, kdyby jí to výchova dovolovala.

Druhé, co zaznamenala, byl Felix klečící na jednom kolenu a opírající se o zem, úplně sinalý. Velmistr ho držel, aby neupadl. Téměř neznatelně pokynul dvěma učedníkům, kteří okamžitě přiběhli, Felixe podepřeli a odvedli ho ze sálu. Zřejmě si toho nikdo ani nevšiml. Projekce všechny přítomné naprosto konsternovala.

Isarell znovu odolala pokušení ušklíbnout se. Jorrei neměli rádi konkurenci. A tohle vypadalo jako sakra silný rival.

Sataaran se opět chopil slova. „Toto je rok stará vzpomínka prince Daimóna, jemuž tímto nyní znovu děkujeme za jeho přínos.“ Velmistr pokývnul směrem k princovi, který mu kývnutí opětoval. Pak pokračoval: „Od té doby naši hraničáři a misijní družiny intenzivně monitorují dění ve stínových zemích. Jak se dalo očekávat, zvědové se vrací se zprávami o sjednocení lidských klanů. To jsme už samozřejmě zažili několikrát a pokaždé jsme divochy dokázali odrazit bez významnějších ztrát na straně Říše. Tentokrát je však situace vážnější. Netušíme, jak rychle a účinně druidi produkují tyhle zrůdy, ani jak dobře je ovládají. Ale předpokládejme to nejhorší. Předpokládejme, že je vytvářejí efektivně, že jejich společenství funguje a že se brzy pokusí o to, co je jejich cílem odjakživa – zaútočit na Jasnou zemi, obsadit je a vyhladit stříbrný lid!“

Někteří z válečných knížat se neudrželi, vyskočili ze sedadel a začali volat:
„Nečekejme na jejich útok, převezměme iniciativu!“

„Armáda je v pohotovosti, nač čekat?!“

„Vytrháme to zlo i s kořeny jednou provždy!“

„Mí lordi!“ Velmistr zvýšil hlas. „V tuto chvíli stále nemáme dost informací. Nemáme ani žádný časový výhled! Musíme si položit otázku: zaměříme se na obranu, či útok? Co je pro nás momentálně výhodnější? Co je *naléhavější*? Předkládám vám své hledisko: pokračujme ve výzvědách. Začněme budovat zeď. Pokračujme v náboru a výcviku vojska. Jakmile budeme mít přesnější informace, přikloňme se k definitivní taktice!“ Sataaran se opět ztišil. „Jsem válečník jako vy, třebaže nenosím barvy. I ve mně vře krev a rád bych se vrhnul do bitvy hned teď, hlava nehlava. Ale ukvapenost je lidská vlastnost a my jsme přece jorrei. Uvažujme.“ Nato sestoupal z řečnického pultu a zanořil se mezi ostatní Sitty. Síň rozezvučely hlasy.

Ellektrysané sice od Daimóna o všem již dopodrobna slyšeli, ovšem i oni pod vlivem projekce působili zaraženě.

„Zeď,“ zabručel Daimón. „To je obrovská práce... Zdlouhavá, těžká. Bude potřeba mnoho dělníků – nejen na stavbu, ale i na těžbu a přepravu kamene.“

„S tím se počítá,“ odvětil princ Balador, který se soustředěně mračil. Nevypadal ani trochu pobaveně. „Budou zapotřebí tisíce otroků. Zamyslete se, vážení, kde je tak asi sebereme?“

* * * * *

Baladorovo tušení se ukázalo být správné. Isarell se nemohla zbavit pocitu, že Sitté celé jednání tiše řídí – to, jak postavili své úvodní prohlášení, jakým způsobem pak nenápadně, jemně a inteligentně vedli následnou bouřlivou diskuzi. To, jak poupravili výsledek dohody – sice v maličkostech, ale... Sedmikrál Marguel s nimi tu hru hrál skoro znuděně. Jako by o jejich skryté manipulaci věděl a toleroval ji, nebo, možná dokonce *spíš*, vše předem schválil.

Jednání se táhlo až do večera. Sedmikrál hlavní sněm ukončil až při západu slunce a hvězd Maintré.

* * * * *

Další tři dny byly vyhrazeny pro předem ohlášené a vyžádané schůze s králem Marguelem, týkajících se zejména řešení významných konfliktů mezi jednotlivými královstvími. Některé měly být otevřené, jiné přísně soukromé. O jednotlivých časech měl informovat Sedmikrálovův majordomus. Na pátý den se pak chystal velký sněm, kde měly být upřesněny definitivní pokyny a rozdělení dalších úloh. Do té doby bylo možné předkládat jakékoli podnětné návrhy stanovené komisi.

Isarell od majordoma obdržela písemnost se svým jménem ještě před odchodem ze sálu. Její případ měl být projednán čtvrtého dne sjezdu v pravé poledne. Nyní stála ve své komnatě a, místo aby se svlékala z ceremoniálních šatů, svírala povolávací list v dlani. Nepřítomně ho mačkala a zírala před sebe.

„Zítř ráno začíná vnitřní elektrická rada,“ nadhodila Lucilla. Bokem se opírala o zeď, ruce založené na hrudi. „Měli bychom se na ni zkusit vyspat. O všem ostatním se domluvíme po ní. Královna má pro tebe...“

„Oni plánují invazi do Stínu, Lucillo,“ skočila jí Isarell do řeči. Konečně vyslovila, co jí celou tu dobu leželo v hlavě. „Ta zeď i to, co se v Měsíčních zemích teď odehrává... vše je jen záminka. Lidé dali po mnoha letech jorreiských příprav Sittům důvod, který potřebovali...“

„Zdá se,“ pokrčila Lucilla rameny.

Isarell zavrtěla hlavou. „Je to úplně jednoznačné. Ty plány jsou až... *děsivé*. Jen se nad tím zamysli! Chtějí všechny vězně nahnat do kamenných a železných dolů a veškeré otroky uvolnit ke stavbě zdi. V jakýchkoli šarvátkách se nemá plýtvat lidskými životy, ale brát je do zajetí a po převýchově poslat do stavby... Pod rouškou budování obrany zahájíme plíživou invazi. A jakmile budou vojska připravena, vytáhneme ven a...“

„Co je ti do toho, Isarell?“ podivila se Lucilla. Neznělo to nijak útočně, jen nechápavě.

Isarell se na ni prudce otočila a oči jí přitom zaplály. „Jsem princezna Arachrystu! A vůbec se mi nelíbí, kam tato politika směřuje!“

„Ano, jsi sice princezna, Isarell,“ ochladla Lucilla, „ale především jsi poddaná královny Ymiry a krále Renegora. A budeš držet takové stanovisko, jaké se rozhodne zaujmout Ellektrys.“

Isarell se od Eyry opět odvrátila. Zmačkala povolávací list a upustila ho na podlahu. „Mám neblahé tušení, Lucillo. Nic z toho, co bylo dnes řečeno, nemělo význam. Byla to jen demonstrace pro nás hlupáky, kterou máme poslušně předávat dál, k nižším hodnostem a k řadovým vojákům. Podstatné bylo to, co nahlas nezaznělo. Náznaky a narážky, které si mezi sebou posílaly spřízněné strany. Celá ta konstrukce budoucích tahů bylo jen divadlo, vše už bylo dávno připraveno a naplánováno. Máme si myslet, že to nějak ovlivňujeme. Ale jsme jen figurky.“

Lucilla princeznu pozorovala zpod přivřených víček. Nakonec řekla: „Učíš se nebezpečně rychle.“

* * * * *

Následujícího dne proběhla porada mezi ellektryskými válečnými knížaty a princí. Renegor se nezapojoval, jen poslouchal názory a korigoval následnou divokou diskuzi. Jak se dalo čekat, Ellektrysané převážně podporovali radikální řešení – tedy vyhledání ohnisek lidského odporu a brzký výjezd s cílem zaskočit nájezdníky dřív, než se sami budou cítit k invazi. Výstavbu zdi přijímali s pokrčením ramen – což bylo jediné místo, kdy do debaty vstoupila Ymira.

Poznamenala, že vzhledem k ellektryské geografii jí stavba stěny kolem sedmého království přijde jako plýtvání materiálem i personálem. Ellektrys ležel skoro až odděleně od zbytku Říše, takže obehnat ho zdí by znamenalo téměř jej obkroužit. Už tak ho ze tří stran obstupovalo vysoké pohoří a ze čtvrté strmé skály, které se daly překonat pouze několika průsmyky.

Byla to nenápadná poznámka, kterou víceméně všichni odsouhlasili. Isarell se však musela hlídat, aby se na Ymiru pátravě nezadívala; tohle mělo nějaký důvod.

* * * * *

Třetí den sjezdu se Cerra s Bastienem vydali dolů do města za nějakým Čeříným známým, jenž měl mladíkovi poradit s možnými kandidáty do duelů o Velké znaky. Vzali s sebou i Vaola, který už sice své symboly zafixoval, ovšem měl mezi staršími rytíři přátele a mohl tak Bastienovi sjednat snadnější přístup. Byla to ideální příležitost, kdy si Ymira mohla s Isarell nerušeně promluvit – bez přítomnosti princezniných osobních strážců.

Aby měly úplný klid, vystoupaly na vrchol hradní věže. Před dveřmi, které vedly na střechu, zůstala na stráži jen Renn. Barbarella s Lucillou sice věnovaly rozhovoru pozornost, přitom ale pomalu obcházely kolem a jejich pohledy sledovaly okolí. Isarell stála narovnaná, s rukama disciplinovaně založenými za zády, a dívala se na královnu. Oči už ji skoro nebolely, ovšem ostatní divoženky pořád chvilkami pomrkávaly a stíraly si slzy.

„Zítra v pravé poledne,“ konstatovala Ymira suše. „Proces bude uzavřený, už jsem si to zjišťovala. Informace, které tam zazní, budou určeny jen našim uším.“

„Jsou zváni princové?“

„Ne. Jen ty, já a král. S našimi knížaty.“

„Protistrana?“

„Žalující je Erin Aniú, ale může tam být kdokoli z Důstojných. Obávám se, že přítomnost velmistrů je také dost jistá.“

„Dobře. Tedy budu obviněna, my obě, z kladení odporu vůči Sittedralu, je to tak?“

Ymira uvážlivě přikývla. „Nejspíš. A jak nám veledůstojná Erin Aniú tak laskavě sdělila, budeš vyzvána, abys odjela na nějakou dobu do Sittedralu a nechala se... zkoumat.“

„O strategii jsme v tomto případě mluvily už vícekrát. Máš nějaké doplňující pokyny, má paní?“

Královna ztišila hlas. „Ne, Isarell. Nikoli pokyny, ale nové informace. V té projekci od mistra Felixe mi Sitté ukázali možnou cestu kompromisu.“

Barbarella s Lucillou se zastavily. Královna se zatím žádné z nich o obsahu projekce nezmínila. Ymira se pousmála a řekla téměř omluvně: „Musela jsem si to rozmyslet. Sitté nám první den rady prozradili sotva desetinu toho, co se ve skutečnosti děje. Samozřejmě mají mnohem víc informací – o dost konkrétnější, než hodlají přiznat.“

Průzkumné mise, které se začnou organizovat, mají spíš klamný charakter. A domnívám se, že jsou též určeny k lovu otroků.“

Isarell cuklo ve tváři; Lucilla nereagovala.

„Přesto se v jejich kognitivní mapě nachází slepá místa. Zdá se, že se vyskytla jedna velmi specifická úloha, jako stvořená pro divoženskou důstojnici s graiským výcvikem a schopností orientovat se ve Stínu. Tato úloha ti bude nabídnuta, princezno – a ty ji přijmeš.“

Isarell mlčky přikývla.

„Co z toho budeme mít, Výsosti?“ otázala se Barbarella nedůvěřivě.

„Smazání dluhu,“ odpověděla Ymira. „Celá ta aféra Sitty urazila. Pokud si je neusmíříme, půjdou nám dál po krku.“

„Můžeme tomu věřit?“ zapochybovala Lucilla. „Tu misi by princezně mohli přiřknout tak jako tak. A dobře víme, že jejich paměť je tvrdá jako maintréské krystaly.“

„Dohoda bude stvrzena před Sedmikrálem.“ Ymira si s Lucillou vyměnila krátký pohled. Světlovlasá kněžna sklonila hlavu; pochopila, že to není celé.

Královna se otočila zpátky k Isarell. „Lucilla ti pomůže připravit se. Chci, aby ses trochu předváděla. Sedmikrál si tě pamatuje jako malou, divokou a vystrašenou holku. Ukaž mu jorreiskou šlechtičnu, ze které se posadí na zadek. Jasně?“

Isarell znovu přikývla. V duchu si povzdechla a protočila oči. Koutkem oka zaznamenala Lucillin úsměšek – bylo jí jasné, že je pro ni naprosto čitelná.

„Bastien a Vaol ať vezmou tvé zbraně a bojový úbor,“ pokračovala Ymira beze stopy humoru.

Isarell zpozorněla. „Budu bojovat? S kým?“

„Nevím,“ pronesla královna temně. „Ale znám Sedmikrále i Sitty. Divila bych se, kdyby nechtěli vidět na vlastní oči, co srazilo na kolena krále Ellektrysu.“

„A co mám předvést, má paní?“

„Tentokrát tě nebudu držet zpátky. Ať už proti tobě postaví kohokoli, jdi do něj tvrdě. Stojíme na nejsilnějším krystalu padlých hvězd. Jsou tu přítomny desítky nejmocnějších čarodějů, tudíž tvému soupeři jistě nic nehrozí. Opři se do toho vši silou.“

Před tou misí ti to jistě neuškodí. Sama jsem zvědavá, jak obstojíš proti rovnocennému soupeři.“

Isarell se snažila tvářit klidně, ale ucítila vzrušení. „Rozumím.“

Vůbec si nevšimla dalšího významného pohledu, který si ostatní divoženky vyměnily za jejími zády. Sitté si na rovnocennost nehráli. Nikdy.

* * * * *

Lucilla se překonala. Předvedla podobný výkon jako při Isarellině korunovaci. Oblékání a česání předcházela důkladná koupel a masáž třešňovým olejem, poté parfémování a nenápadné líčení. Používala jen světlé barvy a třpytky. Pak nechala Isarell obléknout, sama jí utáhla šněrování na bocích, upravila výstřih na zádech a narovнала stříbrnou stuhu, která zdobila zvýšený pas šatů. Poté jí zapletla vlasy do nádherného, složitého copu a zafixovala ho voskem. Nakonec princezně podala tenký stříbrný kroužek s jedinou perlou uprostřed, aby si jej nasadila na hlavu tak, jak je zvyklá, a perlové náušnice.

Lucilla ji zhlédla kritickým okem. Celkem spokojeně přikývla a s přáním pevných nervů odešla za Ymirou. Isarell zůstala stát v pokoji a čekala na svůj doprovod.

Byla nervózní – ne ze Sittů, ani ze Sedmikrále, natož z možného souboje. Cítila se však podivně nesvá, neklidná. Rozčilovalo ji to, ale nemohla to potlačit.

Brzy se ozvalo zaklepání. Isarellin pokoj byl tak malý, že dvě kněžny v ceremoniálních šatech a dva jorreiští rytíři v plné zbroji by se do něj sotva vešli, tak se vykašlala na protokol a prostě vyšla ven.

Jen co otevřela dveře, spatřila Barbarellu, jak strnula uprostřed nádechu. Když za sebou zavírala, potlačila úsměšek – kdyby spolu byly samy, jistě by jí už, jak bylo jejím milým zvykem, jadrně vyčinila. I ona však musela před ostatními držet svůj ostrý jazyk za zuby. Jakmile Isarell zavřela a otočila se, všimla si, jak na ni všichni upřeně zírají.

Vaol se náhle, zcela uhranutě, svezl na jedno koleno a sotva vydechl: „Má paní.“

Bastien ho následoval, jen mlčky sklopil hlavu. Barbarella s Renn ji pozdravily velmi uctivě, jako málokdy.

Hráli tu komedii s ní? Isarell vytěsnila svůj zmatek. Zlehka jim pokynula, přesně podle etikety. Rytíři vstali, divoženky se postavily před princeznu a Bastien s Vaolem za ni. V tomto uspořádání sešli po točitých schodech do vstupní haly, kde už čekal komoří, který je měl odvést na místo konání.

Vyšli na hlavní nádvoří, nato opět vstoupili do centrální hradní budovy. Tentokrát zamířili do široké chodby sestupující do podzemí. Isarell se sevřely vnitřnosti; kráčeli do podzemní arény, kde se konaly mistrovské zkoušky. Ymiřino tušení muselo být správné. Sitté a Sedmikrál ji chtěli vidět bojovat.

Isarellino napětí se stupňovalo.

Před nimi se objevila masivní čtvercová brána, před níž stáli Renegor a Ymira a všechna jejich doprovodná knížata. Na Isarellin příchod zareagovali stejně přehnaně jako prve její doprovod. Ymira se široce usmála a potěšeně jí kývla na pozdrav, ostatní se hluboce uklonili – mnohem hlouběji, než jim kázal protokol – a Renegor, bez ohledu na rytířskou stráž stojící po obou stranách brány, k ní bez okolků přistoupil. Isarell se mu právě předpisově ukláněla, král ji však chytil za obě ruce, přitiskl je ke rtům a pak jí zašeptal do ucha: „Jsi nádherná. Nenech se ničím rozhodit, stojíme s Ymirou za tebou. Vytři jim zrak.“

Isarell polkla a jen přikývla. Vděk ji na okamžik zbavil toho protivného mrazení.

Dveřníci odtlačili bránu.

Tentokrát tam neplanuly svíce. Sklepení osvětlovaly alabastrové kotouče rozvěšené po obvodu, zářily bledou jorreiskou magií. Kdyby si už za těch pár dní na to nepřirozené světlo nezvykla, jistě by jí z toho jasu zaslzely oči.

Stupně, které byly obvykle zaplněné početným obecnstvem, dnes zely prázdnotou. Honosné trůny obsazovali jen Sedmikrál Marguel a dva velmistři, vysoký holohlavý Cranius Slepec a Sataaran.

Zato se dostavili téměř všichni Důstojní. *Všichni*, opravila se ihned Isarell, jakmile je bleskově spočítala. Při pohledu na jednoho z nich její úzkost hraničící s nevolností zesílila. Byl to jorreiský čaroděj se vzhledem pětadvacetiletého muže, ale očima tak starýma a tvrdýma, jako měli všichni Původní; stačily tři dny ve Stříbrném hradě, aby se je naučila rozpoznávat. Jeho rysy byly jemné, nadpozemsky krásné, svým způsobem připomínal éterický půvab Erin Aniú. Měl hladké, skoro bílé vlasy, které mu lehce vířily kolem hlavy, jako by jím probíjela maintréská energie. Čelo mu zdobila stříbrná čelenka. Oblečen byl podobně jako velmistr Sataaran; určitě spadl pod jeho řád.

Isarell od něj odtrhla zrak téměř násilím, cosi ji k němu přitahovalo jako magnet. Ovšem když se na něj dívala, pokoušely se o ni téměř mdloby. Musel to být setsakra silný čaroděj – navíc bojovník. Nikdo, ke komu by se chtěla přiblížit.

Erin Aniú stála po pravici svého velmistra, oděná v jednoduché sněhobílé říze, tak krásná a zářivá, až si Isarell ve svých stříbrem vyšíváných šatech, složitém účesu a ozdobách připadala nepatřičně a hloupě. Shlížela na příchozí s mírným povýšeným úsměvem na růžových rtech a v očích jí tančily stříbrné hvězdy.

Isarell neměla žaludek, aby si prohlížela i ostatní Důstojné. Už teď se jí třásla kolena. Proto udělala to, co vždycky, když jí povolovalo sebeovládání. Ohlédla se na Cerru.

Velitelka královniny osobní gardy vysílala kolem sebe nepřátelské pohledy a ruku měla položenou na hlavici svého biče. Její tvář vypadala jako vytesaná z kamene. Když zachytila Isarellin pohled, jen se trochu zamračila.

To Isarell stačilo. Vzpružila se, upřela pohled před sebe a ucítila, jak její srdce obaluje zlatá krusta. *Stojíme za tebou*, řekl král Renegor. *Vytři jim zrak. Pevné nervy*. Věřilo jí dost lidí na to, aby si tady hrála na nějakou chudinku. Přizvedla hlavu a podívala se na Sitty a Sedmikrále novými očima. Jako na soupeře.

* * * * *

Bastien nemohl od Isarell odtrhnout zrak. Ať už s ní Lucilla udělala cokoli, bylo to jako kouzlo. Vypadala neskutečně půvabně, že konkurovala i Erin Aniú – avšak zatímco Siterra připomínala nedosažitelného a dokonalého alabastrového anděla, z Isarell sálala živelnost a divoká graiská energie. Působila sebevědomě, ovšem i křehce. Pohybovala se jako víla, plynule a tanečně, zároveň každý její pohyb v sobě dusil skrytou sílu.

Zatímco král s královnou protokolárně zdravili Sedmikrále, velmistry a Důstojné, Isarell stála rovná, s pohledem upřeným před sebe. Jakmile na ni přišla řada, pozdravila úplně klidně, přitom pokorně. Uklonila se tak ladně, jako by celý život nedělala nic jiného. Bastien si nebyl jistý, zda princezna zas nehraje nějakou Ymiřinu roli, nebo konečně neodhaluje sama sebe. Pokud to byla role, až děsivě jí seděla.

Bastien nenápadně sledoval všechny přítomné. Samozřejmě se ovládali, jak bylo pro jorrei typické. Avšak nedokázali zakrýt zájem, který v nich Isarell probudila. Dokonce

i Sedmikrál se probral ze své obvyklé apatie. Otočil se za sebe a šeptem se na něco zeptal jednoho ze svých rytířů. Bastien si troufl střelit pohledem po Erin Aniú; sittská princezna mhouřila oči a vypadala zamyšleně.

Isarell poodešla stranou k Renegorovi a Ymiře a vpřed postoupila všechna válečná knížata. Když Bastien před Sedmikrálem klesal na koleno, nedokázal v sobě vzbudit náležitou úctu; myslel jen na to, ať už jsou zase všichni venku – a zdraví.

* * * * *

Ellektrysané odešli na svou stranu tribun a Ymira s Renegorem usedli na trůny. Knížata se sice směla posadit na nižší stupeň, ovšem raději se postavila kolem královského páru. Všichni se před nejvyšším králem Arachrystu a představenstvem Sittů cítili velmi nesví. Isarell zůstala stát dole a vyčkávavě se obrátila čelem ke své žalobkyni.

Erin Aniú splula dolů jako duch, lehce se usmívala. Pak se zastavila. Z části se otočila na Isarell, z části k Sedmikráli. „Můj pane Margueli, králi Renegore, královno Ymiro, velmistři a Důstojní,“ oslovila přítomné. „Dovolte, abych shrnula situaci, která mne donutila povolat vás k tomuto řízení.“

Před lety jsem na rozkaz svého pána vykonávala službu v pevnosti Axabos. Za soumraku se před hradbami objevili sarreiští Lovci, kteří pronásledovali divošské dítě. Jorreiští rytíři Krvavé zahnali a já se děcko rozhodla ani nezabít, ani nezotročit, ale předat do výcviku ellektrské královny. Děvče se ukázalo být tak nadané, že si ho královna Ymira přála ponechat ve svých službách. Poté jej chytře provedla zkouškami tak, aby obalamutila nejen mne, ale též svého manžela, krále Renegora, který na mé přání na královniny aktivity dohlížel. Arachné Isarell nakonec získala nejvyšší ellektrský titul válečné princezny, čímž se osvobodila zpod mého područí. To vše se uskutečnilo v mezích ellektrských zákonů a třebaže mne ellektrská královna svými intrikami rozladila, nehodlám se k této kauze již vracet.“

Ymira se Erin Aniú mírně uklonila. „Děkuji ti, Důstojná.“

„Nyní však k tomu podstatnému,“ pokračovala Erin Aniú křišťálovým hlasem, aniž by královně věnovala jediný pohled. „Princezna Arachné Isarell je grai. Navíc prošla tajným výcvikem ve stínových zemích, přístupnému pouze tamním bojovníkům. Díky tomu, a díky přístupu ke staré přírodní magii, se jí podařilo zvítězit v duelu na život a na

smrt nad králem Renegorem. Viděla jsem závěr tohoto souboje a mohu vypovědět, že princezna ovládá zcela unikátní bojovou techniku, která ji staví na úroveň těch nejlepších stříbrných válečníků.

Z toho důvodu jsem princeznu Isarell vyzvala, aby se podrobila důkladnému průzkumu jejích schopností v Sittedralu, za účelem využití těchto, dosud nám neznámých, technik pro armádní účely. Princezna však mou žádost odmítla. Proto nyní žádám tebe, můj pane Margueli, abys posoudil náš spor. Uznáš-li mou žádost za oprávněnou, žádám, abys Isarell Arachné *přikázal* podvolit se vůli Sittedralu!“

Sedmikrál se trochu předklonil a s mírnou zvědavostí očima vybídl Isarell k obhajobě.

Isarell promluvila jasným hlasem, který se nechvěl jen díky maximálnímu soustředění. „Můj pane Margueli, králi Renegore, královno Ymiro, velmistři a Důstojní. Přestože Důstojná Erin Aniú nyní deklamovala, že se vzdává nároku na mou osobu, a, chápu-li to správně, nemusím se tedy obávat msty za únik z jejího područí, dovoluje vám přiblížit svůj pohled na tuto záležitost.

Žiji mezi vámi již mnoho let. Pokorně jsem přijala vaši kulturu za svou a dnes si již troufám směle tvrdit, že jsem grai jen tělem, duší však jorrei.

Jakožto uprchlík a divoch, navíc i bezcenné dítě, jsem byla vydána na milost a nemilost vůli zde Důstojné Erin Aniú. Kdyby se rozhodla mne zabít, bránila bych se – zcela jistě marně – a byla bych zabita. Kdybyste mě zotročili, cítila bych se být zajatcem a ze všech sil se snažila uprchnout. Ale když jste mě poslali do ellektrického výcviku, kde i ten nejnížší z nejnížších smí nastoupit na cestu mistra a pokusit se vystoupat až na úroveň čistokrevných jorrei, nepovažovala jsem se nadále ani za zajatce, ani za rukojmí – ale za adoptovanou dceru Říše, které se otevírá celý jorreiský svět.

Splnila jsem vše, co jste po mně chtěli. Prošla jsem tak tvrdým výcvikem, že by ho většina jorrei nedokončila. Na žádost své paní jsem absolvovala trénink v tajném sídle graiských mistrů – a pokud si myslíte, že jsou jorreiští učitelé přísní, pak jste nezažili ukřutnost grai.

To, abych se pokusila získat titul ellektrické princezny a osvobodila se z područí Důstojné Erin Aniú, bylo nejen přáním královny Ymiry, ale především mým. Ačkoli chápu, jak mne vidíte vy, jorrei narození v Arachrystu, vezměte prosím na vědomí též úhel pohledu národa, z něhož jsem vzešla já.“

Doposud Isarell mluvila klidně a relativně uctivě. Nyní její hlas zesílil a zostřel, objevila se v něm bojovnost a hrdost. „Já nejsem žádná tupá, špinavá či snad divoká lidská opice, která se ustrašeně krčí v houštích, živí se bobulemi a žaludy a utká před každým zašustěním ve větvích! Jsem graiský bojovník, *niliath*, zabiják, urozená dcera starého lidu Aithry! Mám svou cenu, *vysokou* cenu! A jediný, kdo o mně může rozhodovat beze mého vědomí, je *doaréh* – můj nejvyšší velitel. Tím je královna Ymira. Kdokoli jiný mne chce nutit k poslušnosti, musí respektovat mou vůli nebo užít násilí!“

Isarell statečně ignorovala varovné zašumění, které zahučelo ze strany hradních rytířů a Sittů, i zděšené a šokované pohledy Ellektrysanů – zejména Bastiena s Vaolem a nevyjímaje krále Renegora; Ymira s divoženkami se tvářila lhostejně.

Princezna opět snížila hlas. „Jak vidíte, můj a váš pohled na věc se diametrálně liší. Nebo lépe, *lišil se*. Rozhodně jsem se nemohla ztotožnit s představou, že budu odtržena od své *doaréh* a nucena proti své i její vůli sloužit jinému pánu. Získat nejvyšší ellektryský titul se ukázalo jako východisko nejen pro mne, ale jak vám chci tímto projevem objasnit, i pro vás.

Jakožto grai jsem naplnila svůj osud, nalezla vlastní *doaréh*, vyvázala se z nežádoucího područí Sittů a nyní mohu bez omezení plnit funkci *niliath*.

Jako ellektryská princezna samozřejmě akceptuji své závazky a jorreiské povinnosti. Jsem ochotná sloužit nejen králi Ellektrysu, ale též celé Říši – potažmo Sittům – ovšem nikoli z pozice poníženého slouhy, ale stejně jako každý jiný stříbrný rytíř. Z vlastní vůle a z úcty k sittskému řádu.“

Isarell se ztišila ještě víc a promluvila bez nejmenší známky předchozího zápalu, hraničícího až s arogancí. Jako by předtím hořela a nyní zas jen tiše doutnala. „Nechci znít drze či nevděčně. Naopak si velmi vážím toho, že zde můžu stát svobodná, v barvách svého království, jako pokorná služebnice královny Ymiry, krále Renegora i vás ostatních.“

V podzemní síni zavládlo naprosté ticho. Něco podobného tu zřejmě ještě nezaznělo.

Z místa, kde seděli velmistři, se ozvalo pomalé tleskání. Isarell otočila tím směrem hlavu a viděla velmistra Sataarana, který povstal a suše se usmíval. Snažila se kontrolovat, aby její stres neprozradilo ani zrychlené dýchání, ani chvění, ani splašeně bijící srdce. Nacvičovala si ten projev před Cerrou a musela ho opakovat tak dlouho,

dokud jí velitelka gardy neuvěřila každou podrobnost. Tehdy to považovala za stupidní buzeraci. Za posledních patnáct vteřin se Čeře v duchu patnáctkrát omluvila.

Sataaran ležérně sestoupil po stupních dolů a zastavil se od Isarell v uctivé vzdálenosti. Z jeho stříbrného pohledu se jí dělalo mdlo. „To bylo velmi přesvědčivé, princezno,“ pronesl a pokývl směrem k Ymiře. „Překonala ses, královno divoženek.“

Nato Ymira povstala. „Děkuji, velmistře. Žádám vás, Důstojní, abyste přehodnotili svůj názor – abyste princeznu Arachné Isarell přestali vnímat jako ochočeného divocha, ale naopak ji přijali jako nejoddanější důstojnici sekty divoženek s mimořádným původem a mimořádnými schopnostmi. Oplatí vám dobrou mincí.“

„Existují pravidla!“ ozvala se Erin Aniú rozhořčeně.

„Princezna je ale dosud neporušila!“ zvedla Ymira hlas. „Nositelé královských titulů nejsou povinni poslouchat sittské rozkazy! Pokud rozkáže Sedmikrál Marguel a já jeho vůli přijmu, pak teprve bude Arachné Isarell nucena vaše rozkazy přijmout, dříve ne!“

Erin Aniú přimhouřila oči a její jemné rty zvlnil další úsměv. Nadechla se k odpovědi, ale velmistr Sataaran ji gestem zarazil. Podíval se zpříma na Isarell a pravil: „Řeklas, že akceptuješ své závazky a povinnosti vůči Říši, princezno. Já ti za sittské představenstvo tímto dokládám, že my akceptujeme tvé vydobyté postavení se všemi jeho právy. A za sebe přidávám, že jsem ochoten uznat tvůj graiský původ za... zajímavý a nepodřadný.“

Isarell se nepatrně uklonila, tak, aby učinila zadost etiketě, zároveň však aby dala najevo, že tohle je naprosté minimum, které od Sittů očekává. Sataaranovi přitom pobaveně zaškubalo v koutcích, ale udržel důstojnost a pokračoval: „Nyní tedy, když bereme na vědomí tvé postavení a s ohledem na tvou svobodnou vůli, tě znovu vyzývám, princezno Arachné Isarell: odjeď s námi do Sittedralu jako čestný host a podrob se naší analýze.“

Isarell se v duchu obrnila. Čas na kličku. „Velmistře, můj graiský výcvik je svázán s mnoha sliby mlčenlivosti. Představa, že budu vydána napospas celému shromáždění mentálních čarodějů, mě upřímně děsí k smrti. Přestože předpokládám, že dodržíte všechny zákony a nebudete se ze mne snažit páčit informace násilím, ráda bych se k takové návštěvě uchýlila až po vyčerpání ostatních možností. Kromě toho, zkoumat mé schopnosti v místě zasvěcené energii Maintré považuji za málo efektivní. I zde jsou mé

graiské schopnosti oslabené a přírodní čarozdroje téměř nedostupné, natož v sídle čarodějů.“

„Zdá se, že máš nějaký konkrétní návrh. Pokračuj.“

Isarell pozvedla hlavu. „Navrhuji, abyste mě nenutili odjet do Sittedralu, ale naopak vyslali svého zástupce ke mně. Přijmu ho se vsí úctou a věnuji mu veškerý volný čas. Jsem si jista, že Jejich Veličenstva mne po tu dobu omluví z jakékoliv méně důležité aktivity.“

Opět se na okamžik rozhostilo ticho. Všichni se měřili pohledy a Sataaran očividně zvažoval situaci.

„Velmistře Sataarene,“ ozval se Sedmikrál Marguel. „Přestože se kloním spíše na stranu Sittů a k explicitnímu dodržování jorreiských postojů, návrh ellektryské princezny považuji za přijatelný kompromis. Důstojná Erin Aniú, spokojila by ses s tímto výsledkem? Pokud ne, přednes své argumenty.“

Erin Aniú neodpověděla hned a upřeně na princeznu hleděla. Isarell neuhýbala pohledem. Bylo jí jasné, co se Erin Aniú na tom návrhu nelíbí; chtěla ji mít ve vlastních rukou nebo alespoň na očích. V rámci své *analýzy* měla zcela jistě v plánu si Isarell trochu podat, navzdory svému slibu, že se nebude mstít. Mezi divoženky se však éterické Sittere zjevně nechtělo.

Ticho nakonec přerušil někdo jiný – a to Erinin pán, sám Cranius Slepce.

Velmistr Cranius oslepl při Pádu hvězd. Jakožto Původní byl ale natolik mocným čarodějem, že ho ztráta zraku nijak zvlášť neomezovala. Oči sice slepě třeštil před sebe, ale zaručeně všechno viděl skrze zraky ostatních jorrei.

Promluvil tichým, šepotavým hlasem, z něhož Isarell mrazilo: „Princezno Arachné Isarell, těmito řečmi se jen snažíš zakrýt vzdor vůči sittskému řádu! Nesmlouvej a podvol se. Tím prokážeš, že svá slova myslíš upřímně.“

„Ne,“ odvětila Isarell. Tlak, který cítila v hlavě od začátku jednání, se stupňoval. Věděla, že dlouho už odolávat nevydrží. „Trvám na svém,“ procedila mezi zuby. „Přijmu vašeho vyslance v Ellektrysu a podrobím se té vaší *analýze*, ale do Sittedralu nepojedu. Nebo to snad není vše, co ode mne žádáte?“

Velmistr Sataaran se posupně zasmál a otočil se na Slepce. „Graiská princezna ukazuje zuby. Můj pane Cranie, pojďme se přesvědčit, zda jimi též kouše!“ Vrátil se pohledem k Isarell a vyzývavě na ni kývnul. „Dobrá tedy, drahá paní. Pojďme mluvit na

rovinu. Samozřejmě nás enormně zajímají tvé schopnosti a jejich případné využití k obraně Arachrystu. Zároveň nás však láká dozvědět se víc i o tvé osobě.“ Velmistr ji začal pomalu obcházet. „Potomek starého lidu Aithry, schopný využívat k boji přírodní energie a zabíjet hvězdoňe, vycvičený mezi divoženkami, s výchovou jorreiské šlechtičny. To je velice silná kombinace. Pochopitelně si přejeme využívat tvé služby – stejně jako královna Ellektrysu.“

Isarell se ironicky usmála. „Stačilo říct. Nebylo třeba svolávat stříbrný soud.“

„Už několik měsíců se snažíme vytipovat vhodného kandidáta, který by vedl tajnou a obtížnou misi do Stínu,“ pokračoval velmistr. „Nakonec padlo tvé jméno, princezno. Ale nejprve tě chceme otestovat. Je na to jediný pokus a nesmí být promarněn.“

„O co jde?“

„Ztrácíme stříbrné válečníky ve stínových zemích. Sice po jednotlivcích, ovšem jedná se o zkušené, velmi dobré bojovníky, jejichž ztráta nás značně pálí. Mizí beze stopy. Domníváme se, že jsou unášeni.“

„Co by lidé dělali s...“ začala Isarell, ale pak se její hlas vytratil. „Sarrei,“ zašeptala.

Velmistrovi uznale blýsklo v očích, ale nijak její vývod nekomentoval.

„Mám se je pokusit hledat? V Temnotě?“ zeptala se Isarell a neskrývala cynismus.

„Ne, ovšem že ne!“ zatvářil se Sataaran překvapeně. „Předpokládám, že už jsou všichni po smrti. Ovšem je evidentní, že Krvaví pracují na nějakém projektu a my musíme zjistit, oč jde. Proto do jejich lovišť vyšleme stříbrného bojovníka, který se nechá lapit. Do srdečního znaku mu implantujeme krystal Maintré, očarovaný našimi specialisty na projekci. Aktivuje se po vstupu na území Chribdy – a přeneseme nám do Sittedralu vše, co se s ním dále bude dít.“

„Vy ho... obětujete?“

„Jeho oběť bude dobrovolná,“ odvětil velmistr nevzrušeně. „Je to rytíř stříbrného řádu a svou úlohu považuje za velkou čest.“

Isarell to přišlo šílené – ale rozhodla se k tomu nevyjadřovat. „Dobře. A co tedy žádáte ode mne?“

„Potřebujeme ozbrojenou skupinu, která tohoto rytíře odvede hluboko do stínových zemí, až na dosah Temnoty. Vzhledem k tomu, jak se to teď ve Stínu hýbe,

bude tato úloha komplikovaná. Naše vějička musí dojít bez úhony – do okamžiku, než se objeví únosci.“

„Jak je ale poznám?“

Sataaran na ni upřel tvrdý pohled. „Budeš muset čekat na útok a bojovat. Pokud se tě útočníci pokusí zabít, bude to obyčejná lovecká skupina. Ovšem pokusí-li se tě zajmout, budou to ti, které hledáme. Pak teprve můžeš uprchnout.“

Znělo to šíleně, naprosto šíleně. Ale Ymira řekla, ať přijme. Musela vědět, co dělá, musela mít v záloze nějakou další kartu. Pro všechny anděly i démony, *musela!* Isarell se na ni otočila, aby se naposledy ujistila, že to není omyl. Ale královna se tvářila naprosto klidně a na její němou otázku jen nepatrně kývla.

Isarell se s pocitem, že se upisuje k sebevražedné misi, obrátila k Sataaranovi. „Pokud tu misi přijmu, zaručíš mi, velmistře, že na mne už nebude ze Sittedralu vyvíjen žádný další nátlak? Smíříte se pak s mou odpovědí?“

„Máš mé slovo,“ odpověděl velmistr.

„Velmistře Cranie, Důstojná Erin Aniú,“ oslovila Isarell další dva protivníky. „I vy s těmito podmínkami souhlasíte?“

Cranus Slepec jen přikývl. Erin Aniú pohodila bílými vlasy a trochu se zamračila, ale pak se jen uklonila a akceptovala tím vůli svého velmistra.

„Můj pane, jsi mi svědkem,“ otočila se Isarell na Sedmikrále.

„Stvrzuji tuto dohodu,“ pronesl Sedmikrál Marguel.

„Ještě zadržme!“ zvolal Sataaran. „Jak jsem řekl prve, než jsme se rozhodli svěřit ti tuto misi, princezno, chtěli jsme tě otestovat. Jednak duševně, tedy tvou mentální výdrž a odolnost, tak i fyzicky, zda jsi schopná se postavit nejen lidským divochům a obyčejným sarreiským Lovcům, ale též elitnímu černokněžníkovi, který si pro našeho rytíře téměř stoprocentně přijde. Vzhledem k tomu, jak jsi uhrála tuto naši... diskuzi, domnívám se, že psychicky tu úlohu ustojíš. Tento test tedy vynecháme. Ale vzhledem k tomu, jak obratně ses vyvlékla z pobytu v Sittedralu, všechny nás ochuzuješ o druhý test. Ten ti jen tak neodpustíme.“

„Kam tím míříš, můj pane?“ otázala se Isarell. „Chceš mě vidět bojovat? Mám se vám předvádět jako otrok na bojových hrách? Tím už jsme si snad jednou prošli, ne? Přímo zde, s princem Daimónem, tehdy čerstvým mistrem.“

„Já osobně tenkrát na sněmu chyběl – a dodnes toho lituji,“ odtušil velmistr. „Stejně tak většina Důstojných. A přece jen, od té doby jsi vyrostla, princezno. Vyrostlas velmi vysoko. Nejde o žádnou demonstraci, ale o čestný duel.“

„S kým? S tebou, velmistře?“

To už vyznělo trochu drze a Sataaranovi opět blýsklo v očích, tentokrát o něco temněji než prve. „Toho tě ušetřím, alespoň pro dnešek. Ale nabízím ti plnohodnotnou náhradu. Svého pobočníka, prince Azraela.“

Isarell se podívala směrem, kterým velmistr ukazoval. Zmocnila se jí závrať. Byl to onen Sitt, který v ní vzbouzel tísnivé pocity. Teprve teď, když vstal a ukláněl se jí s jednoznačnou výzvou v očích, pochopila proč.

Byl to její další *doaréh*.

* * * * *

Isarell se převlékala do bojového kostýmu jako opilá. Nemohla tomu uvěřit. Mrtvý lid se jí nikdy nezmínil, že by mohla mít víc než jednoho *doaréh*. Ovšem bylo to svým způsobem logické. Muselo existovat více možných spojení mezi různými *niliath* a *doaréh*, vždyť jinak by šance na spárování byla naprosto mizivá.

A dokud Isarell dalšího *doaréh* nepožádá ve staré řeči o přijetí, nemá k němu žádné závazky.

On to se vši pravděpodobností vůbec netušil. Kdyby ano, vyvstal by teprve problém... Ne, nesměla se tím teď rozptylovat. Jakmile se celá tahle divoká situace trochu zklidní, bude muset vyřešit spoustu otázek.

Barbarella s Renn, které jí pomáhaly s převlékáním, mlčely. Renn se třásly ruce. Jakmile se Isarell upravila, přistoupil k ní Bastien a podal jí šavle z dračího chrámu. Byl strašně bledý a načervenalé oči svědčily o tom, že potlačuje buď vztek, nebo pláč. Možná obojí. Ani nad tím však neměla čas přemýšlet.

Vlastně se jí hrozně ulevilo. Měla za sebou proces a ustála ho přijatelně. S existencí dalšího možného *doaréh* se nějak vyrovná. Teď už ji nečeká nic neobvyklého. Prostě přijme výzvu k duelu a předvede se nejlépe, jak dokáže. Nebyla pitomá, předpokládala, že

proti ní Sitté postaví silného soupeře. Na druhou stranu... *Anung dharhá* netančila od souboje s Renegorem. Neučila se ho přece pro nic za nic.

* * * * *

Královna Ymira se opřela. Obvykle si vyhrocené situace docela užívala, ovšem tohle bylo dost i na ni. Přestože přistoupila na hru Sittů dobrovolně, nemohla přestat myslet na to, jestli se neunáhlila, jestli ve svých intrikách neudělala propastně hlubokou botu.

Sledovala oba soupeře chystající se na duel. Isarell sice vypadala klidně, skoro netečně, ale Ymira ji znala tak dobře jako samu sebe. Její favoritka byla vystresovaná a vybuzená jako už dlouho ne. Princ Azrael se nijak nepřipravoval, nonšalantně sestoupal dolů a neznámý akolyta mu podal bojovou kosu.

Byla to štíhlá a ladně působící dřevcová zbraň. Délkou Azraelovi sahala zhruba půl metru nad vlasy. Vyleštěná čepel byla ve tvaru hadího těla, prohnutého do neúplného psacího písmene "U". Had v ohybu svíral odštěpek jorreiské hvězdy, z něhož pulzovala energie a dodávala kose lehce nadpřirozený vzhled. Jeho hlava byla otočena směrem od soupeře a na druhé straně čepele vytvářela hák, který dokázal zachytit soupeřovu zbraň a při správném použití ji i zlomit. Spojení břitu s ratištěm bylo vytvarováno do jakéhosi dračího spáru, což působilo dojmem, že spár hada svírá. Do ebenově zbarveného ratiště byly vyryty úryvky textů z jorreiského kodexu. Na opačném konci byla nasazena obludná dračí hlava. Místo čelistí měla ostrý zobák, který se dal v případě potřeby využít ke stržení protivníkovy štítu – nebo k prosekávání masa. Alabastrové ostří bylo úplně hladké, bez jakýchkoliv škrábanců, jako by v životě neokusilo zbraň jiného soupeře. Což v případě prince Azraela dokazovalo, jak mistrně s ní dokáže zacházet.

Lucilla, ve tváři pobledlá stejně jako ostatní divoženky, se naklonila k Ymiře. „Nemůžeš to zarazit?“ zašeptala skoro neslyšně.

„Nemůžu,“ zavrtěla hlavou Ymira. Po chvilce potichu dodala: „A ani nechci. Nelze stále jen stoupat, má milá. Občas je potřeba i padnout na zem.“

* * * * *

Jakmile byla Isarell připravená, došla až ke svému soupeři. Zvedla k němu hlavu a tentokrát se už závratí ubránila. Ještě jednou si ho pořádně prohlédla.

Musela v duchu zaklít – byl to dozajista ten nejhezčí chlap, jakého kdy viděla. Dokonalý prototyp jorreiského válečníka, kterým navíc protékala koncentrovaná energie Maintré. Když zaostřila víc do dálky, kde stála Erin Aniú, došlo jí to; oběma Důstojným kolem hlavy vířily stejně jemné stříbřité bílé vlasy. V očích jim tančily stříbrné hvězdy a oba byli neúnosně krásní – s pravidelnými tvářemi, jemně vystouplými lícními kostmi a hladce vykrojenými rty. Isarell nyní dokonce rozpoznala podobnost v jejich jorreiských ornamentech. Vypadali jako dvojčata – ovšem princ Azrael byl Původní, zatímco Erin Aniú se narodila asi před čtyřiceti nebo padesáti lety. Museli být sourozenci, o tom nebylo pochyb.

Uvědomila si, že Azrael jí pohled zaujatě oplácí. Trochu se usmíval, ale jeho úsměv působil o něco přítomněji a lidštěji než v případě Erin Aniú. Přesto z něj cítila jistou povýšenou vyzývavost. Ten pohled znala – podobně se na ni dívala Cerra vždycky před tím, než jí dala nářez. Přimhouřila oči; jestli ji tu měl ten sittský důstojník demonstrativně spráskat, bude se muset trochu snažit.

Oba protivníci se postavili proti sobě a vzájemně se uklonili. Azrael se pohyboval stejně elegantně a plynule jako jeho sestra. Postavil se do střehu, kosu držel lehce, jako by vážila sotva tolik co nádech. Jeho stříbrné znaky pulzovaly do dálky, a to ještě souboj nezačal. Isarell zaujala boční postoj s jednou nohou nakročenou vpřed, celá v mírném předklonu, obě šavle v rukou mírně zapažených za zády.

Podívali se po sobě. Jako by se domluvili, naráz vystřelili vpřed.

Isarell nehodlala plýtvat silami. Nejdřív si však chtěla soupeře trochu oťukat, takže začala prostě a zcela bez graiské magie. Zdálo se, že Azrael zvolil stejnou strategii. Souboj vzplanul prudce, ale hned poté přešel do hladké, skoro divadelní exhibice.

Azraelova kosa bez zastavení opisovala nekonečné oblouky a vytvářela kolem něho neprolomitelnou bariéru, jakoby vířící zbroj, skrz níž bylo prakticky nemožné proniknout. Isarell musela kontrolovat oba konce jeho zbraně zároveň, neboť i ta na první pohled zdobná část jí mohla přinést konec. Azrael působil dojmem tanečníka, ladného a svižného, přitom neuvěřitelně pohotového.

Použila starý trik, který její lehké šavlové čepele umožňovaly. Napojila se na Azraelův dech, počkala na výdech a v tu chvíli udeřila. Zaútočila rychlým klamným

úderem na pravé stehno, avšak Azrael jej bez mrknutí oka vykryl. Okamžitě pokračovala druhou šavlí – silným sekem na levé rameno, který donutil Azrela o krok ustoupit. Přesto dokázal ratištěm své kosy Isarellinu šavli zastavit. Přesně na tuto chvíli čekala. Protočila zápěstí, čímž se zahnutá čepel dostala za úroveň Azraelovy kosy, a pokračovala plynulým bodem na jeho rameno. Ostří jej hladce proseklo a zbarvilo jeho levou ruku krví.

Azrael vykřikl a uskočil. Přeměřil si Isarell zaujatým pohledem, zatímco mu jeden z ornamentů krátce zazářil a ránu okamžitě zhojil. Ovšem krvavá skvrna na jeho bělostné košili zůstala.

Azrael použil svou kosu naplno. Údery měly díky její délce sílu dopadajícího kladiva. Isarellinou jedinou možností bylo uhýbat nebo odvádět útoky stranou a snažit se dostat soupeři na tělo. Sitt však mistrně ovládal okolní prostor a držel ji stále na druhém konci čepel. Stejně tak ale nemohl proniknout na její tělo; Isarelliny intuitivní úniky pravidelně dováděly Ery k šílenství.

Oba předvedli, že bez magie jsou si v boji rovnocennými soupeři.

Isarell postřehla, že Azrael povolává sílu jorreiských ornamentů ještě před tím, než jeho znaky vzplanuly.

Ihned odpověděla vlastním manévrem, a to prvním veršem *anung dharhá*. Svižně, a přitom přesně, vykreslovala naučené pohyby. Soustředit se na ně sice bylo snazší než dříve, přesto si nemohla dovolit polevit v koncentraci. Azraelova kosa už v tu chvíli svištěla vzduchem tak rychle, že ji nestíhala sledovat. Tenká čepel by Isarell zasáhla už nejmíň pětkrát, kdyby ji nechránila tajemná magie viatáru.

Princezna tančila obranný verš asi dvě minuty. Její protivník se nezdál být vyveden z míry. Tvářil se soustředěně, avšak klidně. Jeho kosa byla v neustálém pohybu. Alabastrová čepel protínala magií nabitý vzduch se znepokojivým hvízdáním, jako by Azrael nebojoval, ale tančil s ní.

Isarell bylo jasné, že ji testuje. Zatím do toho zdaleka nedával všechno, co uměl. Předváděl ji ostatním Sittům jako zvíře v cirkuse, postupně a promyšleně. Dobrá, nastal čas přitvrdit.

Zhluboka se nadechla a pustila se do druhého verše. Pomocí jiné taneční sestavy zachytila Azraelovu životní energii, začala ji na sebe navíjet. Do toho musela neustále bezchybně tančit první, obranný verš.

Postřehnout Azraelův viatár bylo snadné. Sittova energie z něj přímo tryskala, jako by jí měl obrovský nadbytek. Byla jemná, vzdušná, stříbřitá, připomínala jitřní vánek čeřící hladinu jezera. Zároveň byla silná a opojná. Zatímco Bastien i Renegor na její graiský útok ihned reagovali, Azrael si ničeho nevšiml. Isarell z něj odčerpávala životní energii, aniž by to nějak pocítil – což bylo samo o sobě ohromující a varovné. Představa, že by ho vysála celého a nato mu zasadila smrtící úder, byla nereálná, k tomu by nikdy neměla dost sil ani soustředění.

A vlastně to ani nebylo jejím záměrem.

Vzala si od něj jen tolik, aby mohla zasadit tvrdý úder. Pak poprvé naplno zaútočila. Třetí verš: přidupla, odrazila se a oběma šavlemi naráz ťala na levý bok. Azraelovi zablýsklo v očích. Třebaže měl v tu chvíli kosu na druhé straně, jeho rychlostní a obranné ornamenty silně vzplály. A než Isarelliny čepele dopadly na jeho odkryté tělo, alabastrová kosa je zastavila. Náraz obou magických zbraní, poháněných abnormálními energiemi, zaduněl sklepením s takovým třesknutím, až všichni přihlížející nadskočili. Z jednoho místa na zdi popadala omítka.

Bylo to mžiknutí. V příští vteřině se Isarell znovu otáčela v rytmu prvního obranného verše a hned poté tím druhým opět táhla energii z Azraela k dalšímu úderu.

Sitt zpozorněl. Méně útočil, více ji sledoval, snažil se analyzovat její taktiku. Když znovu zaútočila, nekryl se, ale odvedl ránu stranou a okamžitě zaútočil na Isarellino odkryté rameno.

Tentokrát sotva uhnula. Nestačila ještě navázat na obrannou sestavu prvního verše a Azraelův prudký útok ji vyvedl z koncentrace. Musela mu třikrát nebo čtyřikrát uhnout a vykryt ránu, než zvládla naskočit zpět do verše.

Za těch několik vteřin se nadřela víc než za celý předchozí tanec. Azrael byl dobrý, zatraceně dobrý.

Isarell už tančila první verš napůl intuitivně, soustředila se jen na ten druhý, Čerpala z Azraela viatár a čím dál svižněji útočila. Sklepení se otřásalo magií poháněnými údery, Azrael se soustředěně mračil a z Isarell stříkal pot.

Ztrácela síly a s nimi i soustředění. Zároveň však cítila podivné uspokojení; ještě nikdy netančila tak naplno, s protivníkem, který jí pohodlně stačil – vlastně ji vedl, zlehka, zkušeně. Na začátku byly její přechody z útoku do obrany neohrabané, teď navazovala snadno. Předtím se musela neustále bedlivě hlídat, koncentrovat se na každý předepsaný pohyb a přemýšlet nad tím dalším... teď jako by vše vycházelo z její podstaty.

Už to nebyla dřina, ale skutečný, lehký tanec. Ještě nikdy necítila se svým trenérem takové souznění, jako právě v tuto chvíli – ba ani s Ymirou ne. Bylo to stejně úžasné jako znepokojivé.

Nasála tolik viatáru, kolik unesla. Tentokrát neudeřila na Azraela, ale naprosto cíleně na ratiště kosy. Střet zbraní vyvolal takovou ránu, že spadl další kus omítky a několik diváků mimoděk vyskočilo na nohy. Kosa praskla a vytrysklo z ní oslepující bílé světlo; diváci i bojovníci prudce odvrátili tvář a chránili si před bodavou září zrak. Trvalo to jen chvíli.

Jakmile se světlo vytratilo, Isarell uviděla Azraela, jak drží ratiště oběma rukama. Jeho znaky sálaly a magickou zbraní protékala stříbrná energie. Než se stačila nadechnout a pozvednout šavle k útoku, Azrael už zase stál proti ní připravený, s opravenou kosou v zápřahu. V očích mu svítily hvězdy a na rtech pohrával úsměv. Pořád vypadal stejně svěže jako na začátku, zatímco Isarell se třásly svaly, měla úplně promočený oděv, tváře jí hořely, do očí stékal pot a lapala po dechu.

Ani nemusela být mentální čaroděj. Telepatický rozkaz od velmistra Sataarana zadrnčel jako otrávený šíp. Ukázka mu evidentně stačila.

Azraelovi zmizel úsměv z tváře a jeho nádherné jiskřivé oči ochladly.

Isarell to samozřejmě čekala. Vzpomínky na Renegorovy mentální útoky ji dodnes budily ze spaní – jakmile však přišly, neubránila se bolestnému výkřiku. Jako by se jí do mozku zakously žhavé dűtky. Mentální útok ji vytrhl ze soustředění, takže hned nato schytala ránu do ramene. Kdyby Azrael chtěl a sekl ji čepelí, přišla by v tu chvíli o ruku. Protože to bylo výchovné, vzal princeznu jen ratištěm, přesto poháněným magií; křupnutí pažní kosti slyšeli i na druhé straně sklepení.

Isarell to odhodilo na zem. Využila kinetickou energii a odkulila se z Azraelova dosahu. Syknuvši bolestí, vyskočila na nohy a okamžitě přehodnotila strategii. S *Anung dharhá* tímto okamžikem skončila. Byla už příliš unavená na to, aby pod palbou mentálních útoků udržela koncentraci.

Azrael jí nedal žádný čas na vzpomínání. Zřejmě měl za úkol poslat ji co nejdříve k zemi. Prudce švihl kosou v naznačeném úderu na levé stehno, přestože od ní stál dobrých deset metrů. Isarell manévr nečekala a nestihla zareagovat – v levé noze ucítila ještě ostřejší bolest než ve zlomené ruce. Dolní končetina se pod ní podlomila. Přestože *věděla*, že jde jen o mentální magii a že ve skutečnosti žádnou ránu nedostala, zamžily se

jí oči bolestí a noha vypověděla službu. Zatímco padala na zem, už viděla další Azraelův útok. Tentokrát jí mířil na hlavu.

Stiskla zuby a jakmile dopadla na zem, potlačila všechny bolestivé vjemy a bleskovým kotoulem se odkulila stranou. Nebylo to moc elegantní, ale stačila to dokončit dřív, než ji Azraelův mentální útok zbavil vědomí.

Navozený vjem zlomené stehenní kosti odezněl s několikavteřinovým zpožděním. Isarell se vyšvihla na nohy přesně ve chvíli, kdy Azrael znovu útočil.

Tentokrát to stihla, i když o chlup; otočka, výmyk, dopad do podřepu s překřížením šavlí před obličejem. *Dyrthaiá* ji obalilo jako skleněná fólie a Azraelův útok po ní stekl jako med.

Pokud ho předtím z míry nevyvedla, tentokrát už ano. Vypadal šokovaně – ne podrážděně, spíš fascinovaně. Stáhl se. Před dalším úderem se váhavě ohlédl na svého velmistra, jako by se ho ptal, jestli nemá souboj ukončit. Když Sataaran zamračeně kývl, Azrael, sice trochu nesouhlasně, sklonil hlavu a pokračoval.

Isarell dokázala *dyrthaiá* zvednout ještě čtyřikrát.

Pak už to byla očekávaná pantomima. Úder zleva, úder zprava, zesponu do čelisti a znovu z boku, pád na všechny čtyři. Útoky sice byly pořád pouze mentální, ale krev, která se jí vyvalila z úst, chutnala až příliš skutečně.

Zvedla k Sittovi oči. Nenabídl jí kapitulaci. Vyměnili si poslední pohled, Isarell vzdorný, Azrael chladný. Pak práskla rána a ztratila vědomí.

* * * * *

Bastien Demnogonis se omluvil z účasti na posledním sněmovním dni stříbrné rady a zůstal držet stráž u své paní. No, *stráž*. Isarell celou noc prospala. Nevzbudila ji ani fixace zlomené ruky, ani další ošetřovatelské úkony. Nad ránem se jí zmocnila zimnice a horečka, obojí do několika hodin naštěstí pominulo. Zřejmě to bylo jen důsledkem vyčerpání a reakce na maintréskou magii.

Bastienovi však izolace prospěla. Kdykoli si na předešlou událost vzpomněl, začal skřípat zuby a zatínal pěsti.

Celý ten výjev považoval za nechutné, předem připravené divadlo. Od divoženek i od Sittů. Uvědomil si to už v průběhu souboje. Když si ho pak v hlavě zpětně přehrával, neměl o tom pochyb. Výsledek byl dozajista předjednan. Felixova projekce, kterou předal královně ve Willayi, *nemohla* mít jiný účel. Isarell tak musela již předem tušit, že ji čeká ukázkový duel – a pravděpodobný výprask. Přijala to bez mrknutí oka a neřekla mu ani slovo! Vlastně měla štěstí, že se ještě neprobudila.

Jak hodiny mýjely, Bastienův vztek opadával a vystřídala ho racionalita.

Nepochyboval, že se jednalo o přísně tajné informace. Isarell mu říkala všechno, co mohla. Věděl, že jsou věci, o kterých musí mlčet. Byla mu nejbližší přítelkyní, avšak i jeho paní. Bylo třeba naučit se ji konečně respektovat jako princeznu divoženek, pokud jí měl stát celý zbytek života po boku – třebaže s jejím jednáním mnohdy nesouhlasil. Mohl to dát sice najevo, ale pak musel poslechnout. K takové úloze ho, jakožto jorrei, vedl i posvátný Jorr´ Saage. Jeho postavení mu vlastně vůči Isarell dovoľovalo mnohem víc, než kdyby sloužil v řádu.

Když Isarell konečně otevřela oči, Bastien se cítil úplně vyrovnaný a připravený s ní mluvit klidně a bez zbytečných otázek – nebo snad dokonce výčitek.

„Jak dlouho jsem byla mimo?“ zeptala se ochraptěle.

Očividně si pamatovala všechno. Dobrý začátek. „Skoro dvanáct hodin,“ odpověděl jí. „Za chvíli odbije poledne. Máš žízeň?“

„Ano. A hrozný hlad.“

Bastien jí pomohl do sedu a podal vodu. Vypila naráz tři poháry a pak se lačně vrhla na studený talíř, připravený už od rána.

„Co ta ruka?“ zeptal se s pohledem upřeným na paži zafixovanou v dlaze.

„Skoro to nebolí,“ odvětila Isarell s ústy plnými šunky. „Bála jsem se, že to odnesu hůř. Co se dělo pak?“

Bastien se statečně přemohl a Isarellino přiznání nekomentoval. S úšklebkem odpověděl: „Všichni se tvářili, jako bys předvedla očekávaný výkon. Sitté potvrdili, že ti svěří tu misi, a Ymira ji za tebe místopřísežně přijala.“

Isarell pokrčila rameny. „Hm.“

Bastien založil ruce na hrudi. „Půjdu tam s tebou.“

Isarell jednou rukou odlomila kus chleba. „Kam?“

„Na tu misi, Isarell!“

„Dobře.“

Bastien se překvapeně narovnal. „No, to šlo hladčeji, než jsem čekal.“

Isarell odložila chleba a znovu se natáhla po vodě. „Vysílají nás hluboko do Stínu, na samý okraj Chribdy. Nebudu s sebou brát divoženky, je to pro ně příliš nebezpečné. Tedy mi zbýváš ty a Vaol. Sice jsi pro mne mnohem důležitější a nerada tě vystavuji takovému riziku, zároveň však vím, že jsi lepší jorreiský bojovník. A tvá společnost mi bude nesmírně milá. Nabízíš-li se sám, neodmítnu.“

Bastien potřásl hlavou. „Nenechal bych tě jít samotnou, Isi. Musela bys mě zakovat do želez.“

Isarell na něj pohlédla zpod tmavých řas. „Měl by ti stačit můj rozkaz.“

„Měla sis vybrat poslušnějšího pobočníka,“ pokrčil rameny. Natáhl se pro džbán a dolil princezně vodu. Nějakou dobu pozoroval, jak jí, pak se tišším hlasem zeptal: „Jaké to bylo bojovat s Azraelem?“

Isarell odložila talíř a zadívala se před sebe. Chvilí mlčela, jako by nad něčím uvažovala. Poté se zamyšleně optala: „Co je zač, Bastiene?“

„První syn Sedmikrále Marguela.“

„Bratr Erin Aníú, že?“

„Ano, ale jen poloviční. Pokud vím, jeho matka patřila mezi Velké anděly a on sám je Původní. Je jedním z mála, kteří opouštějí bezpečí Arachrystu. Plní úkoly po celé Aithře – je to živoucí legenda.“

„Je můj *doaréh*,“ svěřila mu Isarell tiše po další krátké odmlce.

„Co prosím?“ otázal se Bastien nevěřičně. „Tvůj *doaréh*? To je snad Ymira, ne? Nebo mi chceš říct, že ses spletla?! Že celé ty roky...“

„Ne! Ne,“ kroutila hlavou. „Já... já vlastně vůbec nevím, jak je to možné. Ale mám dva *doaréh*. Nemůžu se plést, Bastiene, ten pocit je silný a... a nezaměnitelný s čímkoli jiným.“

Bastien si promnul čelo. „Co budeš dělat?“

„Nemám poněti,“ přiznala. „Nech si to prosím pro sebe. Než se v Ellektrysu ustálí situace, nikomu nic neřeknu. Jestli se nemýlím, dokud prince Azraela nepožádám v jazyce mrtvého lidu a on mi neodpoví...“ Isarell nechala konec věty vytratit.

Bastien ale viděl, že jí to dělá starosti. Obrovské starosti.

* * * * *

Na mramorovém nádvoří stříbrného hradu bylo rušno. Pobíhali tu sloužící se zavazadly, klapaly podkovy přiváděných koní, řinčeli ellektryští rytíři navlečení do přehlídkové zbroje a ztěžka se drápali do sedel.

Isarell seděla na Bastienově hnědákovi, se zlomenou rukou zavěšenou v šátku. Bastien se mezitím pral s její divokou Naadame. Včera se s ním ještě dohadovala, že jí zvládne, ale dnes v ústraní musela přiznat, že to byla pitomost. V ruce jí škubalo a svědilo a celé tělo ještě pořád bolelo, jako kdyby se skutálela ze strže do koryta řeky, omlátila se o kameny a k tomu se přitopila. Celé tři dny jen polehávala a nechávala se bavit nepřetržitým proudem návštěvníků.

Bastien jí hrdě ukázal další Velký znak, který vybojoval v Cerrou sjednaném duelu. Byl velice důležitý – hojivý. Stále mu chyběl vytrvalostní a silový. Také se zúčastnil svatby své nejmladší sestry a otec mu dal tip na dalšího soupeře. Ten se bohužel nacházel v pohraničí, na území, kde se aktivně válčilo s divošskými nájezdníky. Bastien zvažoval, že se na to místo vypraví ještě před odjezdem na misi.

Ymira přišla Isarell otráveně oznámit, že princ Daimón předstoupil před sittské velmistry a Důstojné a byl jimi vpuštěn do procesu konfirmace. Sice to znamenalo, že od něj budou mít divoženky pár měsíců pokoj, ale po jeho návratu s ním musejí pravděpodobně počítat jako s příštím králem Ellektrysu. Z té myšlenky všem divým ženám trnuly zuby.

Lucillu na rozdíl od královny napadlo princeznu pochválit za to, jak se zvládla vypořádat s Ymiřinými pokyny. Když se jí Isarell zeptala, jak na ni ten duel působil, usoudila, že mohla dopadnout hůř. A vzhledem k tomu, že Azrael je neporazitelný parchant, předvedla velmi hezký výkon.

Cerra později Isarell vyčetla asi sedmnáct různých chyb – od příchodu, přes diskuzi až po samotný duel.

Vaol u ní chvíli postával a vypadal poněkud nesvůj, jako by váhal, zda něco vyslovit nebo ne. Nakonec jí jen popřál rychlé uzdravení a spěšně odešel.

Barbarella tak dlouho spekulovala nad postranními účely chystané mise, že ji Isarell radši poslala pryč a vyžádala si společnost Renn, se kterou si užila hodinu naprostého ticha.

Tu vystřídal opět Bastien a opatrně jí sdělil, že se setkal se svou snoubenkou. Byla to dcera generála Gedeona Xaveria, velitele Severní stráže. Jmenovala se Chasmali, měla šestnáct let a zdálo se, že Bastienovy ellektryské závazky zcela akceptuje. Když se ho Isarell zeptala, jak vypadá a jestli se mu líbí, až komicky se zarazil a nedokázal jí odpovědět. Isarell se pak přistihla, že namísto předchozí žárlivosti tu dívku vlastně lituje.

Zazněly fanfáry a Ellektrysané se začali řadit do předepsané formace. Isarell se naposled ohlédla na blyštivý stříbrný hrad a doufala, že ho zase na nějakou dobu nechá za zády. Vůbec si přitom nevšimla několika bílých siluet na sittské věži, které na ni upíraly pozorné pohledy.

* * * * *

Královna Ymira si skousla ret a přiřadila se po bok svému manželovi. V tuto chvíli byla ráda za místo v čele družiny, nechtěla se dívat Isarell do očí. V hlavě se jí neustále přehrávala tajná schůze, která proběhla minulou noc.

Pozvání bylo určeno jen jí. Byla z toho nervózní, ale vyklouzla z komory, unikla strážím a neslyšně se proplížila až na místo sjednaného setkání v sittské věži, v komfortní ložnici velmistra Crania. Bylo to riskantní, ale nesmírně důležité. Dále se účastnila Erin Aniú, princ Azrael a velmistr Sataaran.

Kdyby to věděl Renegor, žasl by. Kdyby to věděla Lucilla s Cerrou, nejspíš by ji vlastnoručně uškrtily.

Cranus Slepec seděl v křesle, Erin Aniú stála za ním. Velmistr Sataaran postával opodál se založenýma rukama, evidentně se necítil dost klidně na to, aby se posadil. Princ Azrael se držel poblíž svého velmistra, působil však trochu nepřítomně. Příliš se nesoustředil na probíhající rozhovor a mimoděk protácel prsten na ruce.

„Pojďme rovnou k věci,“ promluvil Cranius Slepec, aniž se obtěžoval s oficiálním uvítáním, zahájením nebo dokonce titulováním. „Obehrálas nás, Ymiro, budiž ti to ke cti. Sehráli jsme to představení uvěřitelně. Vzhledem k tomu, jaké jsi své grai dala pokyny, předpokládám, že jsi přístupná mé nabídce.“

Ymira obezřetně pokrčila rameny. „Raději bych ji slyšela nahlas od tebe, velmistře, než zprostředkovaně přes tvého projektora.“

„Jsi neomalená,“ vyštěkla Erin Aniú. „Projektor ti předal naprosto přesné informace.“

„Přesto je chci slyšet na vlastní uši,“ přitvrdila Ymira.

„To je v pořádku,“ zarazil Cranius Slepec svou důstojnici a otočil prázdný pohled na královnu. „Tvá chráněnka zaštití mou misi jako velitel. Své schopnosti prokázala. Bude ji doprovázet Bastien Demnogonis, její přísežný válečný kníže a pobočník. Skutečnou vějičkou bude on, ne onen námi vyslaný rytíř. Sarrei jdou po válečnicích těsně před konfirmací. Všem jorreiským rytířům proto budou implantovány krystaly Maintré, pomocí nichž budeme moci sledovat následnou situaci, takže to nevezбудí podezření.“

„Obětuji Bastiena Demnogonia,“ pronesla Ymira pomalu. „Ale v žádném případě nehodlám přijít o Arachné Isarell. Posílám ji na velice nebezpečnou misi. Proto od vás chci záruku.“

„To jsi už naznačila,“ vstoupil do rozhovoru velmistr Sataaran. „Upřesni to.“

Ymira přimhouřila oči. „Arachné Isarell je mým štítem před princem Daimónem. Jen kvůli tomu jsem riskovala hněv Sittedralu, životy mých Eyr a velké množství své vlastní energie. Její ztráta by pro mě byla bolestná, navíc by přinesla nedozírné následky. V projekci mistra Felixe jste mi tvrdili, že sarrei půjdou pouze po knížeti Bastienovi a ostatních jorrei a, bude-li má grai pohotová, nemůže se jí nic stát. Tomuto předpokladu, nezlobte se, nedokážu úplně uvěřit. Viděli jste ji v akci. Víte už, jak je dobrá. *Jedinečná*. Co když ji uloví? Zabijí nebo zajmou a použijí nějak jinak?“

Cranius Slepec odpověděl po krátké odmlce. „Před týdnem bych se ti vysmál, královno, ale skrz oči své pobočnice jsem uzřel, že nemluvíš z cesty. A už se kolem toho dál nekruč.“ Velmistr se k ní otočil a zaměřil na královnu svýma nevidomýma očima. „Jakou chceš záruku?“

Ymira na Crania upřela ocelový pohled. „Život prince Daimóna.“

„To nemyslíš vážně,“ vydechla Erin Aniú.

„Zcela vážně,“ odsekla Ymira. „Arachné Isarell pro mě znamená jedinou ochranu před Daimónovou pomstou. Jen kvůli tomu jsem podstupovala veškerá rizika spojená s jejím výcvikem. Na druhou stranu jsem si vědoma hrozícího nebezpečí ze strany sarrei i důležitosti mise, na níž mám princeznu vyslat. Tvrdíte mi, že Arachné Isarell vyvázne? Budiž, zapůjčím vám ji. Hrajte ale fér. Nevrátí-li se, chci ochutnat Daimónovu krev.“

„Princ Daimón právě prochází rituálem confirmace,“ zavrčela Erin Aniú. „Jeho přínos je v porovnání s úspěchem nějakého graiského podvraťáka naprosto nesrovnatelný!“

„Važ slova, Důstojná,“ zvýšila Ymira hlas. „Princ Daimón je jen o dva kroky dál než kníže Bastien, kterého mám obětovat! Hle, nemám nejmenších námitek, přestože ve svých službách nevlastním jediného jorrei na takové úrovni. A vy po mně žádáte, abych obětovala nejen knížete Bastiena, ale riskovala i ztrátu Arachné Isarell! Vy možná považujete mou grai za stínový odpad, ale pro mě má nedozírnou cenu. Mám-li hazardovat s jejím životem, navyšte sázku. A já vám vyhovím.“

Chvilí bylo ticho. Erin Aniú viditelně kypěla, ale mlčela. Velmistři rozvažovali.

„Co kdybych navrhl kompromis, královno divoženek?“ promluvil Cranius Slepec. „Pokud se tvá grai nevrátí, princ Daimón bude z Ellektrysu odvolán. Až do konce tvého života nebude smět překročit hranici sedmého království – a zkříví-li ti vlas na hlavě, zaplatí za to.“

„Odpusť, velmistře, ale s tím nemohu souhlasit,“ odvětila Ymira. „Takové ustanovení by mohlo princovy příznivce motivovat k tomu, aby mu exilový pobyt ukrátili – a mně zase žití. Trvám na svém. Život za život. A to mou vlastní rukou.“

„Jsem pro,“ řekl Azrael tiše. Erin Aniú po něm střelila pohledem. Princ však nereagoval, jako by byl jeho verdikt konečný.

Sataaran pokrčil rameny. „Ani já nejsem proti. Jde o nesmírně důležitou akci, nikoho lepšího nemáme. A opravdu věřím, že se princezna Isarell dokáže vrátit. Erin, známe se dlouho. Nevydal bych všanc život tvého bratra pro nic za nic.“

Erin Aniú se s ním krátce poměřila pohledem. Nakonec povolila a jen mlčky kývla.

Vel mistr Cranius upřel nevidomý pohled Ymiřiným směrem. „Ať je po tvém, královno divoženek. Život princezny Arachné Isarell za život prince Daimóna. Nevrátí-li se tvá favoritka do jednoho roku po zahájení mise, vlastní rukou mu setneš hlavu.“ Vel mistrův hlas zesklvatěl. „Ovšem pokud by se snad vrátila živá a zdravá po této lhůtě a

princ Daimón byl popraven zbytečně, přijdeš o hlavu ty. A její osoba propadne Sittedralu. Taková pojistka – aby náhodou někoho jiného nenapadlo zabít dvě mouchy jednou ranou. Přijímáš?“

Ymira se v duchu usmála, navenek se jen uctivě uklonila. „Přijímám, velmistře.“

Možná se unáhlila. Nesvěřila se nikomu, ani Lucille ne. Neodvážila se otočit Isarelliným směrem. Rozehrála nebezpečnou hru. Buď to skončí neuvěřitelným triumfem... nebo neuvěřitelnou katastrofou.